

Tổng Tài Chấm Ma Hội Thị Bằng Sơn

Contents

Tổng Tài Chấm Ma Hội Thị Bằng Sơn	1
1. Chương 1: Cái Chén Gọi Ra Thông Dâm	2
2. Chương 2: Động Vật Gọi Ra Gian Tình	5
3. Chương 3: Điện Thoại Gọi Ra Gian Tình	8
4. Chương 4: Bất Lực	11
5. Chương 5: Lão Anh Vũ Bị Khi Dễ	16
6. Chương 6: Nghịch Thiên Anh Vũ	19
7. Chương 7: Mỹ Nhân Ngoan Ngoãn	21
8. Chương 8: Cầu Huyết	24
9. Chương 9: Đi Công Tác	29
10. Chương 10: Nhu Hoà	32
11. Chương 11: Tổng Tài Chính Là Không Có Biện Pháp	34
12. Chương 12: Thằng Nam Động Tình	38
13. Chương 13: Bạch Viên Tiểu Cường	43
14. Chương 14: Lão Anh Vũ, Tiết Tháo Của Người Ở Chỗ Nào?	46
15. Chương 15: Couple Phụ	48
16. Chương 16: Tặng Quà	52
17. Chương 17: Động Tâm	56
18. Chương 18: Không Khổng Chế Được	59
19. Chương 19: Rối Bời	62
20. Chương 20: Thích Anh	66
21. Chương 21: Thích Em	71
22. Chương 22: Ngượng Ngùng	75
23. Chương 23: Thân Mật	79
24. Chương 24: Ân Ái	85
25. Chương 25: Ta Cũng Không Phải Nữ Nhân	90
26. Chương 26: Nhẫn	94
27. Chương 27: Về Nhà	98
28. Chương 28: Cởi Bỏ Khúc Mắc	102
29. Chương 29: Yêu Người	105
30. Chương 30: Hạnh Phúc	109
31. Chương 31: Phiên Ngoại 1- Vết Và Bạch Thỏ	113
32. Chương 32: Phiên Ngoại 2- H	117

Tổng Tài Chấm Ma Hội Thị Bằng Sơn

Giới thiệu

Editor: PhunhanThẻ loại: băng sơn tổng tài công x mỹ nhân thụ, nhẹ nhàng, hài hước. Một người c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tong-tai-cham-ma-hoi-thi-bang-son>

1. Chương 1: Cái Chén Gợi Ra Thông Dâm

“Choang”

Chén sứ đời Thanh trăm năm lịch sử khảng khái hy sinh, tiếp xúc thân mật với mặt đất nháy mắt phát ra thanh âm thanh thúy dễ nghe.

Cũng lấy thi thể tan làm bốn tổ cáo hung thủ tàn bạo.

“...”

Hung thủ con người xinh đẹp mê mang nhìn chăm chăm tư thế ngạo kiều của chén sứ, oán thăm lên, nguyên lai cái chén còn có thể vỡ được tốt như vậy.

“...”

Một vị nữ thư ký giẫm lên cao gót hai mươi centimet nghênh ngang đi qua, lại liếc đến hài cốt của chén sứ phía sau.

Ngây ngẩn cả người.

Đại khái qua mười giây đồng hồ, nữ thư ký kia cổ họng rớt cục khơi thông.

“A! ~”

Tiếng kêu sợ hãi bén nhọn nhất thời đem lỗ tai mọi người trong văn phòng hấp diêm một phen.

“Kêu xuân a.”

Hung thủ bình tĩnh ỏi ra một câu.

Lạnh lạnh liếc nhìn vị nữ thư ký sau đó tao nhã lấy ra khăn tay trong túi áo sơmi dọn dẹp mảnh nhỏ.

“Người!...”

Nữ thư ký mặc dù trong một tháng này đã quen đối với ngữ khí kinh người của đối phương, nhưng vẫn là xấu hổ một phen, ánh mắt đột nhiên miết đến mảnh nhỏ, hất cằm, âm điệu bỗng nhiên cao, “Người đánh nát cái chén của tổng tài sao?”

“Thỉnh không cần dùng ngữ khí nghi vấn được chứ?”

Hung thủ chỉ chỉ chén sứ ngạo kiều, thần sắc xem thường,

“Người không có mắt sao?”

“Đây chính là cái chén tổng tài yêu nhất!”

Nữ thư ký không ngừng cố gắng, chưa từ bỏ ý định nhấn mạnh hai chữ “yêu nhất”.

“... Xin hỏi, “

Hung thủ đem mảnh nhỏ hảo hảo để vào trong túi quần, nghiêng đầu vô tội hỏi, “Trên chén có ghi sáu chữ ‘cái chén tổng tài yêu nhất’ sao?”

“Người... Bạch Viễn! Tự lo thân mình đi, đừng trách ta không nhắc nhở người!”

“Nha.”

Nữ thư ký cuối cùng then quá hoá giận, giẫm lên cao gót rời đi.

Đương nhiên, ánh mắt chiếu lên ót người thông thường đều cũng gặp một ít chuyện xui xẻo, cho nên nữ thư ký cực kỳ bất nhã ở cửa lão đảo một chút.

Nhóm quần chúng vây xem nhất thời nở nụ cười, sùng bái nhìn Bạch Viễn.

Bạch Viễn nở một nụ cười mười phần sát thương, môi mỏng khẽ mở, “Có ai nguyện ý cùng ta đi văn phòng tổng tài không?”

Sau đó đám người im lặng ...

Sau đó đám người tản ra ...

....

Bạch Viễn khoe mắt vừa kéo, thẳng lưng, hướng đến văn phòng tổng tài.

Văn phòng tổng tài nằm ở tầng cao nhất, trong phòng ánh sáng sáng ngời, từ cửa sổ sát đất nhìn lại, thành thị phồn hoa đều thu trong tầm mắt.

Bạch Viễn vuốt mặt, gõ cửa.

“Tiến vào.”

Tiếng nói trầm thấp mà có từ tính bay vào trong tai Bạch Viễn, lại làm cho trong lòng hắn vô cùng không thoải mái.

Vào cửa, Bạch Viễn trước sau như một đứng ở cách chỗ ngồi tổng tài ít nhất 5m, hơi hơi nhíu mi.

Hắn quả thật không hiểu, xa như vậy làm chi? Sợ người ám sát sao?

“Tổng tài.”

Bạch Viễn có chút chột dạ nhìn chằm chằm sàn nhà, nhìn không ra thần sắc.

Thiên Nam lúc này mới ngẩng đầu lên, đường nét khuôn mặt lạnh lùng hoàn mỹ sáng bừng lên trong ánh nắng nhu hoà.

Tầm mắt lạnh như băng thẳng tắp đánh vào trên người Bạch Viễn, cũng không nói một lời.

“Thật có lỗi, làm vỡ chén sứ của người.”

Bạch Viễn nói.

Thiên Nam mặt không chút thay đổi nhìn hắn.

“Ta sẽ đền.” Bạch Viễn cắn môi,

“Nếu cần, một lát nữa ta liền đưa lên thư từ chức.”

“... Cái chén?”

Tổng tài tích chữ như vàng rốt cục lên tiếng.

“Được rồi, chính là chén sứ mấy trăm năm lịch sử mà tổng tài yêu nhất.”

Được rồi, hắn bằng bất cứ giá nào, cho dù là chính mình sai lầm rồi, khí thế cũng muốn lấy đủ.

Đôi mắt ngăm đen lạnh như băng chợt biến hóa.

“Người đèn?”

Bạch Viễn căn môi,

“Được rồi, “

“Làm sao người đèn?”

Bạch Viễn sững sốt.

Như thế nào đèn? Quý biết a? Hắn dám khẳng định đem mình bán cũng không đủ đèn chén sứ ngạo kiều kia a.

“Không biết.” Đành phải thành thật đáp trả.

Trong không khí lạnh lẽo phảng phất.

Thiên Nam cúi đầu, đem ánh mắt chuyên chú đặt trên văn kiện.

“Đi ra ngoài, nghĩ kỹ lại đến.”

Tiếng nói lạnh như băng không chứa bất cứ tia cảm tình nào nhưng thanh âm lại vô cùng hoàn mỹ, hơn nữa phá lệ phù hợp.

“ ... ”

Hắn có thể nói không sao?

Bạch Viễn thương thân đỡ trán, bất đắc dĩ thối lui ra khỏi phòng.

Vừa ra khỏi cửa, một đám người liền xông tới.

“Bạch Viễn, như thế nào?” Một cô nương diện mạo xinh đẹp thân thiết hỏi.

“Bạch Viễn, tổng tài nói sao?”

“Bạch Viễn, tổng tài sẽ sa thải người sao?” Một người hỏi.

Bạch Viễn ngẩn ra,

Có vẻ như... Không có nói chuyện từ chức a?

Hắn bỗng nhiên nhoẻn miệng, trong lòng buồn rầu tan biến.

“Không có. Tạ ơn các cô quan tâm.”

Đám cô nương trong mắt nhất thời bởi vì nụ cười này của hắn mà bắn ra hai trái tim thiết lớn.

Một trận thanh âm thổn thức.

“Đẹp quá...”

Diện mạo Bạch Viễn, là cái loại cực kỳ tinh xảo, thậm chí vượt qua nữ nhân.

Diện mạo này, ở công ty, hoặc là làm cho người ta hận vô cùng, tỷ như nữ thư ký lúc trước, hoặc là làm cho người ta yêu vô cùng, tỷ như nhóm cô nương mê giai này.

Đương nhiên, còn có một nhóm hủ nữ bị trung lập, cả ngày YY hắn là yêu nghiệt ngạo kiều thụ chẳng hạn.

Dù sao, diện mạo trắng trẻo xinh đẹp luôn khiến cho người ta chú ý.

Bạch Viễn chợt nhớ tới cái gì, tay vươn vào trong túi quần sờ soạng, móc ra mảnh sứ nhỏ.

Ngồi xuống vị trí của mình, đem mảnh nhỏ đặt ở trên bàn làm việc.

Mơ màng hoàn thành xong công tác hôm nay, đến nỗi chuyện cái chén, cũng tạm thời không suy nghĩ.

Sắc trời ngả về chiều, ánh chiều tà diêm dúa lẳng lơ miễn cưỡng phủ lên Bạch Viễn trên bàn làm việc.

Hắn xoa nhẹ huyết Thái Dương, thở dài một hơi, chuẩn bị trở về nhà.

=====

Bạch Viễn mệt mỏi đẩy cửa ra.

“Cung nghênh hoàng thượng về nhà.”

Một thanh âm thô to tức thời vang lên.

Bạch Viễn “Ân” một tiếng, cởi giày, nằm lên một nắm thóc bên trong hộp ném tới trong lòng.

“Lần sau nhớ rõ thêm hai chữ ‘nô tì’.”

Hắn nói,

Trong lòng vệt vui mừng hưởng thụ đồ ăn, mơ hồ không rõ đáp trả, “Được rồi, khách quan chờ.”

Bạch Viễn yên lặng liếc mắt một cái, chậm rãi cởi ra cúc áo sơ mi.

Vệt mắt nhỏ sáng ngời, nuốt vào từng mảnh thóc, kinh sợ kêu “Phi lễ chó nhìn a!”

Bạch Viễn tay cứng đờ, trên trán toát gân xanh, không thể nhìn được nữa, “Người TMD(con mẹ nó) rốt cuộc là người hay là vệt a!”

Vệt mắt nhỏ nhú lại, cổ ngạnh lên rống trở về,

“Người TMD(con mẹ nó) rốt cuộc là người hay là vệt a!”

“ ... ”

Bạch Viễn nhìn trời,

TMD(con mẹ nó), có thể bóp chết nó hay không?

Quả thật là mọi sự... Không thuận...

Còn có cái chén sứ phiền phức kia cần đền như thế nào đây?

Oán hận cởi quần áo ra, Bạch Viễn trần trụi thân mình chuẩn bị tiến vào phòng tắm.

“A a a a, sắc lang...!”

Vệt lại kêu lên sợ hãi.

“Người TMD(con mẹ nó) là đực, éo phải gay!”

Bạch Viễn rống trở về.

“ ... ”

Vệt sững sốt,

Có vẻ như... Gay cùng zai không có gì khác biệt lắm a...

2. Chương 2: Động Vật Gọi Ra Gian Tình

Sáng sớm đối với người bình thường mà nói đều là rất tốt đẹp, nhưng đối với một vài người thì lại là phá lệ thống khổ.

Nói thí dụ như Bạch Viễn ——

Đồng hồ báo thức diều võ dương oai kiên trì kêu gào lên, rất có một bộ tư thế thà chết chứ không chịu khuất phục.

Sau đó một giây sau.

Nó cũng như nguyện.

Bạch tiên sinh bàn tay chụp tới, đồng hồ báo thức liền bị thống ngã xuống hi sinh vì nhiệm vụ.

“Ngô...”

Bạch Viễn nỉ non, lông mi khẽ nhẹ, lộ ra sương mù tràn ngập, che chắn con người xinh đẹp ngập nước.

“Hoàng thượng nên rời giường vào triều sớm!!”

Vệ kêu gào bay đến bên giường, đứng ở tại chỗ thuận tiện giải quyết một chút vấn đề sinh lý.

Vì thế trên cổ tay trắng nõn của Bạch Viễn lộ ở bên ngoài màn xuất hiện vật thể không rõ.

Trắng trắng vàng vàng, trông rất đẹp mắt.

Bạch Viễn bình tĩnh nhìn cổ tay trong chốc lát, phẳng phất nghiên cứu cái gì ngàn năm đồ cổ, ba giây...

Năm giây...

Mười giây...

“Fuck! Vệ chết! Ta muốn ăn thịt người!!”

Tiếng kêu sợ hãi vang tận mây xanh.

Bạch Viễn vội vàng rời giường rửa mặt, một phen túm lấy túi xách trên bàn liền chạy ra khỏi cửa chính.

Đúng là lúc sáng sớm, trên đường người không coi là nhiều, có phần lớn là nhóm cụ ông tập thể dục rèn luyện thân thể hoặc là nhóm cụ bà nhàn nhã dắt chó đi dạo.

Bạch Viễn đi ở trên đường mơ hồ cảm thấy được có chuyện gì không thích hợp, rồi lại nói không nên lời là cái gì, đành phải bước nhanh hơn đến công ty.

Tùy ý liếc qua đồng hồ, hắn đột nhiên dừng lại.

TMD(con mẹ nó)! Ai cũng đừng cản hắn! Hắn thế nào cũng phải đi bóp chết con vệ kia!

Fuck, ngày hôm nay chủ nhật, được nghỉ a!

Bạch Viễn nghiêng răng nghiêng lợi ở trong lòng đem vệ chặt thành tám khúc, bắt đắc dĩ nhắc chân chuẩn bị trở về nhà.

Sau đó có đồ vật này nọ đột nhiên xâm nhập mắt hắn.

Được rồi, chính là một đồng.

Trắng trắng... Thịt thịt... Thật to...

Một đàn chó?

Con vật kia đang thảnh thơi thảnh thơi lấy góc 45 độ nhìn lên không trung đầy nắng mà ưu thương, có vẻ phá lệ u buồn.

Quanh thân tuyết trắng không khuyết điểm, tản ra một cỗ hơi thở cao quý.

Bạch Viễn ánh mắt sáng ngời, đi tới.

Con chó kia rõ ràng là nhìn thẳng lên phía trước, lại đột nhiên quay đầu lại dùng đôi mắt nhỏ vô tội nhìn Bạch Viễn.

Dựa vào! Đây là tên khốn kiếp nào nuôi chó a, manh chết!

Bạch Viễn từng bước đi lên trước, sờ sờ da lông tuyết trắng chính mình thêm nhỏ dãi.

Sau đó con chó kia lại có thể thích ý híp đôi mắt nhỏ, tựa đầu chôn ở trước ngực Bạch Viễn.

Ấn. Tuy rằng không có ngực, nhưng là cực kỳ thoải mái

Bạch Viễn lộ ra nụ cười từ mẫu tiêu chuẩn.

“Cầu cầu a, người có đói bụng không?”

Có câu nói như thế này, muốn bắt được tâm chó, trước hết phải bắt được dạ dày của nó.

Bạch cầu giống như nghe hiểu, đầu chôn ở trước ngực hần gật gật.

Bạch Viễn nhéo nhéo hai lỗ tai nhỏ, liền đi vào siêu thị cách đó không xa.

Chỉ chốc lát sau, trên tay hần cầm lấy một hộp sữa cùng một ít thức ăn cho chó.

Bạch cầu nhất thời thần tình hắc tuyến.

Tiểu mỹ nhân a, này thật sự có thể ăn sao?

Nhưng hần vẫn là tao nhã toét miệng, rõ ràng một bộ tham ăn mà còn tản ra hơi thở cao quý.

Bạch Viễn đem đồ vật đặt ở trên ghế, ngồi ở một bên lại dùng một loại ánh mắt từ mẫu đánh giá bạch cầu.

Thật sự là hảo mãnh hảo mãnh a

~ Được rồi, chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu! Gia vì tiểu mỹ nhân nguyện bất cứ giá nào.
Bạch cầu cắn chặt răng chuẩn bị há miệng.

“Bạch Thỏ, trở về.”

Đột nhiên một giọng nam trầm thấp dễ nghe vang lên, cứ vớt bạch cầu sắp lâm vào trong nước sôi lửa bỏng.

Bạch Viễn cả kinh, ngẩng đầu lên.

Người đầu dáng người thon dài cao ngất, thân mặc áo sơmi màu đen, hai cúc áo đầu không cài, mơ hồ lộ ra xương quai xanh hoàn mỹ.

Lọn tóc màu đen dưới ánh mặt trời ánh lên màu vàng, hai mắt hẹp dài lạnh băng trầm tĩnh như nước.

Giống như một vị thần.

Bạch Viễn giật mình.

Bạch cầu vui mừng bỏ xuống đồ ăn, nhảy căng nhào qua, cọ lên chân người nọ.

Chủ nhân ta yêu người chết mất, cứu gia một mạng a. “Tổng tài buổi sáng tốt lành.”

Bạch Viễn lúc này mới nhặt về thanh âm của mình, bình tĩnh ân cần thăm hỏi.

Thiên Nam thần nhiên gật đầu, ánh mắt lướt qua Bạch Viễn, nhìn đồ ăn trên ghế.

“Nó ăn cái này?”

Bạch Viễn tươi cười nở rộ,

“Đúng vậy, nó có vẻ như thực thích a.”

Chỉ chỉ bạch cầu.

“Bạch Thỏ, người ăn cái này?”

Thiên Nam lại hỏi, bất quá là đối với chó trắng mà bị gọi thành Bạch Thỏ kia mà hỏi.

Bạch Viễn khước mắt vừa kéo,

Tổng tài đặt tên thật sự là độc đáo a...

Thử nghĩ một đồng thịt trắng lại được gọi cái tên... thẹn thùng như thế...

Hơn nữa...

= =

Có vẻ như mình và Bạch Thỏ cùng họ a...

Bạch Thỏ trừng mắt to ngập nước, một bộ hình dáng tiểu tức phụ, gian nan gật gật đầu.

Mỹ nhân, gia sẽ không tổn thương trái tim bé bỏng của người.

Thiên Nam mặt từ trước đến nay không hề gợn sóng hơi biến hoá, thần sắc có chút quái dị.

“VẬY, NHANH ĂN ĐI.”

Hắn chỉ vào Bạch Thỏ nói.

... Fuck

Bạch Thỏ cuối cùng khuất phục, giữa hai phía tấn công nhe răng trợn mắt nuốt vào, này không phải là thịt gà viên Lý mẹ làm, cũng không phải pizza chủ nhân đặc biệt vì hắn mua, mà là thức ăn cho chó khó ăn muốn chết.

Tiểu mỹ nhân, người nhất định phải bồi thường gia.

Bạch Thỏ sau khi ăn xong phá lệ vui vẻ cọt lên Bạch Viễn.

Đúng vậy. Chính là Bạch Viễn, không phải Thiên Nam.

Bạch Viễn có chút kinh ngạc, cảm thấy được con chó này nhất định là bởi vì cảm kích, bình thường khẳng định bị tổng tài ngược đãi không ít.

Vì thế hắn ngồi xổm người xuống, sờ sờ nó đầu nó, khéo mắt tràn ra đồng tình.

Sau đó Bạch Thỏ phá lệ vui mừng, vươn đầu lưỡi, liếm liếm mặt tiểu mỹ nhân.

Bạch Viễn: “... = = ”

Bạch Viễn khuôn mặt cơ thể nhất thời cứng đờ.

Sau đó Bạch Thỏ không ngừng cố gắng, lại liếm liếm.

Thiên Nam: “...”

Bạch Viễn: “= =...”

Cảm giác Bạch Thỏ có vẻ như còn muốn liếm một chút, Bạch Viễn vội vàng xấu hổ đứng lên.

Khóe miệng có chút run rẩy,

“Ngoan... Nhanh chóng về nhà đi, chủ nhân người còn đang chờ kia.”

Bạch Thỏ lúc này mới lưu luyến cùng Bạch Viễn thâm tình ngóng nhìn một phen, buông thông đuôi to đi hướng Thiên Nam.

Mỹ nhân phải nhớ rõ gia, tái kiến.

Thiên Nam hai mắt híp lại, xoay người đi đến nơi xe đậu ven đường.

Bạch Thỏ vội vàng đuổi theo.

3. Chương 3: Điện Thoại Gọi Ra Gian Tình

Trên xe.

Bạch Thỏ đứng ngồi không yên, ở bên cạnh Thiên Nam đem thân mình xoay qua xoay lại, chốc chốc nghiêng đầu, chốc chốc lại vẫy đuôi.

Chủ nhân. Xem ta a xem ta a.

Thiên Nam từ đầu đã hoàn toàn không để ý tới nó, lực chú ý tập trung ở trên văn kiện.

Bạch Thỏ tiếp tục cọ,

Thiên Nam tiếp tục xem.

Vương thúc lái xe xuyên qua kính chiếu hậu nhìn thấy Bạch Thỏ một bộ mole chết người, đột nhiên cười nói, “Bạch Thỏ lại trộm chuồn đi chơi đi.”

Bạch Thỏ ủy khuất dẫu miệng.

Vương thúc sờ sờ cằm, làm ra tâm trạng trầm tư, nói tiếp: “Hắn là cầm túc một tháng mới được.”

Bạch Thỏ con người ngập nước giống như chuồn bị tràn ra lệ, không ngừng phe phẩy cái đuôi tuyết trắng. Đôi mắt nhỏ thần thái trộm ngắm nhìn Thiên Nam.

Sao có thể, gia còn muốn xem tiểu mỹ nhân a.

“Nửa năm mới đúng.”

Thiên Nam đột nhiên lạnh lùng mở miệng.

Bạch Thỏ nhắt thời cả kinh, liều lĩnh quay đầu về phía Thiên Nam, lè lưỡi chuồn bị liếm.

Gia cần sắc dụ!

Thiên Nam ánh mắt nhất thời giống như dao găm, không lưu tình chút nào bắn tới.

Bạch Thỏ thân mình cứng đờ, đầu lưỡi hồng nhạt ở trong không khí thả xuống trong chốc lát, mới chậm rãi cuốn trở về, đáng thương ghé vào chỗ ngồi, cái đuôi cũng không nhấc.

Hừ, ta sẽ không khuất phục!

=====

Vừa đến nhà, Bạch Thỏ vọt vào ổ chó của mình, nằm úp sấp ở chỗ ấy, cái đuôi không thèm quét lấy một cái.

Đôi mắt đáng thương ngẩn lệ nhìn chăm chăm Thiên Nam.

Thiên Nam lạnh lạnh liếc mắt nhìn hắn, đối với Lý mẹ bên cạnh nói, “Một tháng này, không cho phép nó đi ra ngoài.”

Lý mẹ sững sốt, đồng tình nhìn Bạch Thỏ một chút, gật đầu đáp, “Hảo, tổng tài.”

Thiên Nam “ừ” một tiếng, đi vào phòng.

Giữa trưa.

Lý mẹ hơi có chút kích động gõ lên cửa phòng Thiên Nam, “Tổng tài, Bạch Thỏ hắn không ăn.”

Thiên Nam lạnh lùng đảo qua,

“Sữa, thức ăn cho chó?”

Lý mẹ sững sốt, nàng chiếu cố con chó này nhiều năm như vậy, như thế nào không biết nó thích hai thứ này?

Bất đắc dĩ gật đầu, chạy ra đi chuẩn bị.

Lúc chạng vạng tối.

Lý mẹ kinh trá lại gõ lên cửa phòng Thiên Nam.

“Tổng tài, Bạch Thỏ vẫn là cái gì cũng không ăn.”

“Sữa, thức ăn cho chó.”

Lý mẹ lệ bồn, tổng tài, ta chẳng lẽ chưa nói Bạch Thỏ cái gì cũng không ăn sao?

=====

Đêm khuya.

Thiên Nam không hề buồn ngủ, có chút buồn bực rời giường, đi ra ban công.

Đốt lên một điếu thuốc, sương khói lượn lờ lay động, trong mắt của hắn khó có được nhu hoà.

Đèn neon ánh lên sắc màu rực rỡ, đẩy lùi màn đêm hắc ám.

Thiên Nam lẳng lặng nhìn cảnh đêm.

Đột nhiên nhớ ra cái gì đó, hắn dụi điếu thuốc, đi vào phòng khách.

Cước bộ dừng ở hang ổ của Bạch Thỏ, Thiên Nam ngồi xổm người xuống, xoa nhẹ đầu của nó.

Chó trời sinh cảnh giác cực cao, bị sờ đầu, Bạch Thỏ liền mơ mơ màng màng mở mắt ra, mê mang quét lấy người.

Thiên Nam nói thật nhỏ,

“Sau này đừng trộm chuồn ra ngoài.”

Bạch Thỏ nhãn tình sáng lên, thân thể dựng lên.

Sự tình có thể thương lượng sao?

“Ăn một chút gì đi, bị đói không tốt.”

Thiên Nam khẽ thở dài một tiếng, đi vào phòng bếp.

Bạch Thỏ tung tăng đuổi kịp.

Trong tủ lạnh lấy ra thịt gà viên, Thiên Nam kiên nhẫn nâng tay, tính toán uy Bạch Thỏ.

Bạch Thỏ mi sắc chột tất, miệng ngậm chặt.

“... Giận dữ?”

Bạch Thỏ không động, rất có một bộ tư thế cần chiến tranh lạnh.

Thiên Nam trong mắt nhiễm lên một ít ý cười, rất có kiên nhẫn ngồi xổm xuống, lại đưa lên viên gà.

“Kiêng sẽ không còn cơ hội.”

Bạch Thỏ hai mắt lơ mơ, âm thầm nuốt nuốt nước miếng, lại kiên định quay mặt.

Gia biết tiểu mỹ nhân là nhân viên của người, gia vì sau này có thể tiếp tục ngắm tiểu mỹ nhân, kiên quyết ngăn lại cám dỗ! “...”

Thiên Nam bất đắc dĩ thuận theo, đem bát đặt ở một bên, sau đó cũng không quay đầu lại bỏ đi.

Bạch Thỏ lệ bên, chủ nhân người vì cái gì không kiên nhẫn?

Nó ánh mắt lơ mơ, phiêu đến thịt viên gà trên bát, muốn rời đi nhưng không rời được.

Ta muốn tiểu mỹ nhân! Ta muốn kiên định! Bạch Thỏ ưu thương an ủi mình một phen, ủ rũ đi về hướng hang ổ của mình.

Sáng sớm tỉnh lại, Thiên Nam đi vào phòng bếp, ánh mắt quét đến trong chén không thiếu một viên, đột nhiên trở nên có chút bận tâm, bước nhanh đến hang ổ Bạch Thỏ.

“...”

Thiên Nam hảo tỷ khí cùng Bạch Thỏ mắt to trừng mắt nhỏ.

Bạch Thỏ con người luôn luôn là ngập nước, hôm nay lại càng mang theo vài phần u oán cùng vô tội, khiến cho Thiên Nam không khỏi ức chế run rẩy.

Im lặng trong chốc lát.

Thiên Nam đột nhiên lấy ra điện thoại, gọi một cú.

“... Ở đâu?”

“... Ta... Tôi đón người...”

“Cái chén không cần bồi thường...”

Bạch Thổ u oán trừng mắt nhìn Thiên Nam trong chốc lát, bỗng nhiên vùi đầu chôn vào da lông quanh thân.

Gia mới không cần để ý người, theo người nhiều năm như vậy, cũng không biết gia muốn chính là tiểu mỹ nhân sao? Thiên Nam nói chuyện điện thoại xong, mặt không chút thay đổi đứng dậy cầm đi chìa khóa trên bàn trà, đi ra cửa, chỉ để lại Bạch Thổ một con chó chó nước mắt ứa ra.

=====

Bạch Viễn không thể tin lần thứ mười lấy điện thoại di động ra dùng sức trừng mắt nhìn, một bộ biểu tình như gặp quỷ.

Thiên! Đúng vậy! Chính là tổng tài gọi!

Hơn nữa hơn nữa!

Còn nói không cần bồi cái chén sao? Chỉ cần đi nhà hắn là được?

“...”

Bạch Viễn đột nhiên ý thức được cái gì, nhất thời mặt mày trắng bệch.

4. Chương 4: Bất Lực

Đi nhà hắn?

Chẳng lẽ chẳng lẽ...

Bạch Viễn đang miên man suy nghĩ thêm các loại bỏ não, liền nghe được một trận thanh âm phanh lại ven đường.

Hắn quay đầu lại, đập thẳng vào mắt đó là chiếc xe của Thiên Nam, từng khiến cho hắn thèm nhỏ dãi – Maybach.

Thiên Nam kéo xuống cửa kính xe, mặt không chút thay đổi đem ánh mắt đặt ở trên người hắn.

Ánh mặt trời chiếu vào thân xe ung dung cao quý, phản xạ ra một mảnh hàn quang lạnh như băng, giống như ánh mắt người nọ.

Bạch Viễn lưng gai gai, dừng vài giây, lúc này mới nhắc chân đi tới bên kia xe, mở cửa xe ngồi ở vị trí ghế phụ.

“Cái kia...”

Bạch Viễn siết chặt góc áo, cuối cùng khuất phục áp khí cường đại của Thiên Nam, nhỏ giọng hỏi, “Không cần đi làm sao?”

Thiên Nam đánh thẳng lên tay lái, vẻ mặt chuyên chú, trước sau như một ngữ khí lãnh liệt, “Tạm thời không cần.”

“Kia... Tổng tài ngài gọi ta đi nhà người làm gì?”

Bạch Viễn đầu lưỡi co rút, chỉ sợ nghe được lời không muốn nghe.

Thiên Nam ánh mắt ở trên đường bắn khoắn một phen, lúc này mới chậm rãi mở miệng, “Bạch Thỏ cần người.”

Bạch Viễn ngẩn người, ở trong đầu nhớ lại, toát ra một đồng trắng trắng thịt thịt thật to gì đó, lúc này mới thở sâu một hơi.

Fuck, vừa mới nghĩ cái gì vậy, quay mặt vào tường tự kiểm điểm!

“Cái chén thật sự không cần đèn sao?” Bạch Viễn rất không yên tâm hỏi.

“Ừ.”

Ngữ khí thần nhiên khiến cho Bạch Viễn không khỏi bắt đầu hoài nghi kỳ thật chén kia là mua ở quán ven đường a... Kỳ thật căn bản không phải có mấy trăm năm lịch sử a... Kỳ thật đồn đãi đều là giả a...

Hắn rất muốn tiếp tục truy vấn một chút vì cái gì Bạch Thỏ sẽ cần hắn, môi động lên đang định mở miệng, đột nhiên liếc đến Thiên Nam vẻ mặt lạnh lùng, nhất thời cảm thấy vẫn là đem lời nói nuốt trở về cho thỏa đáng.

Không khí hơi lạnh, hai người không nói chuyện, Bạch Viễn đành phải quay đầu, đem ánh mắt phiêu ra ngoài cửa sổ.

Ngoài cửa sổ người đi đường lui tới, đều là thần sắc vội vàng.

Vài phút sau, xe dừng trước cổng nhà.

Bạch Viễn ngoan ngoãn xuống xe, đi theo sau Thiên Nam.

Nam nhân phía trước bóng lưng thẳng thắn ngạo nghễ, cứng cáp như trúc, thật sâu lạc vào đôi mắt hắn.

Àn... số 56 nhà A5...

Bạch Viễn lòng hiếu kỳ càng phát ra, tổng tài giống như người rất có tiền, vì cái gì không xây biệt thự?

Thời điểm tự hỏi, chân cũng không ngừng bước vào.

Bạch Thỏ đang nhàm chán ở trên mặt đất vẽ nên các vòng tròn, nghe thấy tiếng cửa mở, theo bản năng ngẩng đầu lên ——

Một giây sau, nó liền không chút do dự nhằm phía Bạch Viễn.

Bạch Viễn còn không có đi lại đây, đã bị một con chó bắt thành linh vồ lấy.

Hắn cứng đờ người, trừng mắt nhìn.

Tiểu mỹ nhân, gia nhớ ngươi muốn chết.

Bạch Thỏ làm bộ chuẩn bị liếm.

Bạch Viễn dù sao cũng là người từng trải, vội vàng né ra.

Bạch Thỏ dẩu miệng, ngược mắt muốn khóc.

Bạch Viễn bất đắc dĩ quay đầu nhìn Thiên Nam,

“Tổng tài, nó làm sao vậy?”

“Nó cái gì cũng không ăn.”

“...”

Kỳ thật Bạch Viễn rất muốn nói, không ăn cơm cùng ta có quan hệ gì? Ta tới Bạch Thỏ liền ăn cơm?

Thiên Nam như là xem thấu ý nghĩ của hắn, giải thích nói,

“Ngày hôm qua ngươi uy, nó mới ăn.”

Bạch Viễn cái hiểu cái không gật gật đầu,

“Nha. Vậy uy nó sữa và thức ăn cho chó a.”

“ ... ”

Chẳng lẽ hần chưa nói Bạch Thỏ cái gì cũng không ăn sao?

Thiên Nam đuôi lông mày tràn ra vài tia mệt mỏi, không thể nào kiên nhẫn chỉ chỉ phòng bếp, “Nó có thể muốn ăn gì đó, nơi đó đều có.”

Lại chỉ chỉ hướng phòng tắm,

“Sau khi ăn xong nhớ rõ cho hần tắm rửa.”

“ ... ”

Dựa vào cái gì người bảo ta làm ta tất sẽ phải làm. Bạch Viễn oán thầm.

Đột nhiên nghĩ đến chuyện cái chén, hần lúc này mới xả ra tươi cười, nịnh hót gật gật đầu.

Thiên Nam nói lỏng cà- vạt,

“Buổi sáng hôm nay người sẽ không đi làm, có việc gọi ta”

Dứt lời trực tiếp đi thẳng hướng về phía gian phòng của mình.

Uy uy, này tính lấy việc công làm việc tư sao?

Bạch Viễn bĩu môi, đối với Bạch Thỏ hếch cằm, đi vào phòng bếp.

Bạch Thỏ hoan hỉ đuổi kịp.

Bạch Viễn vừa mở ra tủ lạnh ánh mắt liền trừng lớn.

Dựa vào, những thứ này đều là cho chó ăn đó sao?

Cái gì sushi Nhật Bản, pizza Ý, gan ngỗng Pháp và những món ăn đắt tiền khác.

Thật sự là... Chủ nào chó nấy.

Ánh mắt tìm tòi một phen, Bạch Viễn cuối cùng trong đồng thức ăn lấy ra thức ăn cho chó cùng sữa, để xuống trước mặt Bạch Thỏ.

Fuck... Lần này đánh chết cũng không ăn... Bạch Thỏ quay đi, vẻ mặt ngạo kiêu.

Bạch Viễn nghi hoặc,

“Người không phải yêu nhất ăn cái này sao?”

... Gia khi nào thì nói qua gia thích ăn! Bạch Thỏ u oán ném một cái xem thường,

Về mặt ghét bỏ.

Bạch Viễn thở dài, xoa nhẹ đầu nó, hướng dẫn từng bước, “Bạch Thỏ không thể kén chọn a, bằng không sẽ không lớn được.”

... Ta còn cần lớn hơn nữa sao... Bạch Thỏ xem thường nhìn lên Bạch Viễn, thật tình buồn thay cho chỉ số thông minh của tiểu mỹ nhân.

Bạch Viễn có vẻ như đột nhiên ý thức được điểm ấy, xấu hổ ho một tiếng, “Ách... Ta không biết người muốn ăn cái gì a.”

Nhìn thấy Bạch Viễn thần sắc khó xử, Bạch Thỏ một trận không đành lòng, lại sữa lên, “Gâu gâu!” Nó hướng đến vị trí tủ lạnh mà sữa.

Kỳ thật chỉ cần không phải cái gì sữa cùng thức ăn cho chó, nó cũng có thể nhận ~ Bạch Viễn hiểu ý, mang sang một cái chén nhỏ tinh xảo, để trên mặt đất.

Uy ta uy ta

Bạch Thỏ dùng sức ở trên người Bạch Viễn cọ a cọ, hân không thể cọ rụng một lớp da.

Bạch Viễn trên mặt nhất thời treo đầy hắc tuyến, cuối cùng là bưng bát lên.

Bạch Viễn không nuôi qua cầu, cũng cực ít nuôi động vật.

Động vật sao, cũng chỉ nuôi qua vệt thôi không biết xấu hổ kia, nhưng là nó cũng có thể tự lo liệu được tốt, cần bản không cần hấn quan tâm tới.

Cho nên khi tắm cho Bạch Thỏ một trận luống cuống tay chân.

Cũng may Bạch Thỏ dụ ngoạn híp mắt một mình hưởng thụ, không ầm ĩ không nhiều, tùy ý hấn gây sức ép.

Cho dù là Bạch Viễn dùng nhằm sữa tắm, nó cũng không có nửa phần phản bác.

Chơi đùa đến gần trưa, Bạch Viễn lau khô lông cho Bạch Thỏ, gõ lên cửa phòng Thiên Nam đang đóng chặt.

Thiên Nam mở cửa, thần sắc có chút mệt mỏi, ống tay áo thoáng hỗn độn, lộ ra màu da gợt cảm khỏe mạnh.

Ra là vừa mới đang ngủ.

“Làm sao vậy?”

Rõ ràng là ngữ khí nghi vấn, đến miệng hấn hỏi ra là thành câu trần thuật.

Bạch Viễn chỉ chỉ màu lông đổi mới hoàn toàn của Bạch Thỏ,

“Àn. Cơm cũng ăn, tắm cũng sạch sẽ.”

Thiên Nam thần sắc ngưng tụ, lạnh lùng đặt câu hỏi,

“Người cho nó dùng sữa tắm gì?”

Bạch Viễn sững sốt, đáp trả,

“Chính là chai màu đen...”

Thiên Nam sắc mặt nhất thời trở nên có chút quái dị.

“Đó là của ta.”

Bạch Viễn lườm hấn một cái, không chút suy nghĩ liền thốt ra, “Của người Bạch Thỏ lại không thể dùng?”

“...”

Thiên Nam sắc mặt biến đen.

Bạch Viễn lúc này mới ý thức được chính mình nói cái gì, cắn chặt môi dưới, TMD(con mẹ nó) ai khiến người nhanh mồm nhanh miệng! Bạch Viễn hung hăng ở trong lòng quật chính mình hai cái bạt tai, cúi đầu đáp trả, “Ngượng ngùng.”

Thiên Nam buồn ừ một tiếng, phịch một tiếng đóng cửa lại.

Bạch Viễn sờ sờ mũi phủ bụi, bình tĩnh lau mặt, đi đến phòng khách.

Bạch Thỏ vui a vui chạy vội tới trên ban công, ngửa lên thân mình hấp thụ ánh mặt trời, rất thích ý.

Xem ra cũng không còn chuyện gì.

Bạch Viễn cảm giác mình chỉ cần lại đi gõ cửa chào hỏi một chút là có thể đi rồi.

Đang muốn nhấc chân, ánh mắt liền quét đến Thiên Nam mới ra khỏi phòng.

Hấn vạt áo sạch sẽ, tinh thần diện mạo cũng tốt rất nhiều.

“Đi đâu ăn cơm?”

Thiên Nam đột nhiên mở miệng.

“A?”

Thiên Nam không khách khí liếc mắt nhìn hấn, lại hỏi, “Đi đâu, ta đặt.”

Bạch Viễn giờ mới hiểu được ý tứ của hấn, nâng tay nhìn đồng hồ một chút. Nguyên lai đã đến giữa trưa a, khó trách có chút đói.

Hấn vội vàng đáp trả.

“Ta có thói quen ở nhà ăn.”

Thiên Nam yên lặng nhìn hấn trong chốc lát, lúc này mới lấy điện thoại ra, gọi điện thoại cho Lý mẹ.

“Lý mẹ. Đến đây nấu cơm.”

“...”

Không phải, hấn là ý nói hấn về nhà ăn là được a.

Bạch Viễn môi giật giật, lại không phát ra một âm tiết.

Dù sao, tiếp tục cự tuyệt sẽ liên bị cho là làm kiêu.

=====

Bạch Viễn trợn mắt há hốc mồm nhìn chằm chằm một bàn đầy đồ ăn, đột nhiên cảm thấy được đồ ăn đắt tiền trong tủ lạnh cũng có thể lý giải.

Hấn chưa bao giờ nghĩ tới sẽ cùng tổng tài cùng nhau ăn cơm, càng không có nghĩ tới sẽ ở trong nhà tổng tài cùng tổng tài ăn cơm.

Cho nên trước mắt xảy ra tình trạng này.

Thật sự là... Rất kỳ lạ...

Lý mẹ phá lệ thích chàng trai đặc biệt xinh đẹp này, cho dù Thiên Nam ở đây, cũng nhiệt tình kêu gọi, “Người ăn nhiều một chút a, nhìn người gầy.”

Bạch Viễn cười cười ôn hòa,

“Ân, cảm ơn Lý mẹ.”

Đồ vật này nọ vẫn là ăn thật ngon, nếu như, không phải đối mặt người kia lại càng ngon...

Bạch Viễn nhú mày, tiếp tục ăn cơm.

Thiên Nam tướng ăn quả thực không thể soi xét, giờ tay nhắc chân một cổ quý khí bẩm sinh, ăn cơm cẩn thận tỉ mỉ không chút nào hàm hồ.

Khí tràng lại rất mạnh, khiến cho Bạch Viễn cảm giác phía sau lưng gió lạnh từng trận.

Bạch Viễn âm thầm xem thường tướng ăn Thiên Nam một phen,

Hừ... Giống như nữ nhân. So ra, hấn quả thật có vẻ thô lỗ nhiều lắm.

Đại sảnh yên tĩnh, chỉ nghe thanh âm gấp đồ ăn.

Bạch Viễn ăn vào một nửa mới ý thức tới Lý mẹ luôn luôn đứng ở bên cạnh, kinh ngạc hỏi, “Lý mẹ, sao người không cùng ăn a?”

Lý mẹ cười cười đang chuẩn bị đáp.

“Cùng nhau ăn đi.”

Thiên Nam đột nhiên đầu cũng không ngẩng lên thản nhiên mở miệng.

Lý mẹ sững sốt, lại chưa nói một lời, xoay người đi hướng phòng bếp.

Trên bàn cơm có thêm một người hoà nhã dễ gần, Bạch Viễn liền không câu nệ, cùng Lý mẹ cười cười nói nói, cho nhau đĩa rau, rất náo nhiệt.

Lý mẹ vừa mới bắt đầu còn có điều băn khoăn, nhưng xem Thiên Nam cũng không biểu hiện ra cảm xúc đặc biệt gì, tâm cũng hoàn toàn buông ra.

Bạch Viễn vừa ăn vừa đánh mắt lên Thiên Nam, sau đó liền phát hiện một chuyện thú vị——

Thức ăn trên bàn đại bộ phận Thiên Nam đều có động đũa, duy chỉ có thịt gà là không ăn.

Bạch Viễn trong mắt xẹt qua một tia giảo hoạt, đột nhiên nhấc tay gấp một khối thịt gà, bỏ vào trong chén Thiên Nam.

Lý mẹ kinh ngạc.

Thiên Nam sững sốt, ngẩng đầu lên nhìn về phía Bạch Viễn.

Đối diện người nọ mặt mày cong cong, cười đến có chút giảo hoạt.

Lại nói,

Như thế nào cũng làm cho người chán ghét không chịu nổi.

Maybach

5. Chương 5: Lão Anh Vũ Bị Khi Dễ

Thiên Nam trong mắt hiện lên một tia mê mang, nhìn chăm chăm vào Bạch Viễn.

Bạch Viễn nhất thời tim ngưng một nhịp.

Dựa vào a, như thế nào có thể mạnh như vậy!

Tổng tài người là núi băng a a a, sao có thể có mạnh như vậy vô tội như vậy ánh mắt mê mang như vậy!

Thiên Nam nhìn chăm chăm hắn trong chốc lát, đột nhiên giữ im lặng cúi đầu, đem thịt gà gấp tới bát trống bên cạnh.

Sau đó bình tĩnh tiếp tục ăn cơm.

Bạch Viễn: “...”

Lý mẹ: “...”

Bữa cơm này nói tóm lại coi như đều vui vẻ. Bởi vì có đồ ăn ngon, có Lý mẹ hoà nhã dễ gần, còn có... Người nào đó mạnh mẽ một chút...

Cơm nước xong Lý mẹ dọn dẹp bàn đối Bạch Viễn cười nói, “Giữa trưa người thực đem Lý mẹ hù sợ a.”

Bạch Viễn nghi hoặc,

“Vì cái gì a?”

Lý mẹ giảm thấp xuống thanh âm,

“Bởi vì tổng tài đặc biệt chán ghét người khác đụng vào, thông thường hành vi thân mật như gấp thức ăn này, nhất định sẽ để cho hắn phát hỏa.”

Bạch Viễn a một tiếng, cũng không có nghe ra Lý mẹ nói ngoại âm, chính là nào bỏ hình ảnh núi băng phát hỏa.

Băng giáp hỏa? Vậy là cái hiệng tượng kỳ dị cỡ nào a?

Thiên Nam từ phòng tắm đi ra, cầm lấy chìa khóa xe, đối với Bạch Viễn nói.

“Đi thôi.”

“A?”

Thiên Nam ném đến cái nhìn lạnh lùng.

Vì thế, Bạch Viễn liền biết.

Kỳ thật hẳn rất muốn nói cái gì ai nha tổng tài người đi đi, tự ta đi bộ đi làm là được, hoặc là ai nha tổng tài người không biết ở cùng người biết đâu lại ôm lấy một khối công việc nữa sao? Hoặc là, ai nha tổng tài, hôm nay ta khổ cực như vậy, không cần phải làm việc nữa đi.

Nhưng là hẳn Bạch Viễn cũng không phải là óc heo, những lời này đương nhiên chỉ có thể đưa cho hẳn não bổ, hẳn rõ ràng biết, nếu là hẳn phun ra một câu, hoặc là sẽ chết vì lạnh, hoặc là lạnh đến chết.

Vì thế Bạch Viễn giống như cô vợ nhỏ tung tăng đi theo phía sau tổng tài.

Xe mới vừa đứng ở garage công ty, Bạch Viễn liền thần sắc vội vàng nói cần rời đi trước, cái gì công tác để lại đến giữa trưa cần phải hoàn thành gấp vân vân. Sau đó liền thật cẩn thận liếc trộm sắc mặt Thiên Nam.

Thiên Nam tự nhiên là không tin những lời này, lại hiểu được một ít tâm tư, vì thế thần nhiên gật gật đầu.

Được cho phép Bạch Viễn bắt người như tên rời cung gần như là xông ra ngoài.

Bóng lưng vui mừng đập vào mắt Thiên Nam, khiến cho ánh mắt tối đen sâu thẳm của hẳn hiện lên một chút sắc thái.

Bạch Viễn mới vừa ngồi xuống, nữ thư ký lần trước liền vênh cằm đi tới.

Nữ thư ký cước bộ dừng lại, lỗ mũi hướng lên trời đem văn kiện cầm trong tay ném tới bàn Bạch Viễn.

“Đây là buổi sáng người khát nợ, nhanh chóng làm đi.”

Bạch Viễn a một tiếng, để ý lên văn kiện.

Nữ thư ký bất mãn thái độ của hẳn, thanh âm nhất thời bén nhọn, “Người cũng không giải thích một chút người buổi sáng nghĩ làm sao?”

Bạch Viễn lại a một tiếng.

“Người...”

Nữ thư ký còn không có đem lời nói xong, Bạch Viễn lại a một tiếng.

Nữ thư ký có ngốc cũng đã nhìn ra Bạch Viễn hoàn toàn, từ đầu, một chữ cũng không có nghe tiến nàng, gương tuốt vỏ, nổ giương dây hết sức, nàng đang muốn tức giận, bên cạnh một người đột nhiên gọi đến, “Lý tiểu thư, quản lý gọi người qua.”

Vì thế thiếu tiền tiểu thư vênh vảo tự đắc nhất thời nhụt chí, khoé mắt “Thâm tình” “Lưu luyến” liếc Bạch Viễn một cái, lúc này mới lắc lắc thân hình như rắn nước đi hướng cửa.

Bạch Viễn bỗng nhiên ngẩng đầu, tiếng nói phá lệ dịu dàng êm tai.

“Thiếu tiền tiểu thư, cẩn thận đừng ngã a.”

Sau đó thiếu tiền tiểu thư bóng lưng nhất thời như chớp động một chút.

Bạch Viễn ghen cười lật xem văn kiện, ánh mắt đột nhiên chạm đến tới thi thể chén sứ ngạo kiều trên bàn.

Chén sứ ngạo kiều quả nhiên ngạo kiều, vỡ thành bốn năm mảnh như trước khí thế không giảm.

Bạch Viễn nhìn chằm chằm nó một hồi, không chút do dự đem ném vào thùng rác.

Nếu không cần đến, lưu giữ nó làm chi.

=====

Lại là một ngày hoàng hôn.

Bạch Viễn về đến trong nhà, ngoài ý muốn không có nghe được thanh âm thô to của vẹt chết kia.

Hắn cũng không có để ý nhiều, dù sao kia vẹt kia thích ham chơi cũng không phải ngày một ngày hai.

Bạch Viễn tiến phòng khách, sau đó liền thấy thi thể vẹt đang phơi thân ở đó.

Hắn bĩu môi, hừ, vẹt chết này, lại muốn dọa chính mình.

Cũng không tính toán để ý nó, Bạch Viễn lập tức đi vào phòng tắm tắm rửa.

Tắm rửa xong, hắn lại đi qua phòng khách.

Vẹt như trước nằm phơi thây.

Bạch Viễn cả kinh, vội vàng tiến lên.

Chỉ thấy vẹt nhắm chặt mắt, vẫn không nhúc nhích.

Bạch Viễn thật sự bị hù sợ, vội vàng chọc chọc bụng dưới của nó, lại không có nửa điểm phản ứng!

Hắn trên trán ứa ra mồ hôi lạnh run rẩy lấy điện thoại di động ra ——

Kết quả vẹt đánh một chút bay lên, đặc biệt tự hào mà phá lên, “Ha ha nhóc con.”

Bạch Viễn nhìn chằm chằm nó hồi lâu, ba hồn bảy vía lúc này mới xôn xao quay về.

“TMD(con mẹ nó) vẹt chết! Lão tử phải bóp chết người!”

=====

Bạch Viễn dáo dác lùi vào phòng, vội vàng đem cửa phòng đóng chặt, ánh mắt thăm thục tìm tòi một phen, không có chứng kiến thân ảnh vẹt thối, hắn lúc này mới yên tâm mở ra máy tính.

Mở ra trang tìm kiếm, nhập từ

“Có biện pháp gì xác định vẹt là giả chết hay là chết thật hay không “

Nghĩ nghĩ cảm thấy có chút không đúng, vì thế Bạch Viễn xóa sạch phía trước, một lần nữa đưa vào một dòng.

“Như thế nào mới có thể không bị vẹt lừa.”

Ấn enter, Bạch Viễn không chuyển mắt nhìn chằm chằm màn hình.

Kết quả trang tìm kiếm nói cho hắn biết,

“Thực xin lỗi, tìm tòi không có kết quả, người có thể phát trợ giúp tìm kiếm.”

Bạch Viễn nhướng mày, phát cái trợ giúp.

Cầu cứu a, trong nhà có con vẹt chết, ta bị nó lừa đến bệnh tim tái phát. Sau đó liền liệt kê đủ loại hành vi phạm tội của vẹt chết.

Chỉ chốc lát sau, có người reply.

Bạch Viễn vội vàng mở ra.

Lầu một: LZ(Lâu chủ), SB(Ngu lảm), vẹt chết đã chết rồi làm sao có thể làm người giận.

Bạch Viễn: “...”

Ánh mắt của hắn quét về phía lầu hai.

Lầu hai: Lầu chủ lầu chủ, nhà người có vẹt đáng yêu quá, cầu phương thức liên lạc thông đồng các loại cầu >3<>

Bạch Viễn khóe mắt vừa kéo, tiếp tục đi xuống.

Lầu ba: “LZ(chủ topic) SB(Ngu lăm), cho là chúng ta không nuôi qua vệt sao? Vệt nào có chỉ số thông minh cao như vậy.”

Lầu bốn: LZ(chủ topic) SB(Ngu lăm)

Lầu năm: LZ(chủ topic) SB(Ngu lăm)

Lầu sáu: LZ(chủ topic) SB(Ngu lăm)

....

Bạch Viễn khoe miệng run rẩy, quả thực muốn lật bàn.

Cmn, lão tử cũng không tin lần sau lại bị vệt chết này chính!

6. Chương 6: Nghịch Thiên Anh Vũ

Bạch Viễn lâm vào một giấc mộng.

Chính xác mà nói là một cơn ác mộng.

Trong mộng hắn chẳng biết lúc nào đi trong một đoàn sương mù, xung quanh trắng xoá không nhìn thấy cái gì.

Hắn thất kinh vág đầu xua loạn.

Đột nhiên sương mù tán đi, tầm nhìn nhất thời rộng rãi, nhưng đầy đất đều là thi thể vệt chết.

Bạch Viễn trong lòng run sợ đang muốn chạy trốn.

Nhưng mà đám thi thể kia vô cùng hung ác đứng dậy, hướng hắn vọt tới ——

Một con đi đầu, nhả một đồng vàng vàng gì đó trên cánh tay hắn, những con còn lại nhất thời vui mừng lên, nóng lòng muốn thử.

Sau đó,

Sau đó Bạch Viễn liền thức dậy.

Khi tỉnh lại một thân mồ hôi lạnh, Bạch Viễn lòng còn sợ hãi quét mắt bốn phía, không có chứng kiến một con vệt nào, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

Nhưng mà.

Trên cánh tay có cái gì đó dính như keo rõ ràng nhắc nhở hắn không nên quên mộng.

“= =...”

Ngay cả Bạch Viễn hiện tại đã muốn học được lãnh đạm rồi, khoe miệng vẫn không thể ức chế co rút.

Bất quá hắn hiện tại rất tò mò, hôm qua rõ ràng bị kín phòng a, vệt thối kia thế nào chen vào được?

Vệt luôn như vậy khéo hiểu lòng người, theo suy nghĩ của Bạch Viễn từ cửa sổ bay vào, dừng ở máy tính chuẩn bị tư thế cúi đầu, “Hoàng thượng, nô tì đã tới chạ.”

Tốt lắm, lần sau phải nhớ rõ cửa sổ.

Bạch Viễn dịu dàng cười,

“Ái phi hôm nay như thế nào nhớ được tự xưng nô tì sao?”

Muốn đo chỉ số thông minh phải không, lão tử cùng người.

“Bởi vì người ta nghĩ thông suốt thôi ~ “

Vệ cúi đầu sửa lại một chút lông mao trên người,

“Người ta sau này sẽ là người của người ~ “

“ ... ”

Bạch Viễn sắc mặt treo lên một mảnh hắc tuyến, hắn đột nhiên cũng nhớ tới một việc.

Mấy ngày hôm trước hắn và vệ cùng nhau xem một đoạn kịch cầu huyết.

Hắn đang uống nước, liền nghe được trong phim nữ chính một câu đi ra, “Người ta sau này sẽ là người của người thôi ~ “

Lúc ấy hắn thiếu chút nữa bị sắc chết, thầm nghĩ vệ thôi sẽ lại cười nhạo hắn. Kết quả sau một lúc lâu cũng chưa nghe được thanh âm của nó, sau đó hắn nghi hoặc quay đầu nhìn,

Nhìn qua đôi mắt trầm tư loé lên tinh quang kia, không biết lại lên cái ý dâm gì.

Hắn kỳ quái đi tới.

Cho nên mới có tình huống hiện tại ——

Vệ chết kia lúc ấy là đang nghĩ sử dụng những lời này như thế nào sao?

Fuck!

Hắn thiết tình cảm thấy được vệ thôi này chỉ số thông minh quá động trời rồi!

Bạch Viễn yên lặng liếc mắt vệ thôi đang đắc ý bên cạnh máy tính, kiềm nén cảm xúc muốn bóp chết nó, vệ vào phòng tắm.

=====

Đi ở trên đường đến công ty, Bạch Viễn hít một hơi thật sâu.

Cái này cùng chương khí mù mịt trong nhà thật sự là tốt hơn nhiều lắm.

“Đinh ~~ “

Di động taobao của Bạch Viễn đột nhiên vui mừng hát lên.

Hắn vội vàng lấy điện thoại di động ra, vừa nhìn dãy số, đầu nhất thời run lên.

Tổng tài lại gọi điện thoại đến để làm chi?

Lấy lại bình tĩnh, lúc này mới bắt máy.

“Ở đâu? Ta tới đón người.”

Vì cái gì lại là lời đạo đầu này a, núi băng chẳng lẽ lời kịch cũng sẽ không đổi sao!?

Bạch Viễn nhẹ răng toét miệng đáp trả,

“Tổng tài có chuyện gì?”

Thanh âm của đối phương lạnh đến khiếp người,

“Bạch Thỏ lại không ăn cơm.”

Ta khi nào thì thành bảo mẫu chó chuyên nghiệp sao? Chén sứ ngạo kiều đột nhiên trôi lên trong óc, Bạch Viễn đành phải bất đắc dĩ đáp trả, “Được rồi... Ta ở XXX lộ “

“Đô... Đô...”

“ ... ”

Bạch Viễn khóe mắt vừa kéo, fuck, đừng quyết đoán như vậy được chứ, làm người ta rất khó kham nổi!

7. Chương 7: Mỹ Nhân Ngoan Ngã

Thiên Nam lại chở Bạch Viễn tới trong nhà mình.

Vừa mở cửa ra, Bạch Viễn đã trao cho nó một cái ôm tràn ngập tình yêu, hân cũng bật người đưa thay sờ sờ đầu Bạch Thổ.

Thiên Nam trong trẻo lạnh lùng đứng ở một bên, mặt không chút thay đổi nhìn một người một chó thân thiết.

Bạch Viễn đang muốn mang theo Bạch Thổ hướng phòng bếp đi, Thiên Nam đột nhiên đến gần Bạch Thổ, ngồi xổm người xuống, ánh mắt lạnh lùng, “Người làm đủ chưa.”

Bạch Thổ sững sờ, hiển nhiên bị dọa đến sâu, nhất thời miệng há to, trong mắt tràn ra nước mắt.

Ai náo loạn ai náo loạn, người một điểm cũng không yêu gia!

Bạch Viễn hồ nghi liếc mắt nhìn Thiên Nam một cái, khuôn mặt cơ thể hơi có chút run rẩy.

Tổng tài người bị ngu sao? Người nghĩ động vật có thể hiểu lời người nói?

Ai ngờ ánh mắt của hân dời đến trên người Bạch Thổ, lại có thể chứng kiến bộ dạng Bạch Thổ đáng thương rơi lệ.

Ách...

Đại khái có lẽ có thể nghe hiểu được đi...

Bởi vì có vẻ như vệt thối nhà hân là có thể...

Thiên Nam nhìn thấy nước mắt Bạch Thổ, trong lòng nơi nào đó nhất thời liền mềm nhũn, có chút buồn bực đứng dậy đến ban công hút thuốc.

Bạch Viễn tiến lên sờ sờ đầu Bạch Thổ, ngồi xổm xuống đang nghĩ ngợi tới an ủi Bạch Thổ như thế nào.

Kết quả Bạch Thổ vui mừng vươn đầu lưỡi liếm liếm mặt của hân.

Bạch Viễn: “...”

Fuck, quả nhiên một khắc đều không được sơ sẩy.

Bạch Thổ được thể cạo của chân hân.

Ai nha quá hạnh phúc. Chủ nhân quả nhiên khuất phục, sau này vẫn có thể tiếp tục xem tiểu mỹ nhân! cho Bạch Thổ ăn no, Bạch Viễn đi đến ban công,

“Tổng tài, tốt lắm.”

Thiên Nam dụi thuốc, đi vào phòng khách lấy chìa khóa.

Bạch Viễn đứng ở tại chỗ lẳng lẳng nhìn vài cái tàn thuốc trong thùng rác, đuôi lông mày khẽ run.

Nguyên lai, tổng tài còn hút thuốc a.

Trong xe.

Tĩnh mạch một mảnh.

Bạch Viễn áp lực quả thực muốn cào tường.

“Sau này mỗi ngày sáng sớm bảy giờ, phía dưới cổng nhà, ta đứng giờ tới đón người.”

Thiên Nam đột nhiên mở miệng, trong giọng nói có cỗ cường thế không thể chống lại.

Bạch Viễn không thể tin ngẩn đầu, kinh ngạc nói,

“Cái gì?”

“...”

Lại là liếc mắt bằng lãnh ngàn năm không thay đổi.

Bạch Viễn nhất thời có chút ủy khuất than thở,

“Sao có thể như vậy, vốn mỗi ngày đi ngủ thời gian còn thiếu... Còn...” Thanh âm về sau dần dần nhỏ đến nghe không được.

“Ta sẽ trả cho người tiền lương.”

Thiên Nam thản nhiên mở miệng.

Bạch Viễn bĩu môi,

Thêm tiền lương thì sao, tuy rằng bồi tiếp Bạch Thỏ là chuyện tình rất vui vẻ, chính là dùng thời gian ngủ quý giá của mình để đổi, nghĩ như thế nào mà không tính a.

Lại là một đường không nói gì, không khí trong xe lạnh như băng.

Xuống xe, Bạch Viễn cố ý hung hăng đập mạnh cửa như muốn phá cửa, không hề quan tâm xe này giá trị xa xỉ, phát tiết bất mãn của mình.

Đang muốn hướng cửa công ty đi đến, một bàn tay đột nhiên kéo lại cánh tay hắn.

Bạch Viễn quay đầu lại, đập vào mắt chính là bộ dáng Thiên Nam hơi hơi nhú mi.

“Đợi lát nữa đến phòng làm việc của ta một chuyến đi. Hảo hảo nói chuyện.”

Nói xong liền buông lỏng hắn ra.

Bạch Viễn không nói được lời nào, nghiêng qua hắn liếc mắt một cái, lỵ khai.

=====

“Bạch Viễn. Tổng tài gọi người đến văn phòng một chuyến.”

Một người đi tới trước bàn hắn, thanh âm rõ ràng mang theo vài phần khinh thường, truyền lời đến.

“Nha.”

Bạch Viễn cũng không ngẩng đầu lên, cũng không có hành động tính toán.

Người nọ có chút không quá bình tĩnh,

“Nhanh đi a.”

Bạch Viễn ngẩng đầu mỉm cười,

“Tiên sinh, ta thực cảm tạ người truyền lời, người truyền lời tới, nhiệm vụ cũng hoàn thành xong, cho nên ta thế nào cũng không thuộc phạm vi của người đi.”

Cái người kia sớm đã bị tươi cười xinh đẹp trước mắt làm cho kinh diễm, lảng lảng nhìn Bạch Viễn, Bạch Viễn nói gì đó, một chữ cũng không còn nghe vào.

Bạch Viễn nhú mày, chui đầu tiếp tục làm việc.

Kỳ thật hắn cũng không gấp cái gì, chính là không muốn đi gặp tổng tài thôi.

Coi như hắn là tổng tài, nhưng là thế nào điều công ty quy định có nói tổng tài có thể an bài thời gian riêng của nhân viên? Hắn chính là cần kháng nghị, hắn chính là bất mãn.

Người nọ phục hồi tinh thần lại cảm thấy một trận xấu hổ, nhưng vẫn là lại thúc giục một tiếng, “Mau đi đi.”

Tuy rằng thiếu niên xinh đẹp mị lực lớn, nhưng là mệnh lệnh tổng tài còn lớn hơn nữa a.

Bạch Viễn mắt diếc tai ngơ.

Người nợ tiếp tục xấu hổ.

Cứ như vậy giăng co trong chốc lát, văn phòng làm việc vốn đang ồn ào huyền não đột nhiên yên lặng, hơn nữa vài phần hàn ý nhảy lên.

Bạch Viễn kinh ngạc ngẩng đầu.

Là Thiên Nam hiện tại đứng trước bàn làm việc của hắn, bộ dạng cao ngạo lạnh lùng trước sau như một.

Bạch Viễn không nói được lời nào, mải miết.

“Người muốn như thế nào.”

Thiên Nam thanh âm mơ hồ có chút không kiên nhẫn.

Ở đây quần chúng nhất thời dựng lên cái lỗ tai nghe lén.

Bạch Viễn châm chọc cười,

“Tổng tài, người trừ bỏ quan tâm Bạch Thỏ, có thể hay không lo lắng một chút cảm nhận của ta.”

Lời này vốn không có hàm ý đặc thù gì, nhưng là hủ nữ ở đây vừa nghe mắt liền loé sáng, miễn tuệ nghĩ ra hương vị JQ (gian tình).

Có biến a có biến.

Thiên Nam nhú mày,

“Ta không phải nói thêm tiền lương sao.”

“Trời đất bao la, ngủ là nhất, này không gì có thể đổi được.”

“Chín giờ.”

Bạch Viễn hừ lạnh,

“Có thể nào...” Đột nhiên kịp phản ứng đối phương nói gì đó, vội vàng sửa miệng kích động hỏi “Người nói chín giờ?”

Thiên Nam thần nhiên gật gật đầu.

Bạch Viễn tâm tình bỗng nhiên hảo, chuyện xui xẻo này tốt,

Có tiền lại có chó

~Vì thế hắn mạnh mẽ gật gật đầu, sắc mặt biến đổi tốc độ so với giờ giờ còn nhanh hơn.

Thiên Nam lạnh lùng quét mắt nhìn hắn một cái, đi ra cửa.

Tổng tài vừa đi, quần chúng lập tức vây lại đây bát quái.

“Bạch Viễn, thật mãnh liệt a, đối tổng tài còn có thể như vậy.”

Bạch Viễn sờ sờ cái mũi,

“Ách... Này...”

Một hủ nữ nói leo,

“Bạch Viễn, kỳ thật người cùng tổng tài có cái gì đó đi.”

Bạch Viễn lông mày dựng lên bật người phản bác,

“Không có không có.”

Hủ nữ kia nhất thời liền ý vị thâm trường nở nụ cười,

“Giải thích chính là che dấu, che dấu chính là sự thật.”

Bạch Viễn: “...”

Mọi người: “...”

Kỳ thật mặc kệ hắn đáp như thế nào, cũng đều bị hiểu sai đi.

Bởi vì hủ nữ chẳng hạn, cường đại nhất...

Bạch Viễn khoát tay, cao giọng hét lên,

“Tan tan, nhanh chóng làm chuyện của mình đi.”

=====

Hoàng hôn hạ xuống.

Màu đỏ mềm mại đốt lên không trung, trời chiều giã dựa đem ấm áp cuối cùng đẩy lùi, nền trời như một bức tranh sao chổi bằng bạc.

Bạch Viễn vội vã công tác xong thì văn phòng sớm đã không còn một người.

Hắn ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn lên ngoài cửa sổ, nhất thời xuất thần, tựa hồ đắm chìm vào đó.

Vì thế Thiên Nam đi ra văn phòng, nhìn thấy chính là bức họa này ——

Thanh niên đang nhìn ngoài cửa sổ, đường nét gương mặt tinh tế dịu dàng, ánh mắt trời nhu hoà, vì da thịt trắng nõn mà ấm đậm.

Mi mục như vẽ, tuấn mỹ như vậy.

Thanh niên quay đầu lại, đột nhiên lộ ra biểu tình gặp quỷ.

Thiên Nam không được tự nhiên sau khi từ biệt ánh mắt.

“Tổng... tài...?” Bạch Viễn kinh ngạc.

Cư nhiên còn chưa về?

Thiên Nam khóe mắt không hiểu vừa kéo, ừ một tiếng, thần sắc có chút phức tạp.

“Người còn chưa đi à.” Bạch Viễn hỏi.

“...”

Thiên Nam không nói được lời nào, mặt không chút thay đổi nhấc chân đi ra cửa.

Đột nhiên hắn nhớ ra cái gì đó, cước bộ dừng lại

“Nhà người ở đâu.”

“À?” Bạch Viễn có chút kinh ngạc, đột nhiên đang nhớ lại sáng nay Thiên Nam nói, lúc này mới rầu rĩ đáp trả, “Lâm Lâm tiểu khu, nhà số 1.”

“...”

Lâm Lâm (ngắm nước) tiểu khu? Cái tên quỷ quái gì?

Thiên Nam ánh mắt trầm xuống, không hề dừng lại tiếp tục bước ra ngoài.

8. Chương 8: Cửu Huyết

Sáng sớm 9h.

Bạch Viễn phá lệ một hôm ngủ như chết, vệt hôm nay cũng dị thường không có tới quấy rầy hắn.

Đột nhiên,

“Đinh

“

Di động vui vẻ hát lên.

Bạch Viễn cuốn chăn trùm lên đầu, vươn tay ra sờ soạng bắt lấy di động.

“Alo...”

Thanh âm sáng sớm khàn khàn.

“Đi ra.” Tổng tài ngữ khí lãnh liệt.

“Àn... Tổng tài a...”

Bạch Viễn mơ màng đáp trả.

Tổng tài? Tổng tài!!!!

Bạch Viễn cả kinh, bật người mở mắt ra.

“Ta lập tức tới, lập tức tới!”

“...”

Bạch Viễn cúp điện thoại, bật dậy rời khỏi giường, cuống quýt mặc vào quần áo, nhảy vào phòng rửa mặt.

Fuck fuck, như thế nào lại nằm ngủ đến tận giờ!

Bạch Viễn kích động chạy đi cửa chính, thở hổn hển chạy tới cửa tiểu khu.

Quả nhiên xe tổng tài đang đỗ ở cửa.

“Tổng tổng... Tổng tài... A...”

Bạch Viễn mở cửa xe, ngồi phịch ở trên ghế thở dài nhẹ nhõm một hơi, “Thật có lỗi... Ngày hôm nay đã muộn...”

Thiên Nam sắc mặt có chút âm trầm, không rên một tiếng khởi động xe.

Bạch Viễn tuy rằng trải qua một phen gây sức ép thiếu ngủ như vậy, nhưng vẫn là muốn tiếp tục chớp mắt, vì thế xe vừa khởi động, ánh mắt hắn lại híp lên.

Thiên Nam mặt không chút thay đổi lái xe, ánh mắt liếc đến trên cổ áo Bạch Viễn, đột nhiên sắc mặt trở nên có chút quái dị.

Xe dừng lại, Bạch Viễn gian nan đẩy ra hàng lông mi nồng đậm.

“Tới a.” Hắn vừa nói vừa chuẩn bị đi mở cửa xe.

“Đợi một chút.”

Thiên Nam đột nhiên mở miệng.

Bạch Viễn động tác dừng lại, chậm chạp quay đầu, mê mang mở to một đôi mắt tràn ngập nước nhìn về phía Thiên Nam.

Thiên Nam ngực bị hẫng một nhịp, ngữ khí có chút mất tự nhiên,

“Áo.”

Bạch Viễn nghi hoặc, cúi đầu xem cổ áo.

Cổ áo mở rộng, lộ rõ da thịt trắng nõn, nút thắt cũng lung tung, lại mơ hồ có vài phần ý vị câu nhân.

Máu oanh một tiếng từ lòng bàn chân nhảy lên tới khuôn mặt Bạch Viễn, hồng đến có thể nhỏ ra huyết.

Bạch Viễn run rẩy vội vàng đem cái lại nút thắt một lần nữa, buồn ngủ nhất thời hóa thành bột mịn.

Fuck...! Thực dọa người!

Liên tiếp mấy ngày đều là như vậy.

Mỗi ngày chín giờ Thiên Nam đứng giờ tới đón hân, sau đó uy Bạch Thỏ lại đi công ty.

Bạch Viễn cũng dần dần thành thói quen.

=====

Một ngày.

“Bạch Viễn, người học đại học chuyên ngành tiếng Pháp phải không.”

Dương thư kí ở văn phòng tổng tài thần sắc đoan chính đứng ở trước bàn làm việc Bạch Viễn hỏi.

Bạch Viễn sửng sốt, gật gật đầu,

“Đúng, làm sao vậy.”

Dương thư kí thở ra một hơi,

“Là như vậy, ta không biết tiếng Pháp, nhưng là tuần này tổng tài cần một trợ lý tiếng Pháp bởi hân đi Pháp xử lý công việc một chuyến, cho nên...”

“Cho nên người tìm tới ta?”

Dương thư kí lại gật đầu, thần sắc có chút khó xử.

“Công ty người biết tiếng Pháp quá ít.”

Bạch Viễn nhú mày,

“Nói cách khác vẫn là có.”

“Có là có, nhưng là năng lực so ra kém Bạch Viễn người a.”

Đây là ý gì, nịnh nọt?

“Ta không muốn đi.”

Bạch Viễn trực tiếp làm rõ.

Dương thư kí đẩy kính mắt, chớp mũi hơi hơi đỏ mồ hôi.

“Vì cái gì?”

Bạch Viễn nhú mày,

“Chính là không muốn.”

Chính là không muốn cùng núi băng tổng tài ở cùng nhau, sẽ lãnh chết!

Dương thư kí đột nhiên mi sắc chợt tắt, thái độ cường ngạnh lên, lạnh lùng nói, “Đây là công ty an bài, phải đi.”

“...”

Đây là đang chơi người sắm vai phải không? (Ý là giống tổng tài =))

Bạch Viễn mày gắt gao nhú chặt,

“Ta thật sự...”

Dương thư kí nhắm mắt làm ngơ lạnh lùng xoay người, không muốn tiếp tục nghe bất kỳ một chữ “không” nào của hân.

“...”

Fuck, quả nhiên gần mực thì đen sao? Trả ta Dương thư kí ôn nhu trước kia a!!

Bạch Viễn thở dài, rầu rĩ tiếp tục công việc.

Buổi chiều, Bạch Viễn gõ cửa văn phòng tổng tài.

“Tiến vào.”

Trước sau như một lạnh như băng không có độ ẩm.

Bạch Viễn hít sâu một hơi, lúc này mới đi vào cửa, dựa theo lệ quốc tế, hần như trước đứng cách xa 5m.

“Tổng tài, có thể nói cho ta biết ta cần chuẩn bị cái gì sao?”

Thiên Nam cũng không ngẩng đầu lên,

“Chuẩn bị cái gì?”

“Àn, chuẩn bị cái gì.”

“Chuẩn bị cái gì?”

“Đúng vậy, chuẩn bị cái gì.”

Bạch Viễn không kiên nhẫn, người này tại sao ta hỏi không đáp a.

Thiên Nam ngẩng đầu lên, ngón tay khinh gõ mặt bàn,

“Chuẩn bị cái gì?”

“...”

“...?”

“Ta nói đi nước Pháp cần chuẩn bị những thứ gì!?”

Bạch Viễn nổi giận, hần đùa giỡn chính mình sao.

Thiên Nam con người lóe lóe, giờ mới hiểu được.

Dương thư kí tìm người chính là Bạch Viễn sao, hần biết tiếng Pháp?

Hần không chút khách khí đặt câu hỏi,

“On est tres heureux de rencontrer ses amis qui viennent de loin “

Bạch Viễn bật người đáp trả,

“Có bằng hữu từ phương xa tới, quý hoá quá.”

Thiên Nam nặng trĩu nhìn hần một hồi, đem Bạch Viễn đổ mồ hôi lạnh ròng ròng sau mới thản nhiên gạt gạt đầu.

Từ trong ngăn kéo lấy ra một sấp văn kiện, đối với Bạch Viễn nói.

“Này cầm đi chuẩn bị đi.”

Bạch Viễn vội vàng đi lên, tiếp được văn kiện.

Này xem như, cuộc thi vượt qua kiểm tra rồi đi?

“Có tiền thưởng sao?”

Bạch Viễn đầu óc vừa kéo, đột nhiên đặt câu hỏi.

Văn phòng nhất thời một mảnh tĩnh mịch.

Yên tĩnh đến có thể nghe được thanh âm trái tim ở trước ngực nhảy lên.

Bạch Viễn lạnh cả người, chính mình vừa mới nói gì...

Khi hần sắp bị đè nén đến ngộp thở, Thiên Nam cuối cùng mở miệng.

“Tìm Dương thư kí.”

Bạch Viễn đột nhiên đang nhớ lại Bạch Thỏ, lại đặt câu hỏi,

“Người đi công tác Bạch Thỏ làm sao bây giờ a?”

Thiên Nam tay dừng lại, nói thật nhỏ.

“Bạch Thỏ có Lý mẹ chiều cổ.”

“Chính là Bạch Thỏ bây giờ không phải là chỉ cần ta uy sao?”

Thiên Nam liếc mắt nhìn hần, thản nhiên nói.

“Ta sẽ nói rõ ràng cho hần.”

Bạch Viễn: “...”

Nguyên lai, Bạch Thỏ chỉ số thông minh cùng vết thối giống nhau đều động trời sao?

=====

Ngày 21 đến 23, cũng chính là thứ tư tới thứ sáu đi.

Bạch Viễn nhìn lên văn kiện, đầu óc chậm rãi chuyển,

Đột nhiên cả kinh,

Fuck, đây không phải là phải ở cùng núi băng hai ngày?

Hai ngày a hai ngày a, rất thống khổ...

Bạch Viễn đem thân mình ném tới giữa giường, lăn người đem mặt chôn ở trong chăn.

Vết bay vào, dừng ở bên giường.

Nó tao nhả dùng cánh nhỏ chọc chọc cánh tay Bạch Viễn, “Khụ khụ...”

Bạch Viễn kêu rên,

“Chỉ cần đừng béo phệ, cái gì đều được.”

Vết đôi mắt nhỏ nhú lại, tiếp tục kêu.

Bạch Viễn vén chăn lên, bắt mẫn than thở.

“Để làm chi!”

Vết tiếp tục khụ khụ.

Bạch Viễn không muốn để ý nó, đầu lại chôn vào chăn.

“Trẫm muốn đi công tác mấy ngày, ái phi hảo hảo chiều cổ chính mình đi.”

Tuy rằng người vết thối này luôn luôn là tự chiều cổ chính mình.

Vết bắt mẫn, nỗ lực muốn dùng cánh nhỏ vén chăn lên.

Đương nhiên đó là không có khả năng, vì thế hần chỉ có thể tiếp tục khụ.

“...”

Bạch Viễn ngồi dậy, mặt không chút thay đổi nhìn hần,

“Rốt cuộc muốn làm gì?”

“Khụ khụ khụ, trẻ nhỏ bị cảm cúm...”

Bạch Viễn đuôi lông mày run lên, lạnh lùng nhìn hần.

Vệt nhe răng trợn mắt.

“Trẻ nhỏ bị cảm cúm...”

Bạch Viễn đột nhiên liên tưởng ý tứ của hắn, khuôn mặt lại treo lên đầy hắc tuyến.

“Khụ khụ khụ, trẻ nhỏ bị cảm cúm không tốt, hãy dùng thuốc cảm cúm XXX” (Quảng cáo =)))

Vệt vừa nghe, nhất thời mắt loé tinh quang, vui mừng hát, ” Khụ khụ khụ, trẻ nhỏ bị cảm cúm không tốt, hãy dùng thuốc cảm cúm XXX “

Bạch Viễn: “...”

Có thể bóp chết nó được không?

9. Chương 9: Đi Công Tác

Phi cơ chuyển AK132 đang trên bầu trời hướng về phía thành phố Bordeaux, nước Pháp.

Bạch Viễn ngồi ở khoang thương gia, vô cùng buồn chán đảo tạp chí.

Thiên Nam mặt vô biểu cảm xử lý văn kiện, bàn phím đánh cạch cạch, quấy đến Bạch Viễn một trận buồn bực trong lòng.

“Tổng tài a.” Bạch Viễn nháy mắt mấy cái gọi đến.

Mười giờ a, suốt mười giờ a, nếu không nói hơn mấy câu hắn sẽ chết!

Thiên Nam đầu cũng không ngẩng ân một tiếng.

Bạch Viễn bĩu môi, nhỏ giọng than thở,

“Không nói chuyện sẽ buồn chết a...”

Thiên Nam thần nhiên liếc mắt nhìn hắn, trên tay tốc độ gõ phím nhanh hơn.

Bạch Viễn than nhẹ một tiếng, đem tạp chí trùm lên ót,

Ngủ đi ngủ đi, cũng mong là ngủ ngon.

Thiên Nam bỗng nhiên tắt đi máy tính, quay đầu, lạnh lùng nói, “Nói đi.”

Bạch Viễn rầu rĩ không vui xốc tạp chí,

“Người một chút cũng không tình nguyện...”

Thiên Nam bưng qua một ly cà phê, đơn giản uống một ngụm.

“Lúc này ta đang bận.”

Bạch Viễn nhẹ giọng nói,

“Kỳ thật ta cũng không còn cái gì muốn nói.”

“...”

“Ai nha, người chẳng lẽ không có cái loại cảm thụ này sao, chính là đơn thuần muốn nói chuyện, bằng không sẽ chết ngạt.”

Bạch Viễn một bên chơi ngón tay vừa mở miệng.

“Không có.”

“...”

Aiz. Cùng tổng tài tiếp xúc bao lâu, có vẻ như lời hắn nói có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Bạch Viễn kêu rên một tiếng, tính toán tiếp tục chớp mắt.

“Người nói đi, ta nghe.” Thiên Nam đột nhiên thản nhiên mở miệng.

“Nói cái gì a...”

“Người vì cái gì lựa chọn tiếng Pháp.” Thiên Nam thuận miệng hỏi.

Kỳ thật kiên nhẫn nói chuyện cùng một người “nói nhiều” đã là cực hạn của hắn.

Bạch Viễn nhất thời hưng phấn lên, trong mắt lưu quang tràn ngập các loại màu sắc.

“Ân ân, ta nói với người a, ta khi trung học từng xem qua một bộ điện ảnh nước Pháp...”

Thiên Nam ngồi ở một bên, lười biếng nâng cằm, lắng lắng nghe.

Vì thế tiếp viên hàng không đi phục vụ nhìn qua đó là một bộ cảnh tượng như vậy ——

Một vị thanh niên phá lệ xinh đẹp, cao hứng phấn chấn khí thế bồng bồng nói chuyện cùng vị nam nhân tuấn lãng bên cạnh.

Bên cạnh vị nam nhân kia chuyên tâm nghe, không thấy mở miệng đáp, chính là ngẫu nhiên gật gật đầu, sắc mặt một mảnh dịu dàng.

Như vậy phối hợp, lại không hề mất hảo cảm.

Cho dù tiếp viên hàng không cũng không phải hủ nữ gì, nhưng là cũng bị màn này mạnh lật ra.

Sau đó tiếp viên hàng không liền mơ hồ cảm thấy được, BL thần thánh, thật sự hảo đáng yêu

~Bordeaux, nước Pháp.

Tuy rằng rốt cuộc thời gian đã muốn sắp hoàng hôn, nhưng ánh mặt trời như trước thực sáng lạn, giống như nội tâm của Bạch Viễn.

Phi cơ vừa đáp xuống, Bạch Viễn liền khẩn cấp chạy vội ra ngoài, giống như tiểu hài tử ngó Đông ngó Tây, trong mắt tràn ngập sắc thái tò mò.

Thiên Nam đứng ở bên cạnh hắn, đột nhiên thản nhiên nói một câu.

“Người biết không, Victor Hugo từng nói qua, cái thành phố này là Versailles cùng Antwerp dung hợp.”

Bạch Viễn trừng mắt nhìn,

“Ta chưa từng nghe qua, là ý nói cái thành phố này rất đẹp sao.”

Thiên Nam nhìn nhà thờ lớn xa xa cao ngất, khe gật đầu.

“Ân ân, quả thật rất đẹp a, trời trong xanh, kiến trúc đẹp quá, không khí cũng tươi mát.”

Tha thứ Bạch Viễn đi, trình độ Ngữ Văn của hắn chỉ dừng lại ở cấp tiểu học, có thể phun ra mấy từ hình dung này coi như không tệ.

Thiên Nam mày khẽ nhúc nhích, móc ra di động.

“Ân...”

“Lập tức...”

Bạch Viễn không rõ ràng lắm hắn đang nói cái gì, kéo kéo ống tay áo Thiên Nam, ý bảo hướng bên kia đi một chút.

Thiên Nam cũng không có phản bác, vừa đánh điện thoại, cước bộ đi theo.

Một vị mỹ nữ người Pháp đột nhiên tiến lên, tươi cười ôn hòa nở rộ, hỏi Bạch Viễn.

“A votre très beau très, Une photographie peuvent?”

(Chồng người rất đẹp trai, ta có thể cùng các người chụp ảnh chung không?)

Bạch Viễn vừa nghe, bật người đỏ mặt, vội vàng dùng tiếng Pháp giải thích, “Hắn là cấp trên của ta, không phải chồng ta.”

Thiên Nam giống như nghe được, thản nhiên liếc hắn một cái.

Bạch Viễn nhất thời tim đập rộn lên, lại có thể mơ hồ toát ra một loại cảm giác bất gian tại trận.

Kia nữ tử người Pháp ngượng ngùng cười cười,

“Se sentir emb arr ass ant Quantité est, Je vous trouve très “

(Ngượng ngùng, bởi vì ta cảm thấy được hai người các người rất xứng đôi cho nên nhận lầm)

{ Tác giả: Ta ngượng ngùng nói một câu, phiên dịch nếu có quá cặn bã, mấy nàng học tiếng Pháp đừng coi thường, sau này ta sẽ trực tiếp dùng Trung văn OTZ}

Bạch Viễn sắc mặt càng đỏ, mặc dù biết nước Pháp thực cởi mở, nhưng là đồng tính luyến ái loại sự tình này cũng không chút nào kiêng kỵ, vẫn là cảm giác so sánh kỳ quái.

Thiên Nam cúp điện thoại, mặt không chút thay đổi nhìn chằm chằm hai người trước mắt.

Mỹ nữ người Pháp cười, tự nhiên hào phóng tiến lên,

“Tiên sinh, có thể cùng các người chụp ảnh chung được không?”

Thiên Nam không nói lời nào, quay hướng nhìn Bạch Viễn,

Bạch Viễn ngẩn người, vội vàng gật đầu.

Sau đó đứng chụp ảnh chính là như vậy,

Mỹ nữ người Pháp cười đến rực rỡ, Bạch Viễn mặt đỏ hồng như có suy nghĩ gì, mà Thiên Nam, đương nhiên là mặt liệt ngàn năm không thay đổi.

Mỹ nữ người Pháp là dùng máy ảnh chụp lấy ngay, ảnh chụp đi ra, liền đưa cho Bạch Viễn.

Bạch Viễn xấu hổ tiếp nhận, môi giật giật phun ra hai chữ, “Cám ơn.”

Mỹ nữ người Pháp đột nhiên kề vào tới tai Bạch Viễn, lặng lẽ bồi thêm một câu.

“Tiên sinh, các người không phải một đôi thật sự là đáng tiếc, rõ ràng rất xứng đôi.”

Bạch Viễn xấu hổ ngẩng đầu, rất muốn lớn tiếng giải thích,

Uy, ta là thẳng nam a!

Mỹ nữ người Pháp lại cũng không cho hắn cơ hội giải thích, cười ha hả đối với bọn hắn làm động tác tái kiến, lỵ khai.

Thiên Nam đứng ở một bên, lạnh lùng không phát một lời.

Bạch Viễn xấu hổ hỏi.

“Tổng tài, hiện tại chúng ta đi thế nào?”

=====

Tại khách sạn.

Phòng sớm đã có người sắp xếp xong xuôi, cho nên không cần phải đặt phòng, giảm đi một loạt thủ tục phiền toái.

Thiên Nam cùng Bạch Viễn mỗi người một phòng, đương nhiên đây là khẳng định, cũng đỡ phải không tự nhiên đối mặt.

Bạch Viễn đi vào phòng, thẳng tắp hướng giường trắng sạch sẽ nhào lên.

Ở trên phi cơ ngủ rất lâu, cho nên cho dù là Bạch Viễn muốn ngủ cũng ngủ không được, lăn qua lộn lại cũng không còn cái gì làm.

Nhằm chán nghịch di động, Bạch Viễn đột nhiên nhớ mẹ.

Ôi hẳn đúng là đứa con bất hiếu, xuất ngoại cũng không báo cho mẹ một tiếng.

Bạch Viễn vội vàng gọi. Sau đó Bạch Viễn phát giác căn bản gọi không thông.

Bởi vì hẳn dùng là số di động Trung Quốc a a a, cho nên làm sao có thể gọi cho thông!

Vì thế Bạch Viễn bật người quyết định, sang phòng tổng tài đi, điện thoại của hẳn chắc chắn được.

10. Chương 10: Nhu Hoà

Bạch Viễn gõ cửa phòng Thiên Nam.

Chỉ chốc lát sau, cửa mở.

“...?” Thiên Nam mặt không chút thay đổi.

“Ách, tổng tài, ta muốn mượn điện thoại của người một chút? Ta nghĩ gọi điện thoại...”

Bạch Viễn liền vội hỏi.

Thiên Nam xoay người, ý bảo hẳn có thể đi vào.

“Trên bàn đó chính mình lấy.”

Hắn thản nhiên mở miệng, sau đó đi vào phòng tắm.

Bạch Viễn gạt đầu, cầm trên tay điện thoại đi tới ban công.

Bấm dãy số, cách một lúc lâu mới có người đón nghe.

“Ừ?”

Thanh âm quen thuộc của mẹ từ ống nghe truyền đến, mang theo vài phần mệt mỏi.

“Mẹ... Là con.”

“A? Viễn Viễn a? Người làm sao vậy? Như thế nào hiện tại gọi điện thoại đến a? Chẳng lẽ người khổ cực như vậy, bây giờ vẫn còn đang làm?”

Bạch mẫu bản liền hỏi hỏi một chuỗi vấn đề.

Bạch Viễn sững sốt, liếc nhìn đồng hồ, lúc này mới ý thức được bởi vì lệch múi giờ, ở nhà hiện tại đúng là đêm khuya.

Hắn nhất thời có chút áy náy.

“Ách, mẹ, bởi vì con đang ở nước Pháp a, cho nên thời gian không đồng dạng như vậy thôi.”

“A, Viễn Viễn đi nước Pháp a...”

....

Tuy rằng không phải là di động của mình, nhưng là Bạch Viễn cùng mẹ nói liên miên một lúc lâu mới cúp điện thoại.

Bạch Viễn trở lại, Thiên Nam đang từ phòng tắm đi ra.

Lộn tóc ướt át, hai mắt hẹp dài nhất quán quanh quẽ, áo tắm màu trắng hơi hơi rộng mở, lộ ra da thịt rắn chắc cường tráng, thật sự là nói không nên lời ——

Gọi cảm.

Bạch Viễn không biết vì cái gì đầu óc lại đột nhiên đưng tới cái từ này, nhất thời bị dọa, không được tự nhiên quay mặt đi, đưa điện thoại di động tới.

“Cám ơn tổng tài.”

Thiên Nam ân một tiếng, tiếp nhận di động.

Bạch Viễn đang muốn rời đi, đột nhiên Thiên Nam gọi lại hắn.

“Đợi một chút.”

Bạch Viễn nghi hoặc, thân mình cũng lập tức ngừng lại, quay đầu, “Làm sao vậy?”

Thiên Nam mở ra máy tính, mặt không chút thay đổi nói.

“Tới đây một chút.”

Bạch Viễn vội vàng tiến lên.

Đó là một phần của bản hợp đồng, đầy giấy toàn tiếng Pháp.

Thiên Nam chỉ vào màn hình máy tính,

“Người kiểm tra lại, ta cảm thấy được có chỗ nào đó không đủ hoàn thiện.”

Bạch Viễn a một tiếng, ở vị trí bên cạnh ngồi xuống nghiêm túc nhìn chằm chằm màn hình.

Phần này là về dự án mở rộng khách sạn của Thiên Nam gần sông Garonne tại thành phố Bordeaux phồn hoa, công ty mà trong đó Thiên Nam là cổ đông lớn nhất sẽ thực hiện ký kết hợp đồng.

Bạch Viễn cẩn thận kiểm tra một phen, phát giác hợp đồng cũng không có bao nhiêu vấn đề, chính là khuyết thiếu về điều lệ nếu không tuân theo quy định sẽ xử lý theo luật của nước Pháp. (kỳ thật nói đúng là nếu không tuân theo quy định thì ra toà, xét xử theo luật ở nước Pháp)

Hắn chỉ vào hợp đồng,

“Ân, chính là chỗ này, quốc gia cũng không có bao hàm bên trong.”

Thiên Nam hướng về Bạch Viễn hơi nghiêng đầu, hắn đột nhiên có chút hiểu được ý nghĩa tên của Bạch Viễn.

Nhưng mà một động tác rất nhỏ này, lại làm cho mùi thơm ngát trên người hắn sau khi tắm rửa hòa với vị nam nhân thành thực độc đáo dễ người lay động vào trong mũi Bạch Viễn.

Bạch Viễn tâm hơi hơi nhộn nhạo lên, hai mắt có chút mơ màng.

Thiên Nam tỉnh tể nhìn một chút, xoay đầu đang muốn mở miệng, lại đột nhiên dừng lại.

Hai người vừa rồi khoảng cách vốn là không xa, mà hiện tại hai mặt khoảng cách thì không đến 5cm, gần gũi đến chóp mũi cũng sắp chạm vào nhau, hơi thở nóng rực không do dự phả trên mặt của đối phương.

Bạch Viễn sửng sốt.

Thiên Nam mi mỏng run rẩy, giống như cánh bướm sắp sửa tung bay.

Dừng vài giây, Thiên Nam bình tĩnh giật lại khoảng cách hai người.

“Ân, còn có chỗ nào khác không?”

Ngữ khí trong trẻo nhưng lạnh lùng nhất thời khiến cho một màn kiều diễm vừa rồi tan thành mây khói.

Bạch Viễn hoàn hồn, không được tự nhiên đáp,

“Giống như không có, nhưng là “hắn đột nhiên dừng một chút, sắc mặt nghiêm túc vài phần, “Nhưng là ta cảm thấy được kế hoạch này có chút tì vết.”

“Nói.”

Bạch Viễn rũ xuống mắt, nói tiếp đến,

“May mắn ta được xem qua nhiều tư liệu về sông Garonne, có chút phồn hoa, khách sạn cũng phá lệ xa hoa. Cho nên ta cảm thấy được công ty không thể chính là đem mảnh đất này phát triển trở thành khách sạn, mà hẳn là nên tận dụng, đem mỗi một loại hình dịch vụ đều tận lực phát triển.”

Thiên Nam nghe xong lời của hắn trầm tư.

Ngọn đèn rọi lên khuôn mặt nghiêm túc của nam nhân, tan rã vài phần trong trẻo nhưng lạnh lùng, thêm vài phần dịu dàng.

Bạch Viễn lại thất thần.

“Này ta đã nghĩ đến” Thiên Nam đột nhiên thần nhiên mở miệng, từ trong máy tính chỉ ra cho Bạch Viễn.

“May mắn dịch vụ phát triển tại sông Garonne đều phá lệ thịnh vượng, là công ty Trung Quốc đầu tiên đi tiên phong, trước tiên tất phải phát triển trong ngành công nghiệp, nắm được thị trường mới đúng.”

“Nhưng là suy nghĩ của người rất không tồi, cho nên ta cảm thấy được có thể đồng thời phát triển hai hạng trong đó.”

Thiên Nam kiên nhẫn vì Bạch Viễn giải thích thêm.

Hai người thân ảnh in ở trên mặt tường, bị ngọn đèn kéo dài, hoà vào lại với nhau.

11. Chương 11: Tổng Tài Chính Là Không Có Biện Pháp

Thiên Nam vì hắn giải thích xong kế hoạch sau lại an bài kế hoạch sáng sớm ngày mai.

Chờ đợi hết thấy xử lý xong sau, ngoài cửa sổ đã muốn một mảnh hắc ám.

Bạch Viễn ngáp một cái, đôi mắt xinh đẹp nhất thời dày lên hơi nước.

Tuy rằng lúc trước ngủ thật lâu, nhưng là vừa rồi trải qua một phen dùng não, buồn ngủ lại đánh úp lại.

“Àn... Ta đây trở về phòng ngủ.”

Bạch Viễn giống như nỉ non cúi đầu nói.

Thiên Nam khẽ gật đầu, tắt đi máy tính.

=====

Sáng sớm, Bordeaux, ánh mặt trời nhẹ nhàng từ ngoài rèm cửa xuyên vào, nở rộ lên.

Trên giường tương ngủ cực kỳ bất nhã, hai cái đùi kẹp ở giữa, thân mình cong hình con tôm, lộ ra trên lưng từng khúc da thịt trắng nõn bóng loáng.

“Cốc cốc cốc...”

Lần này vang lên cũng không phải tiếng chuông ngân dài, mà là đổi thành tiếng đập cửa trầm thấp.

Bạch Viễn buồn bực chuyển người lại, nhắm mắt làm ngơ, tiếp tục ngủ.

Hắn chính là đức hạnh dạng này, không thích cái gì liền tuyệt đối kiên cố.

Tiếng đập cửa chỉ vang lên vài cái liền ngừng, cũng ám chỉ người gõ cửa là một người không có kiên nhẫn thế nào.

Chỉ chốc lát sau, cửa liền mở ra.

Bởi vì tổng tài không kiên nhẫn trực tiếp gọi điện thoại kêu quản lý ra mở cửa.

Khách sạn riêng, lạm quyền chút cũng có sao.

Thiên Nam đi vào phòng, nhất thời mày liễu nhú lại.

Phòng loạn giống như ổ chó thật khó khăn để cho hắn chấp nhận.

Đặc biệt là người nọ trên giường,

Da thịt trắng nõn bại lộ ở tầm mắt Thiên Nam, để cho mặt hắn từ trước đến nay không hề gợn sóng khẽ lay động.

“Bạch Viễn.”

Thiên Nam lạnh lùng gọi vào.

Bạch Viễn ân một tiếng, cảm giác mình khẳng định nghe nhầm chứ, lại có thể nghe được thanh âm của tổng tài.

Chuyển người lại, mãi miết tiếp tục ngủ.

“Bạch Viễn, ta cho ngươi một phút đồng hồ để rời giường.”

Thiên Nam nhin không được uy hiếp người trên giường.

Làm cái trò gì, nếu không rời giường sẽ đến muộn.

Bạch Viễn trợn mắt.

Chính mình nằm mơ đi, hắn hung hăng cấu, véo khắp mặt mình.

Thiên Nam: “...”

Thanh âm mới có thể là bởi vì nghe nhầm, chính là hàn ý trong không khí giải thích thế nào, này rất kì quái.

“...”

Rốt cuộc hiểu rõ đây là chuyện gì xảy ra.

Bạch Viễn tận lực bình tĩnh đứng lên.

Chấn chảy xuống, khung xương nhỏ hết sức hoàn mỹ, nửa người trên bại lộ ở trong không khí.

Thiên Nam nhất thời lại bị một mảnh trắng loà trước mắt vọt đến.

“Tổng tài.”

Bạch Viễn cực kỳ bình tĩnh nói, bình tĩnh đến độ có điểm không bình thường.

Thiên Nam ánh mắt chuyển lạnh.

“Một phút đồng hồ đã hết.”

Bạch Viễn ân một tiếng, lấy áo sơmi bên cạnh mặc vào.

Thiên Nam nhú mi,

“Nhất định phải mặc âu phục, đợi lát nữa đi ký hợp đồng.”

Bạch Viễn lại bình tĩnh gật gật đầu, từ một bên hành lý trong rương lấy ra âu phục mặc vào.

Thiên Nam lạnh lùng nhìn hắn đem cà vạt thắt lại, sau đó lại thắt thành một dạng trông thực ngu xuẩn.

Có lẽ là bây giờ nhìn không nổi nữa.

Hắn tiến lên một bước, cực không kiên nhẫn kéo lấy cà- vạt.

Cúi đầu thuần thục thắt lên cho đối phương.

Bạch Viễn hai mắt mở lớn, đập vào trong mắt đó là lông mi nồng đậm cùng sống mũi thẳng của Thiên Nam.

Hắn không biết trong lòng toát ra một vài cảm giác kỳ dị là chuyện gì xảy ra, đành phải đông cứng đem ánh mắt liếc đi.

“Nhanh chóng chuẩn bị đi.” Thiên Nam vì hắn buộc lại cà vạt rồi lạnh lùng nói.

Bạch Viễn a một tiếng, chạy vào phòng tắm.

“...”

Bạch Viễn cùng chính mình trong gương trừng mắt, rất có một bộ xu thế độ mắt.

Hắn làm sao bình tĩnh, hoàn toàn chính là đã bị kinh hách quá độ không thể phản ứng bình thường đi!

Đổi lại bất cứ người nào, đang ngủ êm đẹp trong phòng đột nhiên xuất hiện một núi băng khí tức mạnh mẽ, không hù chết mới là lạ!

Sửa soạn chỉnh tề một phen, Bạch Viễn đối với gương điều chỉnh lại khuôn mặt mới xuất môn.

Thiên Nam ở một bên mặt không chút thay đổi nhìn hắn, nhưng nhìn ánh mắt của hắn, như là đang nhìn

Một đồng c*t =)))...

Bạch Viễn khoe miệng vừa kéo, cầm đi cặp công văn trên bàn, đi theo sau Thiên Nam.

Thiên Nam cũng không có ý kiến gì, bởi vì Bạch Viễn năng lực công tác quả thật không thể nghi ngờ.

=====

Bờ sông Garonne.

Bạch Viễn đi trên bờ sông, đã mơ hồ cảm giác được con sông này mang một vẻ đẹp hoàn mỹ, trời nước giao hoà.

Người Pháp trời sinh tính thẳng thắn lãng mạn, cho nên hai công ty thương thảo cũng không có ở văn phòng cứng nhắc, mà là một quán cafe ven sông, hào phóng lại không mất đi vẻ dịu dàng.

Bạch Viễn cùng Thiên Nam vừa mới chuẩn bị ngồi xuống, người của công ty đối phương đã tới rồi.

Công ty đối phương cũng là hai người, đồ tây, mặt mỉm cười, vừa nhìn liền biết thuộc loại tương đối khá.

Thiên Nam khí chất trong trẻo nhưng lạnh lùng cũng thu liễm vài phần.

Tiếp đón xong, hai bên cũng không vội mà đàm luận, mà là gọi mấy chén coffee, tùy ý nói chuyện.

Đột nhiên một người trong đó đối với Bạch Viễn nói,

“Bạch tiên sinh là lần đầu tiên tới chỗ này đi.”

Bạch Viễn sửng sốt, gật gật đầu.

Vì cái gì hỏi hắn a?

“Vậy Bạch tiên sinh mấy ngày nay thấy vui vẻ không?” Đối phương cười tiếp tục hỏi.

“Ân, bởi vì là hôm qua mới đến nơi này, cho nên cũng chưa kịp chơi gì, tính toán xử lý tốt sự tình liền tiếp tục hảo hảo chơi đùa. Nơi này phong cảnh vẫn là phi thường tốt đẹp.” Bạch Viễn mỉm cười, lưu loát trả lời.

Thiên Nam đơn giản hớp lấy cà phê, ánh mắt u ám, chính là lẳng lặng nhìn ngoài cửa sổ.

Đối phương gật gật đầu, lấy ra văn kiện, sắc mặt nghiêm túc vài phần.

“Vậy hiện tại bắt đầu nói đi.”

Dù sao cũng là dự án lớn mà hai bên đều có lợi, cho nên nói chuyện với nhau phá lệ thông thuận.

Đàm xong lại lại tùy ý hàn huyên một hồi.

Trên bàn, mọi người nói chuyện tựa hồ cũng không câu nệ. Người vừa mới hỏi Bạch Viễn lại đối thoại cười đáp, “Bạch tiên sinh bộ dạng thật sự là đẹp.”

Bạch Viễn sắc mặt đỏ lên, không biết đáp cái gì cho thỏa đáng.

Hắn cũng không phải nữ nhân, chẳng lẽ học theo nghi lễ quốc tế đáp tiếng cảm ơn?

Một người Pháp còn lại vừa nghe nhất thời bất mãn, hung hăng liếc mắt vị vừa nói chuyện cùng Bạch Viễn một cái.

Bạch Viễn nhất thời đã cảm thấy có gì đó kỳ quái.

Vị kia cười ha ha, nắm tay người nọ nói lời tạm biệt bọn họ rồi rời đi.

Bạch Viễn nhất thời thấy nhân cầu đều phải rơi ra.

GAY?

Khó trách cảm giác là lạ ở chỗ nào?

Thiên Nam đứng ở phía sau hắn, thản nhiên mở miệng,

“Đi thôi.”

Bạch Viễn vội vàng nhặt mắt lên nhét lại vào, a một tiếng.

=====

“Ngày mai lại đi nhìn xem địa điểm là coi như xong rồi đúng không?”

Bạch Viễn ngồi ở trên xe, vẻ mặt khát vọng hỏi Thiên Nam.

Thiên Nam tùy ý liếc mắt nhìn hắn, thản nhiên nói,

“Buổi chiều nay ngươi thích thì đi chơi đi.”

Bạch Viễn sửng sốt, hắn làm sao biết mình muốn nói chuyện này.

Chính là, người ngoại quốc đến cái gì cũng không quen, đi nơi nào chơi a?

“Vậy tổng tài ngươi thì sao?”

Thiên Nam lật lên xem văn kiện, cũng không ngẩng đầu lên,

“Không biết.”

“... Vậy...”

Bạch Viễn ngực căng thẳng, thật cẩn thận hỏi,

“Ngươi cũng không thể cùng ta đi chơi được sao.”

Thiên Nam lật tay một chút, giương mắt nói,

“Ngươi không phải sợ nhất cùng ta ở cùng một chỗ sao.”

Ách? Ngươi cũng biết?

“Chính là... Cũng chỉ có ngươi có thể cùng ta...”

Bạch Viễn rất nhanh nắm chặt vạt áo nhỏ giọng nói, chỉ sợ Thiên Nam cự tuyệt hắn.

Trầm mặc sau một lúc lâu.

Thiên Nam phát ra thanh âm trầm thấp.

“Ân.”

Bạch Viễn nhất thời vui sướng lên, thật muốn nhào lên ôm ôm một cái, tổng tài ngươi thật sự là quá tốt.

Khụ... nhào lên ôm một cái,... Nghĩ gì thế!?

Bạch Viễn hung hăng lắc đầu, cố gắng lắc cho mấy cái ý tưởng gì đó văng ra khỏi đầu.

Hắn vội vàng nhìn phía ngoài cửa sổ,

“Ôi chào... Bầu trời thật xanh trong a!”

Thiên Nam: “...”

Giữa trưa ăn cơm xong, về phòng của mình dọn dẹp tốt sau đó Bạch Viễn liền tung tăng vui vẻ đi gõ cửa phòng Thiên Nam.

Cửa mở, Thiên Nam đi ra.

Không có mặc âu phục bình thường cứng nhắc, mà là áo sơmi màu trắng cùng quần vải sáng màu, ánh mắt quạnh quẽ, xương quai xanh khắc sâu, dáng người thon dài.

Thật sự đẹp muốn chết ~!

Bạch Viễn không chút khách khí tán thưởng,

“Tổng tài thật sự là giá áo trời sinh a, mặc cái gì cũng đẹp.” (Giá áo: Ý là giống manekin, số đo cơ thể chuẩn mẫu, mặc gì cũng đẹp)

Thiên Nam mặt không chút thay đổi ừ một tiếng, cho là hắn nịnh nọt.

Bạch Viễn hừ lạnh, thật sự là núi băng, mặt phản ứng chút thì chết a.

12. Chương 12: Thăng Nam Động Tình

Bordeaux là thành phố nổi tiếng thế giới về rượu, phong cách cổ xưa lại khiêm tốn, có cảm giác dung hợp hoàn mỹ hơi thở lịch sử cùng hiện đại.

Trong thành không khí tươi mát rất là thoải mái.

Bạch Viễn nhàn nhã tiêu sái dạo trên đường, rõ ràng không có ngửi được một mùi rượu nào mà cả người đã say.

“Tổng tài tổng tài, người trước kia đã tới nơi này sao?” Bạch Viễn quay đầu lại ngửi khí nhẹ nhàng hỏi Thiên Nam phía sau.

Biết rõ đối phương có thể sẽ không trả lời hoặc là chính là trả lời một từ “Ân”, hắn vẫn là nhin không được muốn hỏi.

“Ân.”

Quả nhiên...

Bạch Viễn mặt mày cong cong, không để ý thái độ lãnh đạm của hắn.

“Vậy trong này có cái gì hay nhất?”

Thiên Nam dừng lại cước bộ, lấy điện thoại di động ra.

Bạch Viễn vội vàng ngăn cấm,

“Ai nha người đừng lên mạng tra, ta cần tự người nghĩ a.”

Thiên Nam lạnh lùng thoáng nhìn,

“Ta lại chưa từng đi chơi qua.”

“Ách...” Bạch Viễn vẫn là không nguyện ý đi tra, tổng cảm giác như vậy không có ý nghĩa a.

“Vậy tùy tiện đi dạo là tốt rồi.”

Thiên Nam thần sắc quạnh quẽ, không nói được lời nào.

Trên đường cái kỳ thật không có nhiều người, hơi có vẻ quạnh quẽ. Bởi vì nơi này dù sao không phải Trung Quốc, mật độ dân cư lại không lớn.

Bạch Viễn ánh mắt nhẹ nhàng trong chốc lát, đột nhiên dừng lại cước bộ.

“...?” Thiên Nam mặt không chút thay đổi nhìn hắn.

“Đi trang viên trông nho đi.”

Bạch Viễn quyết định chủ ý, đuôi lông mày tràn ra vài tia chờ mong.

Thiên Nam như trước mặt không chút thay đổi, thần nhiên gật gật đầu.

Lần này Bạch Viễn còn lâu mới có thể dẫn đường, đành phải đi theo sau Thiên Nam, Thiên Nam cơ bản dựa vào bản đồ tìm đường.

Cứ như vậy một trước một sau đi tới.

Bạch Viễn không rên một tiếng đi theo sau Thiên Nam, khi thì nhìn chăm chăm bóng lưng đối phương phát ngốc, khi thì buồn chán nhìn trời.

Cuối cùng, hắn vẫn là nhịn không được.

“Tổng tài! Người rốt cuộc có biết đường đi hay không a!”

Xin người, cho hắn là ngốc tử sao, hắn cũng không tin thành phố bọn hắn ở có đến 5 cái quán café giống nhau như đúc, mọi người ngồi cạnh bên cửa uống cà phê đều giống nhau?

Thiên Nam dừng lại cước bộ, quay đầu, thần sắc có chút phức tạp.

Bạch Viễn bắt đầu dĩ,

“Cho người một cơ hội cuối cùng.”

Thiên Nam khước miệng hơi có chút run rẩy, lại nhắc chân.

“...”

Làm Bạch Viễn từ xa lại thấy thấp thoáng một quán café, tiến lên một bước đoạt lấy di động Thiên Nam, hung tợn trừng mắt.

“...”

Bản đồ hiện lên một dòng chữ nho nhỏ đơn giản quả thực muốn mù mắt chó của hắn ——

Au bord de l' ouest bénéficie d'un(Ngoại ô phía Tây thành phố)

Bạch Viễn chỉ vào dòng chữ nhỏ khước miệng cơ giật ném n cái xem thường cấp Thiên Nam, quả thực làm Bạch Viễn cảm thấy vô cùng lo lắng cho chỉ số thông minh của đối phương.

“Tổng tài... Người thật sự biết tiếng Pháp sao... Người không biết chúng ta đang ở trong thành sao...”

Thiên Nam khuôn mặt cơ thể hơi hơi run rẩy, ánh mắt vô tội.

Bạch Viễn tiếng lòng nhất thời mạnh mẽ run lên.

Fuck, núi băng a núi băng, làm sao người có thể một bộ manh như vậy!?

Cuối cùng là Bạch Viễn hỏi khách nhân ở quán café, lại dựa vào bản đồ mới đến được trang viên trông nho gần nhất.

Hắn âm thầm thề, đánh chết cũng không cho Thiên Nam dẫn đường nữa.

Vườn nho Ici-bas.

Vừa tới cửa, còn có nhân viên công tác nhiệt tình hiếu khách đón chào.

Bạch Viễn thuyết minh mục đích tới đây là đi thăm, hơn nữa phiên nhân viên công tác vì bọn họ an bài hai phòng.

Dù sao thời gian cũng không sớm, tiếp tục quay về khách sạn là khả năng không lớn.

Nhân viên công tác sắp xếp xong xuôi liền dẫn bọn hắn đi vào trong trang viên.

Đồng ruộng mênh mông vô bờ bị từng mảnh cây nho bao phủ, vô luận là thung lũng hay đồi núi, chỉ cần tầm mắt có thể nhìn được, toàn bộ đều là một hàng lại một hàng nho chỉnh tề.

Cây nho màu xanh biếc sáng lạn bị ánh mặt trời phản xạ có chút chói mắt.

Bạch Viễn nhất thời xem ngây người.

Nhân viên công tác mỉm cười nói bọn hắn chính mình đi thăm sau đó liền rời đi.

Bạch Viễn đang định một người đi xung quanh cảm thụ một chút phong cảnh xinh đẹp tự nhiên này, ánh mắt thoáng nhìn đến Thiên Nam, cũng có chút do dự.

Theo như tính cách Thiên Nam, chỉ biết lạnh lùng đứng ở chỗ này đi.

Ai u, cảnh tượng còn nhiều lắm ngốc ạ, Bạch Viễn nào bỏ liền cười ra tiếng.

Thiên Nam mặt không chút thay đổi theo dõi hắn,

Cái nhìn chằm chằm khiến trong lòng hắn chợt run lên.

“Khụ... Tổng tài người là nguyên ý chính mình gây ngốc ở đây hay là cùng ta đi dạo?” Kỳ thật Bạch Viễn cũng không tính toán hỏi, bởi vì hắn cảm thấy được tổng tài nhất định sẽ trả lời chính mình ở đây thôi.

Thiên Nam trong mắt xẹt qua một tia mê mang, thanh âm có chút mất tự nhiên, “Cùng người đi dạo.”

“Nha... Vậy người liền chính mình ngốc ở đây đi” Bạch Viễn không chút suy nghĩ đáp đến.

“...”

Thiên Nam lạnh lùng quét lấy hắn, hận không thể đưa hắn nhốt vào mười tám tầng Địa Ngục.

“Ánh mắt người là sao a, người không phải nói...”

Bạch Viễn mạnh mẽ hoàn hồn, vỗ đầu một cái,

“Người nói cùng ta đi dạo?”

Thu được lại là cái liếc lạnh băng vạn năm không thay đổi.

“Nga nga nga, hảo, vậy đi theo ta nha.”

Bạch Viễn cười trộm, hắn mới sẽ không nói hắn hiện tại có cảm giác mẫu thân mang theo tiểu hài tử đầu.

Nho trong vườn có thể hái, nhân viên công tác vừa rồi có nói cho Bạch Viễn.

Vì thế Bạch Viễn không chút khách khí lấy xuống một chuỗi nho sáng bóng.

Tháo xuống một quả, hắn lột vỏ liền cho vào miệng.

Hảo ngọt ăn thật ngon.

Bạch Viễn cực kỳ hưởng thụ hít hít mắt.

Thiên Nam thì ở một bên mặt không chút thay đổi nhìn hắn.

Bạch Viễn trong mắt đột nhiên xẹt qua một tia giảo hoạt, hắc hắc hướng Thiên Nam cười, “Tổng tài người ăn không.”

Thiên Nam không nói lời nào, trên mặt lộ vẻ chính là diễn cảm ngàn năm tê liệt.

Chẳng biết tại sao, Bạch Viễn nổi lên chơi đùa, lột vỏ một quả nho, giơ đến bên môi mỏng của Thiên Nam, “Ôi chao, tổng tài người ăn một chút đi.”

Thiên Nam hai mắt hẹp dài nhất thời phụt ra vài tia nguy hiểm.

Bạch Viễn trong khoảng thời gian này sớm đã thành thói quen các loại mặt liệt các loại núi băng các loại quạnh quẽ của Thiên Nam, lá gan tự nhiên cũng lớn vài phần.

Vì thế hắn kiên trì, rất có một loại tư thế người không ăn thì ta sẽ không buông tay.

“Tổng tài ăn chút thôi.”

Thiên Nam ánh mắt phức tạp, trở nên có chút sâu thẳm.

Hắn đột nhiên há mồm, một ngụm ngậm vào quả nho, ngậm luôn cả nửa ngón tay của Bạch Viễn.

Cảm giác tê dại lập tức từ ngón tay lan ra toàn thân, một cỗ luồng điện mãnh liệt nhảy lên, Bạch Viễn tay run lên, thu trở về.

Thiên Nam mặt không chút thay đổi nuốt quả nho, trong mắt một mảnh quạnh quẽ.

Bạch Viễn kinh ngạc giật mình, hắn không có nghĩ đến phản ứng này của tổng tài.

Này không khoa học... Theo lý thuyết hắn nên lạnh lùng xoay người không để ý tới hắn mới đúng...

Không khí nhất thời trở nên có vài phần quái dị, Bạch Viễn không thể không được, tâm tư xem vườn nho nhảy mắt tan thành mây khói.

Hắn lặng lẽ liếc nhìn Thiên Nam, phát giác hắn chỉ là sắc mặt hờ hững nhìn lên cây nho trước mặt, chẳng biết tại sao, trong lòng liền mơ hồ có vài phần cảm giác mất mát bị hắn xem nhẹ.

=====

Nếu muốn hỏi Bordeaux nổi danh nhất là cái gì.

Thì khẳng định chính là rượu nho.

Bạch Viễn thật cẩn thận nhìn thấy Thiên Nam, môi hé mở, lại không phun ra một cái âm tiết.

Thiên Nam thản nhiên mở miệng,

“Có điều gì cứ nói đi.”

Bạch Viễn con ngươi lóe lóe,

“Tổng tài, người cảm thấy được Bordeaux nổi danh nhất chính là cái gì a?”

Thiên Nam vẫn chưa trả lời, mà là lạnh lùng nghiêng qua hắn liếc mắt một cái, nhấc chân đi ra khỏi vườn nho.

Bạch Viễn vội vàng đuổi theo.

“Hai chai Chateau Latour.”

Thiên Nam đối với nhân viên công tác nói.

Bạch Viễn vừa nghe liền phát mộng,

Tổng tài thật sự là rất thần kỳ, hắn nghĩ cái gì tổng tài cũng có thể biết.

Đương nhiên ở sâu trong nội tâm có một cái biện giải yếu ớt rằng đó là bởi vì người ý nghĩ đơn giản rất dễ đoán được chứ bị Bạch Viễn tiểu nhân không lưu tình chút nào bóp chết.

Bạch Viễn cầm theo hai chai rượu cười đến đặc biệt muốn ăn đòn,

“Hai chai như thế nào đủ được.”

Thiên Nam đều lười liếc hắn một cái, lạnh lùng nói,

“Chỉ sợ người nửa bình đều uống không xong.”

Bạch Viễn căn rằng phản bác,

“Hừ, chỉ sợ tổng tài người mới là như vậy đi.”

Đi tới cửa gian phòng hai người, Thiên Nam cầm qua một chai chuẩn bị tiến gian phòng của mình.

Bạch Viễn nghi hoặc,

“Tổng tài chẳng lẽ người một mình uống?”

“Bằng không thế nào?”

“Một người uống rất không ý tứ a, ta muốn cùng người uống.”

Da mặt của hắn hiện tại đã muốn dày hơn tường thành.

Thiên Nam đem cái chìa khóa đâm vào ổ, mở cửa sau đó lạnh lùng nói, “Vào đi.”

Bạch Viễn vừa nghe, nhất thời vui sướng lên, ôi chao, tổng tài hiện tại thật sự là càng ngày càng dễ nói chuyện.

Vào phòng, Bạch Viễn thẳng đến sô pha, đem rượu đặt ở trên bàn thấp.

Thiên Nam đóng cửa lại, chậm rãi đi tới lại phá lệ tao nhã ngồi ở trên ghế sa lon.

Bạch Viễn kích động rút ra nút chai, nghe mùi rượu nồng đậm, quả thực hận không thể ực một cái uống cạn.

Đương nhiên ý nghĩ xúc động hắn cũng làm như vậy.

Kết quả sao,

Văng lên mặt bàn.

“...”

Thiên Nam sắc mặt bỗng nhiên âm trầm, lấy qua một bên khăn tay đưa cho Bạch Viễn, tay kia thì lau sạch cái bàn.

Bạch Viễn vốn có vài phần say ngà ngà, nhìn thấy năm ngón tay nhỏ lớn khớp xương rõ ràng đưa qua, ánh mắt nhất thời liền lơ mơ.

Đợi nửa ngày không phản ứng, Thiên Nam ánh mắt đánh qua, nhìn thấy đối diện người nọ hồn đã đi vắng, nhướng mày, không kiên nhẫn lau lên khóe miệng Bạch Viễn.

Lại là một trận luồng điện nhảy lên, Bạch Viễn hoàn hồn, vội vàng đoạt lấy giấy tự lau miệng.

”Chateau Latour không phải uống như vậy.”

Thiên Nam cầm qua một chén rượu, tao nhã đem chất lỏng màu đỏ rót vào trong đó.

Hắn đưa qua một ly cho Bạch Viễn, thản nhiên mở miệng,

”Chateau Latour là rượu mạnh nhất ở Bordeaux, người nếu muốn uống, ta sẽ cho người tận hưởng.”

Bạch Viễn: “...”

Fuck, trước kia như thế nào không phát giác tổng tài phúc hắc như vậy!

Bạch Viễn hình như giận dữ, một ngụm uống cạn rượu Thiên Nam đưa tới.

Rõ ràng yết hầu khó chịu muốn chết, Bạch Viễn vẫn là ngạo kiều đối với Thiên Nam giờ giờ lên cầm, tựa như tiểu hài tử cáu kỉnh.

Con người ngăm đen của Thiên Nam hiện lên ý cười, lại giấy lát lướt qua, mau đến không ai có thể bắt giữ được.

“Ta còn muốn.” Bạch Viễn ý nghĩ mơ màng nói tiếp, thanh âm khàn khàn.

Thiên Nam nhú mày, lại rót một chén cho hắn.

Bạch Viễn lại là một ngụm đã cạn.

Được rồi, hắn hiện tại yết hầu khó chịu, dạ dày không ngừng bốc lên, trước mắt cũng là mơ hồ.

Sau đó hắn cũng mềm nhũn xụi lơ ở trên ghế sa lon.

13. Chương 13: Bạch Viễn Tiểu Cường

Thiên Nam không nói được lời nào, tao nhã rót cho mình một chén rượu.

Chậm rãi nhắm nháp, hương vị tinh khiết và thơm ngọt từ khoang miệng dần dần khuếch tán đến từng bộ vị, từng tế bào.

Một ly uống xuống, Thiên Nam ý nghĩ như cũ thanh tỉnh.

Này không có biện pháp, tửu lượng là trời sinh, tiếp tục rót rượu, Thiên Nam cũng chưa có bao nhiêu cảm giác.

Hắn hai mắt hẹp dài hơi hơi nheo lại, tính toán rót một ly nữa.

Nhưng mà một đôi tay lại đột nhiên rất nhanh túm vạt áo hắn.

Bạch Viễn mơ mơ màng màng đầu văng não tưởng nắm chặt vạt áo hắn, tính toán đứng dậy.

“... Ta... Còn muốn...” Miệng nhin không được than thở lên.

Thiên Nam nhú mày, tính toán giải cứu vạt áo bản thân.

Hắn buông cái chén, xoay người đem ngón tay Bạch Viễn một cây một cây cạy ra.

Bạch Viễn khó chịu, ngón tay mới vừa bị cạy ra xong, lại một phát bắt được tay hắn.

Thiên Nam nhất thời mi mỏng rung động, tâm cơ hồ nổi lên gợn sóng.

Một giây sau, hắn không lưu tình chút nào mạnh mẽ nạy ra tay Bạch Viễn, Bạch Viễn không thuận theo không chịu buông tha, lại nắm chặt vạt áo hắn.

“...” Thiên Nam lạnh lùng trừng hắn.

Xin hỏi người say rượu có thể cảm nhận được ánh mắt sắc bén làm cho người ta sợ hãi sao?

Đáp án là không thể.

Cho nên Bạch Viễn không sợ chết vừa dùng lực, rốt cục đứng được lên, cả người lại ngã vào trong lòng Thiên Nam.

Thiên Nam nhú mày, biểu tình trong trẻo nhưng lạnh lùng bị nghiền nát vài phần. Trong mắt phụt ra nguy hiểm, nắm cổ tay Bạch Viễn kéo ra bên ngoài, cố gắng tạo ra khoảng cách giữa hai người.

Bạch Viễn hai má đỏ hồng, lông mi nồng đậm nhẹ nhàng chớp, môi như lửa nóng rực lại diêm dúa lẳng lơ.

Cổ tay truyền đến đau đớn, thân mình cũng bị cưỡng ép rời ra ôm ấp mà hắn muốn hưởng thụ.

Bạch Viễn mê ly mở hai mắt, con ngươi mờ hồ, lan tràn lên hơi nước nồng đậm.

Ánh mắt chỉ có thể nhìn đến nửa mặt dưới của Thiên Nam, cảm với độ cung hoàn mỹ, cùng hai mảnh môi mỏng phá lệ kêu gọi.

Bạch Viễn đầu óc một trận nóng lên,

Ổ trong đầu dục vọng tùy ý kêu gào lên, hấn không chút do dự dùng một tay khác không bị giữ ôm lấy cổ Thiên Nam, đem môi dán lên môi mỏng của đối phương.

Thiên Nam biểu tình trong trẻo lạnh lùng hoàn toàn vỡ nát, kinh ngạc.

Sững sốt vài giây, hấn sắc mặt trầm xuống, lạnh lùng đẩy ra Bạch Viễn.

Bạch Viễn ý thức cùng khí lực rốt cục bị hư thoát, xụi lơ ở trên ghế sa lon.

Thiên Nam buồn bực đứng dậy, vạt áo hỗn độn, có vẻ có vài phần chật vật.

Trong mắt sóng ngầm cuộn cuộn, phảng phất có cái gì dâng lên.

Ban công.

Đã muốn không biết là điều thuốc bao nhiêu, Thiên Nam tâm cơ hồ như trước một vòng một vòng gợn sóng tràn ra, quấy đến một trận đau đầu.

Chuông điện thoại di động đột nhiên vang lên, Thiên Nam buồn bực lấy ra, thấy số điện thoại di động hấn lại không chút do dự dập máy.

Hung hăng hút một hơi, vô thần nhìn phương xa.

Tiếng chuông lại vang lên, hấn lại quyết đoán tắt đi.

Như thế lặp lại vài lần, Thiên Nam cuối cùng là không kiên nhẫn nhấc máy, ngữ khí lạnh như băng.

“Làm gì.”

“Người ở đâu?”

“Người không phải rõ ràng nhất sao.” Thiên Nam châm chọc đáp trả.

“Thiên Nam...” Đối phương thanh âm có vài phần chua xót.

Không muốn tiếp tục nghe được thanh âm của đối phương, Thiên Nam trực tiếp dập máy, tháo pin.

Buồn bực dụi một điều thuốc cuối cùng, hấn lập tức đi tới phòng tắm.

Tắm rửa xong,

Thiên Nam lau tóc đi ra, ánh mắt phiêu tới sofa.

Người nọ như trước nặng trĩu ngã vào trên ghế sa lon, da thịt trôi nổi thản nhiên hồng nhạt, giống như ánh sáng dịu dàng.

Thiên Nam nhướng mày, cầm qua chăn trên giường, đến gần Bạch Viễn.

Ma xui quỷ khiến, hấn đem chăn trùm lên trên người Bạch Viễn.

=====

Đầu đau đầu đau đầu đau...

Muốn chết a, đầu như thế nào đau như vậy!

Bạch Viễn gian nan mở hai mắt ra, trước mắt sự vật như cũ có chút thấy không rõ.

Hấn xoa nhẹ hai mắt, xốc lên chăn che ở trên người.

Chăn?

Bạch Viễn nghi hoặc cúi đầu, đúng vậy, chính là chăn.

Chính là... Hấn không nhớ rõ chính mình có đắp a...?

Không đúng không đúng, hấn căn bản là không nhớ rõ mình tại sao lại ngủ a?

“Dem cái này uống đi.” Thiên Nam đột nhiên hiện ra trước mặt của hấn, lạnh lùng phát lệnh.

Đó là một chén nước, thoát nhìn cũng không có gì đặc biệt.

“Đây là cái gì a?” Bạch Viễn nhu trán hỏi.

Thiên Nam ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng đột nhiên để cho hắn nhớ lại một ít sự tình hôm qua.

“Tổng tài? Vì cái gì người lại ở phòng ta?”

Không phải giống như lần trước gọi quản lý đến mở chứ? Chao ôi, tổng tài thật sự hảo cường hãn a.

“...”

Thiên Nam con người trở nên có chút sâu thẳm, lạnh lùng hỏi,

“Người không nhớ rõ sao?”

“Nhớ rõ...” Bạch Viễn uống một hớp nước, “Mới là lạ.”

“...”

Thiên Nam trong lòng một vài cảm xúc khó hiểu lại bắt đầu cuộn cuộn, lại có thể kiên nhẫn nói, “Đây là phòng ta, là người tối hôm qua nói muốn uống rượu mà đến phòng ta.”

Bạch Viễn ngẩn người, trí nhớ chậm rãi chấp vá lên.

“Ách... Hình như là có chuyện như vậy.”

Hắn đang chuẩn bị đứng lên, trước mắt lại một lần trời đất chao đảo, lại ngã xuống.

“Uống đi, đây là nước mật ong. (tinh rượu xong uống mật ong rất hữu dụng.)”

Thiên Nam chỉ vào chén kia lạnh lùng nói.

Khó trách hương vị ngọt ngào, khó trách đầu đau như vậy, Bạch Viễn tỉnh ngộ, một ngụm uống cạn nước trong chén.

Hắn lại đứng dậy, phát giác vẫn là đầu vầng não trướng.

“Nước mật ong gì chứ, không có nửa điểm hiệu quả.” Bạch Viễn bất mãn ồn ào lên.

Thiên Nam trên trán gân xanh nhảy dựng,

“Người cho là thấy hiệu quả nhanh như vậy?”

Bạch Viễn: “...”

Hung cái gì mà hung, hắn bất mãn bĩu môi, hoàn toàn không biết mình bộ dáng này đến cỡ nào giống cô vợ nhỏ.

Một cổ hương vị là lạ đột nhiên xông vào xoang mũi, Bạch Viễn cúi đầu ngửi quần áo chính mình, thật đúng là...

“Dễ ngửi” a.

“Tổng tài, ta muốn tắm rửa một chút” Hắn bất đắc dĩ nói.

Phỏng chừng nếu không tắm chính mình liền anh dũng tử trận.

Thiên Nam lạnh lùng đảo qua,

” Nói cho ta làm gì.”

“Người phải đỡ ta đi vào a.”

“Chính mình tự đi.” Thiên Nam không lưu tình chút nào cự tuyệt, từng bước đi ra khỏi phòng.

“Uy, cũng không biết thông cảm người khác một chút...!”

Bạch Viễn đối với bóng dáng Thiên Nam bất mãn ồn ào.

Được rồi, không giúp sẽ không giúp, hấn cũng không tin chính mình không được.

Cuối cùng hấn vẫn là thống khổ vào phòng tắm.

Trong quá trình tắm rửa tuy rằng đau đầu muốn nứt ra, vài lần suýt nữa ngã sắp xuống, nhưng là cường đại Bạch Viễn vẫn là kiên trì chịu đựng.

14. Chương 14: Lão Anh Vũ, Tiết Tháo Của Người Ở Chỗ Nào?

Buổi sáng qua đi mới phát hiện ra.

“Tổng tài, xế chiều hôm nay đi rồi đúng không?”

Bạch Viễn thần sắc cẩn thận hỏi Thiên Nam.

Hấn không biết Thiên Nam hôm nay sao lại thế này, tuy rằng bình thường vẫn lạnh lùng, nhưng là hôm nay cảm giác phá lệ làm cho người ta sợ hãi, cái loại trong lòng tràn ra hàn khí khiến Bạch Viễn rất cuộc cợt nhả không nổi.

“Ân.” Lại là thái độ lãnh đạm này.

Bạch Viễn a một tiếng bắt đầu nghĩ ngợi.

Sắp đi rồi, chỉ sợ sau này đều không có cơ hội lại đến, có nên mang chút lễ vật về cho mẹ không nhỉ.

Bạch Viễn tự hỏi một phen cảm thấy được vẫn là cần phải có.

“Tổng tài, đợi ta ra ngoài một chuyến được chứ?”

Bạch Viễn đối với Thiên Nam đang xem máy tính nói.

Thiên Nam cũng không ngẩng đầu lên, lạnh lùng trả lời,

“Còn 4h nữa thôi.”

“Ân!”

Bạch Viễn lại một lần nữa đi trên đường cái ở Bordeaux, bắt quá lần này chỉ một người.

Ách... Như thế nào cảm giác có vài phần thê lương...

Hấn lấy lại bình tĩnh, ánh mắt lúc này mới tìm tòi chung quanh.

Mẹ không phải là người hay bắt bẻ, mặc kệ cho nàng cái gì, chỉ cần là có tâm tặng nàng, sẽ quý trọng vô cùng.

Nghĩ đi nghĩ lại, Bạch Viễn bước vào một cửa hàng trang hoàng tinh xảo mang phong cách cổ xưa.

Trong cửa hàng đủ các loại đồ, người xem hoa cả mắt.

Bạch Viễn nhìn trong chốc lát, chọn một túi xách khéo léo cho mẹ rồi chuẩn bị rời đi.

Ánh mắt lại đột nhiên bị kéo lấy.

Đó là một chiếc bút máy tinh xảo, giữa một mảnh đen sạm hiện lên màu tím nhàn nhạt, một hàng tiếng Pháp nhỏ nhỏ rong chơi ở thân bút ——HUMAINE.

Như vậy khiêm tốn lại lạnh như băng, cực kỳ giống người kia.

Bạch Viễn trước mắt nhất thời liền hiện ra cảnh tượng Thiên Nam thường xuyên cúi đầu cầm một cái bút máy lạnh lùng phê duyệt lên văn kiện.

Vì thế không chút do dự, hấn mua chiếc bút này.

Đến nước Pháp hai ngày, đều là tổng tài chiếu cố mình mới vui vẻ một trận, coi như là tạ lễ đi.

Thời gian trả tiền Bạch Viễn vẫn là thịt đau một trận, quả nhiên là xứng với tổng tài, nửa tháng tiền lương của hắn a.

Trở lại khách sạn, Thiên Nam đã muốn ngồi ở trên xe chờ Bạch Viễn.

Bạch Viễn vội vàng chạy vào phòng cầm đi đồ đạc của mình.

Như vậy, nước Pháp, hẹn gặp lại

~=====

Về đến nhà, Bạch Viễn tinh thần uể oải đẩy ra cửa chính.

Trong nhà vắng ngắt, ngay cả vệt cũng không thấy.

Bạch Viễn một trận mất mát, lông mày nhướn lên, gọi.

“Vệt thối, chết ở đâu rồi.”

Kỳ thật không thể không thừa nhận, hắn vẫn là nhớ vệt thối kia.

Đợi một lúc lâu đều không có bất cứ sinh vật nào để ý đến hắn, Bạch Viễn cũng không giận, đi vào gian phòng của mình.

Sau đó hắn thấy được thần mã?

Bay liệng đầy nhà?

Đó là đương nhiên không có khả năng, vệt thối kéo không được nhiều như vậy.

Thấy được thi thể vệt nằm đầy nhà?

Kia càng không thể, vệt thối không thần thông quảng đại như vậy, thối một cộng lông biến thành ba con vệt nữa.

Hắn nhìn qua, bắt quả là một con vệt nhỏ vẻ mặt ủy khuất theo dõi hắn.

Bạch Viễn như thế nào sẽ biết là vẻ mặt ủy khuất? Bởi vì vừa nhìn lông trên người vệt sẽ biết.

Ân, trắng hồng xanh tím, ngũ sắc lờ lợc trên màu rám nắng trước kia.

Bạch Viễn: “= =... Ái phi ngươi đi nhuộm tóc sao?”

Vệt cánh nhỏ muốn vỗ, lại vô lực động đậy, đáng thương buồn thõng.

“Hoàng thượng...”

Vệt thanh âm như trước thô to.

Bạch Viễn không biết nên nói cái gì, từng bước đi lên nắm nó.

“Cung nghênh hoàng thượng về nhà.”

Vệt nói thật nhỏ, cảm giác mau tắt thở.

Bạch Viễn ngực căng thẳng, ôn nhu vuốt ve lông mao sắc sỡ, lại cười không nổi.

Vệt đây rốt cuộc là làm sao vậy, bình thường ít khi thấy nó uể oải như vậy a.

Vệt đôi mắt nhỏ khê đóng, ngã xuống trong tay Bạch Viễn.

Bạch Viễn sợ tới mức mau hôn phi phách tán, liền tranh thủ đặt nó ở trên giường.

“Vệt ngươi làm sao vậy?”

Vệt suy yếu mở mắt ra, gian nan bay lên bả vai Bạch Viễn, lại xụi lơ đứng trên áo sơ mi trắng.

“Cung nghênh hoàng thượng về nhà.”

Vẹt lại lặp lại.

Bạch Viễn tay run rẩy lấy điện thoại ra ——

Vẹt lại bay đến bả vai bên kia.

Số điện thoại của bác sỹ thú y đã muốn ẩn, Bạch Viễn đang chuẩn bị nói chuyện.

Vẹt lại có thể tinh thần phần chấn nở nụ cười.

Đúng, chính là cười, cười đến nhân loại đều thấy cái loại này đặc biệt cần ăn đòn.

“Hoàng thượng... Khụ khụ khụ, quần áo quần áo!”

Bạch Viễn cả kinh, chẳng lẽ đây là hồi quang phản chiếu??

(Hồi quang phản chiếu: hiện tượng trước khi chết đột nhiên khoẻ mạnh lạ thường)

Hắn vội vàng nhìn quần áo của mình.

“...”

Có thể hay không nói cho hắn biết, cái màu sắc loạn thất bát tao bản thủ đầy người này là cái gì?

“Hoàng thượng, xem tạo hình mới của nô tì!”

Vẹt ngứa đòn bay đến chỗ cao vỗ cánh chuẩn bị tư thế.

Nó cũng không dám mạo hiểm nguy hiểm tính mạng đứng ở bên người Bạch Viễn, nói không chừng Bạch Viễn càng giận sẽ đem nó bóp chết thì sao? Đây chính là tâm nguyện của hoàng thượng a!

Bạch Viễn đột nhiên minh bạch cái gì rồi, không để ý tới bác sỹ thú y ồn ào ở đầu bên kia điện thoại, mở ra hai tay của chính mình.

Nga, trời ạ, đúng vậy, chính là đủ mọi màu sắc.

Cho nên vẹt chính mình có tạo hình mới cũng thuận tiện cho hắn một tạo hình mới luôn?

Ngay cả Bạch Viễn cố gắng bình tĩnh, rốt cục vẫn phải nhịn không được rống lên như sư tử Hà Đông, “TMD(con mẹ nó) vẹt thối, ta muốn bóp chết ngươi!”

15. Chương 15: Couple Phụ

Vẹt gần nhất đã phát hiện một chuyện rất kỳ quái.

Là như vậy.

Nó phát giác hoàng thượng mỗi ngày sáng sớm trước chín giờ đều nhận được một cú điện thoại sau đó đúng chín giờ xuất môn, mỗi ngày như thế, cũng không ngoại lệ.

Cho nên khi lòng hiếu kỳ càng ngày càng bành trướng, cường thịnh đến sắp vỡ ra.

Vẹt quyết định, nó cần theo dõi.

Nó muốn cởi bỏ khúc mắc.

Cho nên sáng nay hoàng thượng sau khi đứng lên, vẹt cũng lặng lẽ quan sát đến nhất cử nhất động của hắn.

Hoàng thượng xuất môn,

Vẹt giật mình một cái, từ bên cửa sổ bay đi ra ngoài.

Không gần không xa theo dõi hoàng thượng, nó thật tận lực cẩn thận sợ bị phát hiện.

Sau đó nó thấy hoàng thượng lên một chiếc xe, là xe gì nó cũng không biết, chính là ở trên tạp chí đã từng gặp.

Ai nha, đó là xe a đó là xe,

Vệ nhất thời kịp phản ứng, kia như thế nào theo dõi?

Nó khẳng định đuổi không kịp a.

Cẩn chặt rằng (động tác này là như thế nào phát ra?), vệ đuổi theo.

“Hoàng thượng!”

Bạch Viễn đang mở cửa xe, nghe tiếng kêu như vậy, không thể tin quay đầu lại.

OMG, vì cái gì vệ thối lại ở đây?

“Ái phi người làm gì.” Bạch Viễn lạnh lùng hỏi.

Thiên Nam có chút mê mang ngẩn đầu, liền thấy được Bạch Viễn cùng một con vật ngũ sắc nhìn như UFO, có vẻ như còn ngằm trộm nghe đến ái phi hoàng thượng gì đó...

Thiên Nam: “...”

Vệ không trả lời, chui vào trong xe.

Bạch Viễn cả kinh, vội vàng cũng lao vào trong xe.

Thiên Nam: “...”

“Đi ra ngoài a, người làm gì?” Bạch Viễn kinh hoảng kêu.

Hắn nhưng thật ra là sợ vệ thối này không biết xấu hổ nói lung tung ở trên xe, kia tổng tài không ăn hắn mới là lạ.

Vệ lui tới góc, trong đầu dùng sức tìm tòi lên câu mình có thể nói, lại so sánh lời nói phù hợp với cảnh tượng.

Sau đó, nó há mồm hát,

“A, gian phu dâm phụ a!”

Bạch Viễn: “...”

Thiên Nam: “...”

Bạch Viễn giận,

“Người làm cái trò gì vậy?”

Vệ lại dùng sức nghĩ, cuối cùng đáp trả.

“Người ta sau này sẽ là người của người thôi ~ “

Bạch Viễn: “...”

Thiên Nam: “...”

Thiên Nam khóe miệng hơi hơi run rẩy, lạnh lùng hỏi,

” Vệ nhà người?”

Bạch Viễn đỡ trán,

“Ách... Có thể nói như vậy...”

Vệ: “Hoàng thượng ~ người không thể vứt bỏ nô tì a ~ “

Bạch Viễn trên trán gân xanh nhảy dựng, hung tợn quát,

“Câm miệng, nhanh chóng cút xuống cho ta!”

Vệ khê run rẩy, phi tới một góc khác rơi xuống.

Muốn biểu đạt chính mình muốn đi theo hắn nói như thế nào? Ai ai, những lời này chưa từng nghe qua a. Nó nghiêng đầu ngẫm nghĩ một hồi, đáp trả.

“Hoàng thượng, hãy lật thẻ ~ “

(Hoàng thượng chọn thẻ để gọi nữ nhân đến thị tẩm)

Bạch Viễn: “...” (rốt cuộc là xem cái loại chương trình cầu huyết này ở nơi nào?)

Thiên Nam: “...” (Ta có nên đá nó ra không?)

Bạch Viễn ánh mắt quét đến sắc mặt Thiên Nam càng ngày càng đen, phá lệ nóng vội, gầm nhẹ nói “Quay lại đây, lão tử lật thẻ của ngươi!”

Thiên Nam: “...”

Vệ nghe vậy không động dậy.

Thiên Nam sắc mặt trở nên phá lệ quái dị, đột nhiên nâng tay nhìn xuống, lạnh lùng đáp, “Đừng giằng co, ta đang lái xe.”

Bạch Viễn sửng sốt, đành phải gật gật đầu.

“Ngươi nếu dám nhả ra một câu nữa ta hôm nay nhất định phải bóp chết ngươi.” Bạch Viễn nhỏ giọng uy hiếp vệ.

Vệ kiêu ngạo chảnh lại một chút lông mao, ngạo mạn nói.

“Ai gia hôm nay liền tha cho ngươi thôi.”

Thiên Nam: “...”

Bạch Viễn: “...”

=====

Nhà Thiên Nam.

Vệ nhìn thấy gì?

Ấu trời ạ, hoàng thượng đang đút cái thứ trắng trắng béo béo kia ăn cái gì vậy?

A uy, sao có thể như vậy! Hoàng thượng cũng chưa đút qua ta lần nào a!

Vệ khó chịu, phi tới trước mặt Bạch Thỏ.

Bạch Thỏ nhất thời thiếu chút nữa bị màu sắc rực rỡ trước mặt chói mù mắt.

Bạch Viễn đột nhiên đình chỉ động tác đứng ở một bên, hắn muốn nhìn vệ thôi muốn làm cái trò gì.

Vệ ngạo mạn ngẩng đầu, nói,

” Điều dân lớn mật, lại có thể dưới ban ngày ban mặt trêu chọc phụ nữ nhà người ta!”

(Bạch Viễn: “Ta là phụ nữ sao?”

Tác giả: “Tha thứ nó đi, nó ở trên TV chưa từng nghe qua ‘Điều dân lớn mật, lại có thể dưới ban ngày ban mặt trêu chọc phụ nữ nhà người ta’

Bạch Viễn: “Ta là phụ nữ sao?”

Lỗ nẫu: “Ngươi sau này chính là!”

Phụ nữ: Gái có chồng =)))

Phụ nam: Zai đã có gia đình, nhưng làm những công việc của phụ nữ như nấu cơm, giặt quần áo...)

Bạch Thỏ nghi hoặc, không nói được một lời, nhìn vệt đủ mọi màu sắc trước mắt cảm thấy được rất có hảo cảm.

Vệt: “Lớn mật, còn không mau mau đáp lời!”

Bạch Thỏ lúc này mới kịp phản ứng, cảm tình của hắn đối với mình là hung dữ như vậy a.

Bạch Thỏ: “Gâu gâu gâu” (Cái quái gì vậy a?)

Vệt giận, hắng giọng hát,

“Có ai không, kéo xuống chém!”

Bạch Thỏ (Cẩn rằng): “Gâu gâu gâu” (Vô sỉ!)

Vệt (Nhíu mày): “Người nói người sao?”

Bạch Thỏ (Lại cẩn rằng): “Gâu gâu gâu” (Người đã muốn không thể dùng vô sỉ để hình dung!)

Vệt (Lại nhíu mày): “Đó là bởi vì vô sỉ là để hình dung người đi.”

(Vệt: Vì cái gì ta hiện tại có năng lực nói nhiều lời như vậy sao?

Tác giả: Nội dung vở kịch cần nội dung vở kịch cần.)

Bạch Thỏ (Mất bùng lửa giận): “Gâu gâu gâu!” (Không biết xấu hổ!)

Vệt (Trùng mắt): “Vậy ta có mặt làm gì “

Bạch Thỏ (Nước mắt lưng tròng): “...” (nói không được làm sao đây!)

Vệt (Tiếp tục trùng mắt): “Nhìn béo đến như vậy, nguyên lai chỉ biết khóc a, ngay cả gâu gâu cũng không xong” (Vệt thôi, Bạch Thỏ vừa mới gâu gâu, lúc đó người đi đâu sao?)

Bạch Thỏ ngẩng đầu (Các loại tức giận các loại xúc động), hướng Bạch Viễn, “Gâu gâu gâu!” (Người xem lão tử không phải còn biết gâu gâu đó sao!)

Bạch Viễn: “...”

(Ta đây cmn đã tạo nghiệt gì a, Bạch Thỏ lại có thể đối ta sửa.)

Vệt (Nhíu mày): “Hừ, gặp kẻ yếu liền phát uy.”

Thiên Nam vừa lúc từ trong phòng đi ra.

Bạch Thỏ hung ác xoay người,

“Gâu gâu gâu!”

Thiên Nam: “...”

(Thiên Nam: “Tác giả muốn ta phải làm sao đây, ta thật sự cảm thấy được thực đau đầu!”

Tác giả: “Nội dung vở kịch cần nội dung vở kịch cần”)

Vệt rảnh rỗi vẫy vẫy cánh,

“Ai nha, chỉ biết gia oai với kẻ yếu “

Thiên Nam, Bạch Viễn: ” Người nói cái gì đó!”

Bạch Thỏ dẩu miệng, mang theo cái đuôi chuẩn bị đi.

Ân hừ, không thể trêu vào còn không mau chạy.

Vệt vội vàng quạt cánh đuổi theo,

“Tiểu tử, muốn chạy? Không có cửa đâu!”

Bạch Thổ (ỷ khuất): “Gâu gâu gâu” (Người ta nói không lại người thôi.)

Vệ (bị Bạch Thổ ỷ khuất bộ dáng manh chết): “Cái này ý là người muốn qua mặt ta?”

Bạch Thổ (mắt loé tinh quang) gật đầu.

Vệ (lại trừng mắt): “Vậy nhanh chóng tắm rửa đi ngủ đi.”

Bạch Thổ nghi hoặc, nghiêng đầu.

Vệ (fuck, lại bị manh chết, làm bộ lạnh lùng): “Như vậy là có thể nằm mơ ~ “

Bạch Thổ (mếu máo): “Gâu gâu gâu” (Người ta không bao giờ để ý người nữa.)

Vệ (hắc hắc cười đáng khinh): “Kỳ thật cũng không phải không thể...”

Bạch Thổ (mắt lại tràn đầy khát vọng): “Cho nên?”

Vệ (đáng khinh đáng khinh ngoắc ngón tay): không cho phép hỏi tác giả như thế nào vệ lại lòi ra ngón tay, này không phải trọng điểm được chứ “Lại đây...”

...

Cho nên thôi đi...

Cho nên bọn hắn nhận ra sao!

Cho nên, đến khi tác giả viết tiếp phần của bọn họ đã là chuyện sau này!

16. Chương 16: Tặng Quà

Hôm nay là thứ bảy.

Sáng sớm mặt trời phá lệ âm áp, mềm như lòng đỏ trứng được khảm ở cuối chân trời, lưới biếng đem nắng phủ kín giường Bạch Viễn.

Bạch Viễn lông mi thật dài run rẩy, mở mắt ra.

Tối hôm qua bị vệ thôi giăng co một trận, hẳn buổi tối ngủ không thể nào mà an ổn, hôm nay tỉnh cũng tương đối sớm.

Tay vươn vào chăn lục lọi ra di động nhìn nhìn.

Bây giờ.

Cách chín giờ còn sớm.

Cũng không có như bình thường ngã xuống tiếp tục ngủ, Bạch Viễn xoa nhẹ hai mắt, rời giường, mặc quần áo.

Trên bàn máy tính vệ ngủ như chết, một đoàn đủ mọi màu sắc, trông rất đẹp mắt.

Bạch Viễn khò miệng hơi hơi run rẩy một chút, buộc lại nút thắt áo ngủ đi vào phòng tắm.

Sau khi cơm nước xong cũng là tám giờ, Bạch Viễn ngẫm nghĩ trong chốc lát, lấy điện thoại di động ra gửi Thiên Nam một cái tin nhắn: Tổng tài, ngày hôm nay người không cần tới đón ta, ta tự mình đi là được.

Thở sâu ra một hơi, đi ra cửa chính.

Khó được hôm nay tâm tình tốt đẹp như thế thời tiết lại xinh đẹp như thế, tất nhiên phải hảo hảo đi một chút phải không.

Bên ngoài không khí như trong kỳ vọng của hắn, ướm át tinh tế, bên đường cỏ xanh nhàn nhạt.

Bạch Viễn nhìn không trung xanh biếc cũng có chút xuất thần, thế cho nên đột nhiên bị người khác đụng vào lúc này mới đem hồn phách quay về.

“A, thực xin lỗi thực xin lỗi.” Đối phương cuống quýt giải thích, không đợi hắn trả lời lại vội vàng ly khai.

Nhưng thật ra Bạch Viễn ngượng ngùng, rõ ràng là chính mình không đúng. Hắn áy náy quay đầu lại nhìn bóng lưng đối phương vội vàng rời đi, nhắc chân chuẩn bị đi.

“Tiên sinh, vật của người rớt.”

Một giọng nữ trong trẻo đột nhiên vang lên, phá lệ êm tai.

Bạch Viễn nghe vậy xoay người, liền nhìn thấy một vị nữ nhân xinh đẹp.

Nữ nhân kia tóc đen như gỗ mun, dáng người nhỏ đẹp, đang xoay người lại kiểm tra đồ Bạch Viễn làm rơi xuống.

Đó là chứng minh thư của Bạch Viễn.

Nữ nhân chạm đến thì ngón tay dừng một chút, lại tự nhiên nhặt lên đưa cho Bạch Viễn.

Bạch Viễn vội vàng nói cảm tạ.

“Không cần.” Nữ nhân mỉm cười, phá lệ dịu dàng xinh đẹp, tản mát ra cao quý tao nhã.

Bạch Viễn ngẩn ra, cảm thấy được đối phương có chút quen mặt.

Đối phương đưa đồ cho hắn sau đó lễ phép đối với hắn cười cười liền rời đi.

Bạch Viễn chậm rãi đem ánh mắt thu hồi, hồ nghi liếc mắt chứng minh thư một cái, cho vào trong túi.

Tới chỗ tiểu khu nhà Thiên Nam, Bạch Viễn vẻ mặt tươi cười chào hỏi người gác cổng.

Người gác cổng nhận thức hắn, bởi vì mỗi lần Thiên Nam lái xe đến tiểu khu đều là Bạch Viễn tiếp nhận xe từ người gác cổng.

“Ngày hôm nay Thiên tổng tài không có đón người a?”

Người gác cổng cười đến có chút ý vị thâm trường.

Bạch Viễn nhúc nhích đầu, nói.

“Hôm nay ta muốn tự đi tới.”

Người gác cổng mỉm cười gật gật đầu, đưa mắt nhìn Bạch Viễn vào cửa.

===

Bạch Viễn đến cửa thì dừng lại, ấn chuông chờ người ra mở cửa.

Trong chốc lát.

Cửa mở.

Thiên Nam nhìn thấy người hơi có chút kinh ngạc, sắc mặt như cũ trong trẻo lạnh lùng.

“Chính người đến đây?”

Bạch Viễn nghi hoặc,

“Ta không phải gửi cho người tin nhắn rồi sao?”

Thiên Nam tránh qua thân mình cho Bạch Viễn đi vào, thản nhiên nói,

“Ta không để ý di động.”

Bạch Tho còn đang ngủ, cũng không có như bình thường vui mừng nhiệt tình chạy tới nghênh đón Bạch Viễn.

Như thế khiến cho Bạch Viễn có vài phần xấu hổ,

Nếu không uy Bạch Thổ, chính mình đứng ở chỗ này để làm chi.

Thiên Nam nhìn ra hần quần bách, chỉ vào TV lạnh lùng mở miệng, “Người xem TV đi.”

Bạch Viễn từ một tiếng, ngồi ở trên ghế sa lon.

Kỳ thật TV xem nhiều cũng nhàm chán, Bạch Viễn ánh mắt phiêu tự do theo nhân vật trong TV trong chốc lát, vô cùng buồn chán đưa tay với vào trong túi xách, chuẩn bị lấy điện thoại di động ra.

Ngón tay lại đột nhiên đụng chạm đến một cái vật thể lạnh như băng.

Hần sửng sốt.

Bạch Viễn có chút chột dạ đem ánh mắt bay tới Thiên Nam đang xem báo.

Đường cong gò má cứng rắn hoàn mỹ khiến cho ngực hần căng thẳng, cũng quyết định chủ ý.

Liền... Nhân cơ hội này tặng đi...

Bạch Viễn bình ổn nhịp tim, đứng dậy,

Từng bước từng bước như chuẩn bị đi lên pháp trường.

“Tổng tài...” Hần thật cẩn thận kêu.

Thiên Nam buông cà phê, giương mắt hỏi,

“Có chuyện gì sao?”

Bạch Viễn rũ xuống, đem ánh mắt gắt gao dán lên sàn nhà, ấp úng nói, “Cái kia... Ách...”

Thiên Nam nghi hoặc, buông xuống báo trong tay thẳng tắp nhìn hần, “...?”

Bạch Viễn cắn môi, đưa tay từ phía sau rút ra, nhắm mắt lại, đem bút máy chuyển tới trước mắt Thiên Nam.

Thiên Nam ánh mắt có chút mê mang,

“Này...?”

Bạch Viễn đông cứng mở mắt, thanh âm hơi có chút run rẩy.

“Tổng tài, này... là ta đã mua lúc ở Pháp, cảm thấy được thực thích hợp với người... cho nên...”

Hần cắn môi bộ dạng giống như tiểu hài tử đã làm sai chuyện, đang thỉnh cầu tha thứ, ánh mắt trời phủ lên gương mặt trắng nõn.

Thiên Nam sửng sốt, ánh mắt có chút u ám, mắt tự nhiên mở miệng, “Vì sao phải tặng ta?”

Bạch Viễn càng thêm khẩn trương, thần sắc câu nệ,

“Cái kia, cảm ơn người ở nước Pháp chiếu cố ta.”

Chiếu cố?

Sự kiện buổi tối hôm đó đột nhiên nhập vào trong óc, Thiên Nam sắc mặt bỗng nhiên chìm, lạnh lùng nói.

“Để kia đi.”

“A?”

Bạch Viễn kinh ngạc ngẩng đầu, tựa hồ không thể tin được.

Tổng tài? Đều không có một chút cự tuyệt sao?

Bạch Thổ lại ở đâu vọt tới, lao thẳng tới mục tiêu.

Bạch Viễn tách ra tươi cười, tiếp được cái ôm quen thuộc.

Bạch Thổ trong mắt tỏa ra hai trái tim thật to, miệng mở rộng, một bộ dáng tham ăn.

A a a, ngày hôm nay thật hạnh phúc, lại có thể vừa tỉnh liền thấy được tiểu mỹ nhân

Bạch Viễn xoa nhẹ lông mày Bạch Thỏ, đứng dậy đi hướng phòng bếp.

Bạch Thỏ nhưng lại không như bình thường đuổi theo sau Bạch Viễn, hơn nữa ngây ngốc trừng mắt nhìn Thiên Nam hơi có chút thất thần.

Chủ nhân đang suy nghĩ gì? Chẳng phải bộ dạng lạnh lùng, cũng tốt đẹp a. Trừng mắt nhìn trong chốc lát, Bạch Thỏ mới đi tới phòng bếp.

=====

Công ty.

Dương thư kí vừa nhìn thấy Bạch Viễn vào cửa vội vàng đón nhận.

“Bạch Viễn a, vụ công tác ở Pháp cảm ơn người a.”

Bạch Viễn vừa nghe, ngượng ngùng cười cười,

“Không có việc gì a.”

Dương thư kí ngón tay đẩy kính mắt, nói tiếp đến,

“Vì cảm tạ người, ta đặc biệt cho người mang đến hai chai Bordeaux tặng người.”

Bạch Viễn: “= =...”

Tại sao là rượu, vì cái gì!

Lão tử hiện tại đầu còn mơ hồ đau đây!

Nghĩ đến Dương thư kí cũng là một mảnh hảo tâm, hấn chỉ hảo bất đắc dĩ tươi cười cảm ơn.

Mới vừa ngồi vào vị trí, lại vây quanh một đám người.

Một bộ phận là nhóm cô nương đơn thuần muốn quan tâm nam thần, một bộ phận còn lại là nhóm hủ nữ động cơ không tinh khiết.

“Bạch Viễn, ở nước Pháp cùng tổng tài ở chung có hay không bị lãnh chết a?” Trước hết mở miệng vĩnh viễn là fan hâm mộ.

Bạch Viễn nhếch miệng,

“Ta đây không phải hảo hảo còn sống sao.”

“Kia, có hay không cùng tổng tài phát sinh chút gì đó a?”

Một hủ nữ nói leo, tươi cười hoàn mỹ đáng khinh thuyết minh ra như thế nào tà ác.

Bạch Viễn liếc mắt một cái,

“Bên trong đầu óc người chứa cái quái gì vậy?”

Hủ nữ bật người đáp,

“Chứa người cùng tổng tài thôi, ai nha, người cùng tổng tài gian tình luôn bắn ra bốn phía a...”

Bạch Viễn: “...”

17. Chương 17: Động Tâm

Sáng sớm thứ hai đi làm, Bạch Viễn có tật giật mình gõ lên cửa phòng tổng tài.

“Tiến vào.” Rõ ràng là ngữ khí quen thuộc lạnh như băng không thay đổi chút nào, lại đột nhiên khiến Bạch Viễn tim đập nhanh mấy nhịp, càng thêm dùng sức ôm chặt văn kiện trong lòng.

“Chuyện gì?” Thiên Nam hỏi.

Bạch Viễn hít sâu thở ra một hơi, đáp,

“Tổng tài, nơi này có phần văn kiện cần người xem qua.”

Thiên Nam động tác trên tay dừng lại, tùy ý liếc mắt hướng Bạch Viễn, thản nhiên nói, “Mang tới đây.”

Bạch Viễn tim nhảy mắt mau nhảy đến cổ họng, đến gần, thật cẩn thận đem văn kiện đưa tới.

Thiên Nam thản nhiên nhìn lướt qua mặt bìa, ngón tay thon dài lật mở xem văn kiện, phát ra thanh âm xoạt xoạt.

Bạch Viễn nhân cơ hội này nhanh chóng quét một vòng bàn công tác.

Nhưng là,

Cũng không có tìm được thứ chính mình muốn nhìn.

Trong lòng hần nhất thời than vô ích, cảm thấy mất mát.

Thiên Nam rất nhanh duyệt xong rồi, cầm qua bút trên bàn ký xuống tên.

Bạch Viễn hơi có chút thất thần.

Thiên Nam hồ nghi liếc hần một cái, thanh âm lạnh như băng nhắc nhở, “Tốt lắm.”

Bạch Viễn lúc này mới hoàn hồn, vội vàng a một tiếng, cầm qua văn kiện.

Đi ra văn phòng, Bạch Viễn ánh mắt dính tới nơi Thiên Nam vừa ký tên.

Nơi đó chữ ký nét mực rõ ràng, phần khởi dâng trào.

Một chút cũng không giống như người lạnh như băng.

Hắn cũng không biết chính mình mất mát cái gì, dù sao tâm tình liền không hiểu ra sao mất mát.

Mới vừa trở lại bàn, thiếu tiền tiểu thư liền vênh cằm đi tới.

Bạch Viễn tâm tình không tốt, thấy nàng một bộ dáng cao ngạo liền một trận phiền, lạnh lùng nhắc nhở, “Lỗ mũi lớn thật.”

Thiếu tiền tiểu thư cơn tức đột nhiên tăng ngàn ngút,

Xúc động đem văn kiện ném tới trên bàn Bạch Viễn.

Bởi vì lực đạo quá mạnh, đụng trúng cốc nước để trên mặt bàn, lăn một vòng rồi rơi thẳng xuống đất.

Vỡ được ra bốn năm mảnh, nước bắn đầy đất.

Văn phòng sau khi một mảnh tĩnh lặng, tất cả mọi người dựng lên cái lỗ tai.

Bạch Viễn thần sắc thay đổi đột ngột, lạnh lùng nhìn thiếu tiền tiểu thư, lại không nói câu nào.

Ánh mắt kia sắc như dao, thiếu tiền tiểu thư da đầu run lên, cảm cũng không dậy nổi, nhưng nàng lại vẫn là giả oai nói quanh co, “Ai... Ai kêu người mắng chửi người a...!”

Bạch Viễn lạnh lùng nhíu mày,

“Lỗ tai người thế nào nghe được ta mắng chửi người sao?”

Thiếu tiền tiểu thư nhất thời lại bùng nổ,

“Người nói ta lỗ mũi lớn!”

Mọi người: “...”

Bạch Viễn châm chọc nhếch môi,

“Được rồi, người lỗ mũi không lớn, nhỏ giống như cây tăm thôi.”

Thiếu tiên tiểu thư sắc mặt bỗng nhiên lúc trắng lúc xanh, ngang ngược càn rỡ không còn sót lại chút gì, nhưng vẫn là vùng vẫy giãy chết hung tợn bỏ lại một câu, “Văn kiện nhanh chóng xem đi, đó là hạng mục tổ mới phụ trách, người phải chuẩn bị tốt cho ta!”

Dứt lời liền chặt vật chạy thoát.

Nhóm người vây xem cúi người giúp Bạch Viễn dọn dẹp mảnh nhỏ.

Có fan hâm mộ lòng đầy căm phẫn nói,

“Bạch Viễn người tính tình cũng quá tốt rồi, nếu là ta, nhất định phải cho nàng ta một bạt tai!”

Bạch Viễn vừa nghe, cười khê một tiếng,

“Nhìn không ra Đông cô nương mạnh mẽ như vậy a.”

Bị gọi tới, Đông cô nương nhất thời liền đỏ mặt, nhỏ giọng nói thầm, “Kỳ thật người ta vốn không hề mạnh mẽ nha...”

Mọi người nhất thời cười ha ha lên, hơi lạnh toả ra vừa nãy cũng nhảy mất tan thành mây khói.

Luôn luôn có một số người khó hiểu như vậy, cũng có một số người vui vẻ hòa thuận như vậy, có lẽ, đây mới là công ty.

Bạch Viễn thu thập xong mảnh nhỏ lúc này mới trở lại bàn mở ra văn kiện.

Nhìn vào, hần mày liễu liền nhăn.

Hạng mục này nhìn như hoàn mỹ cẩn thận, kì thực sai sót chồng chất. Nếu trực tiếp đem hạng mục này nộp lên, chắc chắn sẽ ảnh hưởng thành tích của cả tổ bọn hắn.

Nhưng nếu hắn trực tiếp nói ra, Lý tiểu thư tất nhiên sẽ không nghe, bởi vì cô ta nói là để cho hắn kiểm tra kỳ thật chẳng qua là hình thức thôi.

Bạch Viễn thương thân đỡ trán, nhắm mắt lại tự hỏi trong chốc lát, bỗng nhiên nghĩ tới biện pháp, gọi điện thoại cho tổ trưởng.

Buổi chiều về nhà, Bạch Viễn mở ra cửa chính.

Đập thẳng vào mắt, là vệt đang vẽ mờ mờ lên chỗ xuống cái gì đó.

Bạch Viễn vừa nhìn, tâm tình liền thoáng tốt lên, cười gọi vào, “Ái phi như thế nào hôm nay nghênh đón trẫm vô lễ a “

Vệt cổ nhỏ ngẩng lên, chứng kiến vẻ mặt tươi cười của Bạch Viễn, phá lệ nhiệt tình bay qua.

Sau đó nhẹ nhàng hôn một chút môi mềm của Bạch Viễn, lại rất nhanh rời đi.

Bạch Viễn ngây ngẩn cả người.

Vệt như thế nào hôm nay nhiệt tình như vậy?

Vệt ngượng ngùng e lệ dùng cánh nhỏ che mắt, thô to nói.

“Cung nghênh hoàng thượng đại mỹ nhân ~ “

Dứt lời lại đắc ý bay trở về chỗ lúc nãy tiếp tục tục mỗ.

Bạch Viễn ánh mắt lúc này mới nhìn lại theo nó, sau đó khuôn mặt cơ thể nhất thời hung hăng co rút, bật phát ra tiếng kêu sợ hãi, “TMD(con mẹ nó) vệt thối!! Lão tử phải bóp chết ngươi!!! Ngươi sao lại có thể ăn côn trùng!!!”

Vệt sưng sốt.

Là chim chẳng lẽ không ăn côn trùng sao?

....

Bạch Viễn rầu rĩ không vui sau khi tắm xong nằm chết dí trên giường, ánh mắt phiêu xung quanh phòng.

Một cái hộp ở góc tường lọt vào tầm mắt của hắn ——

Đó là rượu của Dương thư kí tặng hắn.

Hắn đột nhiên đứng dậy, chạy tới góc tường, đem trong hộp hai chai rượu mang ra, lại bò lên giường.

Rầu rĩ không vui rút ra nút lọ, Bạch Viễn một ngụm đã đem rượu rót vào trong miệng.

Rượu nhất thời giống như lửa thiêu đốt cổ họng cùng dạ dày của hắn, đốt cháy lực phủ ngũ tạng của hắn.

Tuy rằng một ngụm này mạnh mẽ quả thật làm cho hắn thiếu chút nữa phun ra, nhưng hắn lại như giận dữ cắn răng nuốt xuống.

Tinh thần nhất thời cũng có chút hốt hoảng, tầm mắt cũng một mảnh mơ hồ. Bạch Viễn chậm chạp chuyển qua thân bình muốn xem nhãn hiệu.

Chateau Latour.

Hắn đầu óc có chút ngây ra, tên này sao quen như vậy?

Bạch Viễn cũng không muốn suy nghĩ nhiều, lại rầu rĩ uống một ngụm.

Bỗng nhiên trong lòng rất là khó chịu.

Tổng tài vì cái gì không cần bút chính mình tặng nha, vì cái gì vì cái gì!

Sau đó đầu óc hắn mơ hồ nhớ ra rất nhiều rất nhiều hình ảnh của tổng tài ——

Tổng tài kiêu thịt gà manh manh, tổng tài ở trên phi cơ có một chút dịu dàng, tổng tài ở khách sạn phá lệ kêu gọi, tổng tài ngậy ngốc không biết tìm đường, tổng tài ở trang viên trồng nho ăn nho mình đưa tới, tổng tài phúc hắc chuốc say mình, tổng tài vì chính mình săn sóc chuẩn bị nước mật ong...

Nghĩ đi nghĩ lại Bạch Viễn hốc mắt liên không hiểu trở nên có chút ướt, với tay lục lọi ra điện thoại di động, gọi một cú điện thoại.

Hắn hiện tại đầu óc loạn một đoàn, ý thức ngay từ đầu đã luôn không rõ rệt, xụi lơ ở trên giường cầm di động chờ đợi đối phương đón nghe.

“Alo.”

Đối phương thanh âm lạnh lùng, một chút độ ấm cũng không có.

Bạch Viễn bĩu môi, thanh âm khàn khàn trầm thấp,

“Tổng tài...”

Thiên Nam ở điện thoại bên kia ngẩn người.

Bạch Viễn tiếp tục nhớ tới,

“Tổng tài... Tổng tài... Tại sao ngươi không dùng bút máy ta đưa cho ngươi... Tổng tài...”

“...”

Bạch Viễn chuyển âm, còn muốn chít chít méo mó vài câu, trong loa lại truyền đến một tràng tút dài.

Hắn vừa nghe, nước mắt đều nhanh rơi xuống, nổi cáu lại mạnh mẽ uống một ngụm rượu.
Không chút do dự, hắn hung tợn run rẩy ấn lại số điện thoại đã tắt.
“Bạch Viễn.” Thiên Nam thanh âm lạnh băng nói, “Người muốn làm gì.”
Bạch Viễn lau lệ, đáng thương trả lời,
“Tổng tài làm sao người có thể không dùng bút máy ta tặng ~ “
“ ... ”
“Tổng tài người tại sao luôn lạnh băng như vậy...”
“ ... ”
“Tổng tài... Ta thích...”
Bạch Viễn lời còn chưa dứt, liền nặng trĩu nhắm lại hai mắt.
Cầm di động, Thiên Nam con người trở nên u ám thâm thúy, giống như hố đen sâu hun hút.
Hắn lẳng lặng nghe, thẳng đến đầu bên kia điện thoại truyền đến có tiếng hít thở đều đều.
Thiên Nam có chút thất thần cúp điện thoại, nhưng trong đầu vẫn trôi về lời Bạch Viễn vừa nói.
Hắn thích?
Thích gì?
....

18. Chương 18: Không Khống Chế Được

Sáng hôm sau.
Trên xe.
Thiên Nam cau mày bấm lại số điện thoại Bạch Viễn.
“Số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, ...”
Giọng nữ máy móc lạnh như băng từ ống nghe truyền đến, khiến cho Thiên Nam một chút kiên nhẫn còn sót lại hoàn toàn mất sạch.
Bạch Viễn sao lại có thể không tiếp điện thoại?
Trong lòng hắn mơ hồ toát ra một vài cảm xúc lo lắng, môi mỏng gắt gao mím thành một đường thẳng tắp.
Thiên Nam đột nhiên xuống xe, đi vào tiểu khu.
Lâm Lâm tiểu khu, nhà số 1.
Địa chỉ này là Bạch Viễn từng nói cho hắn biết, nếu như mình không có nghe nhầm.
Vì thế, Thiên Nam dựa vào cái gọi là cảm nhận phương hướng của hắn mà đi, không có GPS hướng dẫn, đành phải vác cái mặt liệt đi hỏi hai bác gái đang luyện công buổi sáng, cuối cùng rốt cục thần sắc quái dị đứng ở cửa nhà Bạch Viễn.
Thần sắc hắn chợt tắt, ấn lên chuông cửa.
Bạch Viễn đang chôn mình trong ổ chăn, thanh âm bên ngoài một chút cũng không hề lọt lỗ tai.
Nhưng mà tiếng chuông vẫn như trước vang lên, kiên trì đến nỗi làm cho vệt cũng âm thầm bội phục.

Vệt bắt đắc dĩ, đành phải quạt cánh bay đến bên giường Bạch Viễn, mở mắt của hắn.

Bạch Viễn hơi hơi có phản ứng, lại chỉ là lấy tay sờ sờ mặt.

Vệt lại mở, Bạch Viễn lại sờ.

....

Cuối cùng là chịu không nổi.

Bạch Viễn đành phải gian nan đẩy ra hai bên mí mắt nặng ngàn cân, sương mù dày đặc nhìn vệt.

Sau đó hắn mới nghe được tiếng chuông cửa.

Bạch Viễn xoa huyết thái dương, ngằm bực rớt cuộc ai mới sáng sớm tìm đến hắn.

Hắn chặt vật treo xuống giường, hôn mê nghiêng ngã lão đảo đi tới cửa.

Chạm được tay cầm trên cửa, tay lại vô lực không làm được gì. Bạch Viễn cắn chặt răng, ý chí phá lệ ngoan cường dùng lực ấn xuống đem cửa mở ra một cái khe nhỏ.

Một người nam nhân đứng trước cửa, khí tràng rất lạnh.

Bạch Viễn xoa xoa mắt, thân mình tựa vào trên cửa trừng mắt nhìn người.

Tổng tài?

Không nhìn lầm đi?

Vừa mở cửa một cổ mùi rượu nồng đậm liền xông vào mũi, Thiên Nam nhũ mảy, một bàn tay đẩy cửa ra, đang muốn mở miệng.

Mất đi chỗ dựa trên cửa, Bạch Viễn mất trọng tâm chuẩn bị hướng mặt đất ngã xuống, Thiên Nam mâu quang lạnh lùng, tay mắt lạnh lẽo tiếp được hắn.

Thân thể ấm áp nhất thời để cho trái tim hắn bị kiềm hãm.

Mùi thơm ngát hương vị độc đáo lượn lờ ở chóp mũi, Bạch Viễn cả kinh, bên tai đỏ bừng giống như có thể nhỏ ra máu, vội vàng đẩy ra Thiên Nam, tựa lưng trên cửa kéo xa khoảng cách hai người.

Thiên Nam ánh mắt u ám, lạnh lùng hỏi,

“Uống rượu sao?”

Rõ ràng là câu nghi vấn mà lại là giọng điệu của câu trần thuật.

Bạch Viễn nhanh nắm chặt vật áo, nhắm mắt, cắn môi nói, “Thực xin lỗi ta đến muộn.”

Thiên Nam trong lòng xẹt qua vài tia tình cảm không rõ, thật sâu nhìn Bạch Viễn, “Vì cái gì uống rượu?”

Bạch Viễn không rên một tiếng.

Thiên Nam không có kiên nhẫn, không hiểu lửa giận từ đâu nảy lên, âm thanh lạnh lùng nói.

“Không có việc gì liền nhanh chóng chuẩn bị rồi đi.”

Bạch Viễn hốc mắt có vài phần ướt, rõ ràng ngay cả đứng đều không vững, lại quạt cường thẳng cái eo cong vẹo hướng vào phòng.

Vì cái gì ngươi luôn lạnh lùng như vậy.

Vì cái gì ngươi không thể tốt với ta một chút.

Thiên Nam đứng ở cửa, ánh mắt đen tối, môi giật giật lại nhẫn tâm cái gì cũng không nói.

Cũng không phải đi nhà Thiên Nam uy Bạch Thổ, Thiên Nam trực tiếp chở Bạch Viễn đến công ty.

Ở trên xe, Thiên Nam móc ra một hộp thuốc ném cho Bạch Viễn, lạnh lùng mệnh lệnh, “Uống đi”

Lại đưa cho hắn một lọ nước.

Bạch Viễn sững sốt, cũng không thềm liếc nhìn một cái liền không rên một tiếng nuốt xuống.

Hắn đang muốn mở cửa xuống xe, Thiên Nam lại cau mày dè xuống bờ vai của hắn.

“Đợi một chút lại đi, đừng dùng bộ dáng con ma men ảnh hưởng đến mọi người.”

Bạch Viễn ánh mắt âm đạm, gục đầu xuống nghịch ngón tay.

Đợi một lúc lâu, Thiên Nam lúc này mới mở miệng.

“Đi thôi.”

Bạch Viễn cũng không quay đầu lại thẳng eo ly khai.

=====

Kỳ thật đầu vẫn là đau, cổ họng cũng vẫn là sưng.

Nhưng tất cả chuyện này còn không phải là mình làm mình chịu sao.

Bạch Viễn cắn chặt răng ngồi ở trên vị trí.

Một phần văn kiện lại nghênh ngang để trên bàn làm việc của hắn.

Bạch Viễn nghi hoặc nhíu mày, đây không phải hôm qua chính mình đưa cho tổ trưởng sao?

Hắn vội vàng lấy điện thoại di động ra, gọi điện thoại cho tổ trưởng.

Tổ trưởng có vẻ như bề bộn nhiều việc, vội vàng giao việc vài câu liền cúp điện thoại. Nói là hắn chỉ cần sửa lại rồi đi giao cho tổng tài là được, còn nói hạng mục này trực tiếp giao cho hắn phụ trách.

Bạch Viễn kinh ngạc cúp điện thoại,

Hạng mục này không phải của Lý tiểu thư sao? Vì sao phải giao cho mình làm?

Hắn đột nhiên nhớ ra cái gì đó, cầm bản kế hoạch đi tới văn phòng tổng tài, gõ lên cửa chờ đối phương trả lời.

Một chén nước lại đột nhiên hướng hắn đổ xuống.

Một ly nước đá lạnh.

Hắn quần áo ướt đầm, chật vật không chịu nổi.

Bạch Viễn kinh ngạc nhìn.

Lý tiểu thư thần tình phần nộ một tay cầm cái chén, một tay run rẩy chỉ vào mặt của hắn, thanh âm bén nhọn chói tai, “Người thật là vô sỉ!”

Bạch Viễn cắn răng nhìn nàng, lạnh lùng nói,

“Ta vô sỉ? Người đợi cho ta một chén nước còn muốn nói ta vô sỉ?”

Lý tiểu thư giận sôi gan, hung hăng trừng bản kế hoạch trong tay hắn, ánh mắt giống như hận không thể đem Bạch Viễn chém thành ngàn mảnh.

“Bạch Viễn người thật là vô sỉ! Kế hoạch của người khác người cũng muốn tranh?”

Bạch Viễn đang muốn mở miệng, cửa phòng tổng tài lại đột nhiên mở ra.

Thiên Nam đứng ở cửa lạnh lùng nhìn hai người bọn hắn.

Bây giờ là cuối mùa thu, thời tiết lành lạnh, Bạch Viễn ăn mặc vốn là không nhiều lắm, bị nước hắt vào như vậy, nhịn không được liền lạnh run lên.

Lý tiểu thư hung hăng giật lấy bản kế hoạch trong tay Bạch Viễn, lòng đầy căm phẫn đưa cho Thiên Nam, “Tổng tài, bản kế hoạch này phải...”

Thiên Nam trong mắt xẹt qua một tia hung ác nham hiểm, một phen cầm bản kế hoạch, ném vào trong thùng rác.

Lý tiểu thư ngạc nhiên.

Thiên Nam ánh mắt sắc bén liếc ngang Lý tiểu thư, trong lúc đối phương còn đang ngu ngơ, một phen nắm lấy cánh tay Bạch Viễn kéo đi.

Bạch Viễn mâu quang ảm đạm, hạ xuống lông mi.

Cho nên, đây là không tin mình sao?

Thiên Nam thậm chí không quay đầu nhìn hắn một cái, trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người không nói lời nào lôi kéo hắn mãi đến tận xe của mình.

Bạch Viễn trong lòng lạnh lạnh, giống như trái tim bị đình chỉ, hai mắt luôn luôn vô thần nhìn chằm chằm đầu ngón chân.

Thiên Nam nhướn mày, cởi xuống áo khoác, khoác lên trên người Bạch Viễn.

Bạch Viễn trừng lớn hai mắt, kinh ngạc nhìn hắn.

“Đi vào.”

Thiên Nam lạnh lùng mệnh lệnh.

Bạch Viễn sửng sốt, lại cắn môi bất động.

Thiên Nam thấy hắn bất động, đột nhiên nắm cằm của hắn bắt buộc hắn nhìn mình, trong giọng nói có vài phần nghiến răng nghiến lợi.

“Nghe không hiểu ta nói chuyện?”

Bạch Viễn ngực chột thắt lại, cũng không biết chính mình tức giận cái gì, giãy ra, xoay người muốn đi.

Thiên Nam nhướn mày, cũng không biết cái gì xúi giục, kéo lấy Bạch Viễn liền hung hăng hôn xuống.

19. Chương 19: Rối Bời

Nụ hôn này quá đột ngột, bị kinh sợ trừ bỏ Bạch Viễn.

Còn có Thiên Nam.

Thiên Nam từ trước đến nay đầu óc rõ ràng đột nhiên trở nên chết loạn một đoàn, các loại cảm xúc hỗn tạp tập trung một chỗ, khiến cho hắn thậm chí cũng không rõ ràng mình đang làm gì.

Mê mang, buồn bực, nóng vội, có lẽ còn có một tia đau lòng...?

....

Thiên Nam mâu sắc đen tối, tối đen và sâu thẳm.

Hắn đột nhiên dùng sức, một phen ôm lấy thân mình đang run rẩy của Bạch Viễn.

Bạch Viễn thân thể cứng đờ, mạnh mẽ hoàn hồn, đưa tay muốn đẩy ra hắn.

Thiên Nam lại nắm chặt hai tay hắn giam cầm ở trước ngực, tay kia thì gắt gao nắm cằm của hắn, cấp bách thô lỗ cạy mở khớp hàm hắn, đầu lưỡi luồn vào, chiếm đoạt quần lấy lưỡi của hắn, đoạt lấy hơi thở của hắn, giống như đem tức giận nôn nóng đều phát tiết vào gấn bó dây dưa.

Bạch Viễn hiển nhiên là sợ ngây người, trong đầu giống như có bom nứt toác, rầm rầm rung động, đem ý thức tiêu biến không còn một mảnh.

Thăng đến trong miệng truyền đến đau đớn, hần lúc này mới dùng sức giãy, lại phát giác không thể mấy may động một chút, đôi mắt xinh đẹp dài nhỏ đột nhiên nổi lên một tầng nước dày, lắc lắc chỉ chực rơi xuống.

Thiên Nam trái tim thất lại, đột nhiên buông lỏng ra Bạch Viễn.

Hần vừa nãy đã làm gì?

Bạch Viễn sững sờ tại chỗ, môi dưới cắn đến sít sao, nỗ lực khống chế không chảy ra lệ.

Thiên Nam cả đời lần đầu lúng túng như vậy.

Muốn giải thích chút gì đó, lại phát giác một âm tiết cũng nói không ra.

Muốn xoay người rời đi, lại phát giác cước bộ giống như bị đóng băng không nhúc nhích được.

Hần biểu tình lạnh lùng hoàn toàn tan biến, trong mắt tâm tình nhìn không thấu. Đột nhiên nhớ tới Bạch Viễn còn mặc quần áo ướt sũng, lại cắn răng kéo qua cánh tay hắn.

“Lên xe. Ta mang người về nhà thay quần áo.”

Thiên Nam cúi đầu mở miệng, khàn khàn nói nhỏ lại lộ ra vài tia nôn nóng.

Bạch Viễn không biết nghĩ đến cái gì, lại không thấy chống lại hắn, thuận theo lên xe.

Một đường không nói gì.

Xe dừng tới cửa tiểu khu, Bạch Viễn xuống xe, nắm thật chặt quần áo trên người.

Thiên Nam cũng theo hắn đi tới.

Bạch Viễn luôn luôn không hé răng đột nhiên quay đầu lại hỏi,

“Người cùng đi lên với ta?”

Thiên Nam sững sốt, rồi sau đó thần nhiên gật gật đầu.

Bạch Viễn lại trầm mặc, môi dưới cắn chặt đến sắp nhỏ ra máu.

Chật vật đi đến cửa phòng, Bạch Viễn vừa mới tiến vào, trước mắt lại đột nhiên tối sầm, không hề báo trước té xuống.

Thiên Nam vừa nhìn, trong lồng ngực lại nhói lên, vội vàng nhanh tay đỡ lấy hắn.

Mới vừa va chạm vào cánh tay Bạch Viễn, làn da nóng rực khiến cho hắn càng lo lắng.

Hần bình tĩnh sờ sờ trán Bạch Viễn,

Vẫn là nóng bỏng như lửa, thiếu chút nữa muốn thiêu đốt ngón tay.

Thiên Nam mặt mày rủ xuống, không chút do dự xoay người ôm lấy Bạch Viễn.

Bạch Viễn không nặng, thậm chí có thể nói tương đối nhẹ.

Ánh mắt của hắn âm u vài phần, ôm hắn đặt lên trên giường.

Chạm tay vào quần áo ướt sũng lạnh kinh người, Thiên Nam không chút do dự bắt đầu cởi ra cúc áo hắn.

Bạch Viễn da thịt trắng nõn, khung xương mảnh khảnh, eo cũng không gầy yếu theo đầu ngón tay hắn càng mở rộng.

Thiên Nam ánh mắt có chút tối, tay cũng không dừng lại, cởi xong xuôi quần áo của hắn.

Lại kéo chăn đắp lên người hắn, vội vàng đứng dậy đi tìm tủ quần áo.

Khi hắn cầm quần áo quay đầu lại thì nhìn thấy một con vệt đủ mọi màu sắc đứng ở bên cạnh Bạch Viễn.

Thiên Nam thần nhiên liếc nó một cái, trầm mặc xốc lên chăn che ở trên người Bạch Viễn.

“Sao có thể đối hoàng thượng vô lễ như thế!?”

Vệt đột nhiên to giọng kinh sợ kêu lên.

Thiên Nam nhắm mắt làm ngơ, tay không ngừng mặc quần áo cho Bạch Viễn.

Vệt cứ thế tiếp tục kêu,

” Điều dân lớn mật! ~ “

Thiên Nam ngay từ đầu đã luôn không để ý tới nó.

Vệt có chút không thể hold được, tiểu tâm can luôn luôn chiến a chiến, tròng lớn hai mắt nhìn chăm chăm Thiên Nam, rất có một loại tư thế nếu người dám đối hoàng thượng làm cái gì không tốt ta sẽ liều mạng với người.

Thiên Nam mặc quần áo cho Bạch Viễn xong liền ôm lấy hắn, cước bộ vội vàng đi hướng cửa.

Vệt lại kêu sợ hãi,

“Ai gia sẽ không bỏ qua người ~!”

Thiên Nam: “...”

Bệnh viện.

Bạch Viễn cũng có vấn đề gì, chẳng qua là bởi vì hôm qua uống rượu rượu rồi hôm nay lại bị lạnh cho nên phát sốt, ở bệnh viện nghỉ ngơi điều dưỡng vài ngày là được.

Thiên Nam trong lúc y tá nói luôn luôn nhíu lại mày, lúc này mới thả lỏng, trong lòng một vài tia không hiểu gì đó cũng giãn ra.

Hắn xoay người lại, ánh mắt không tự chủ nhìn người trên giường.

Bạch Viễn nằm yên tĩnh, hai mắt nhắm chặt, mi dày nồng đậm rủ xuống, trên da thịt trắng nõn phủ xuống vàng tối nhàn nhạt.

Môi không có chút huyết sắc nào.

Không hiểu sao một màn lúc trước lại thoáng hiện ra trong đầu, Thiên Nam tâm cơ hồ hơi hơi nhộn nhạo, buồn bực tiêu sái ra phòng.

Hắn vừa mới lấy ra bao thuốc mới ý thức tới nơi này là bệnh viện, bàn tay cầm bao thuốc nắm thật chặt, lại đem bao thuốc thả lại.

“Thiên Nam...?”

Đột nhiên có người gọi tên hắn.

Thiên Nam nghe vậy, người khê cứng lại, nhắc chân muốn đi.

Người nọ lại từng bước vọt lên, ngăn lại đường đi của hắn.

Thiên Nam mâu quang lạnh lùng nói,

“Tránh ra.”

Người nọ thần sắc chua xót, ngữ khí tựa hồ như cầu xin, “Thiên Nam...”

Thiên Nam không kiên nhẫn vòng qua đối phương muốn đi.

Người nọ cũng kiên trì kéo lại ống tay áo hắn.

Thiên Nam chán ghét giật ống tay áo, xoay người lại, lạnh lùng nhìn người nọ.

“Lâm Thanh, người làm gì?”

Lâm Thanh trái tim giống như bị đâm đau đớn, cúi đầu nói, “Làm sao người có thể không để ý ta...”

Thiên Nam khinh thường,

“Ta vì sao phải để ý người?”

“Ta là mẫu thân người a...”

Thiên Nam khóe miệng nổi lên châm chọc, thanh âm lạnh đến tận xương.

“Ta thế mà không biết đấy.”

Nói xong liền không chút do dự xoay người rời đi.

Lâm Thanh đột nhiên nhớ tới đây là bệnh viện, nhất thời khẩn trương lên, lo lắng hỏi, “Thiên Nam người làm sao vậy? Bị thương?”

Thiên Nam lại từng bước không ngừng rời đi.

Lâm Thanh ngực nhói đau, đột nhiên móc ra điện thoại.

“Người giúp ta điều tra thêm bản ghi chép khi Thiên Nam ở bệnh viện...”

Nam nhân đầu bên kia điện thoại tay đang lấy thuốc ngừng lại, ánh mắt nặng trĩu.

“Hảo.”

=====

Bạch Viễn khi tỉnh lại đã là giữa trưa hôm sau.

Hắn mê mang quét mắt bốn phía, biết được nơi này đại khái là bệnh viện sau mới phát giác trong phòng còn có một người.

Là một nữ nhân, cao quý tao nhã, lại không hiểu làm sao khiến cho người ta cảm thấy thân thiết.

Lâm Thanh đối với hắn mỉm cười,

“Bạch tiên sinh.”

Bạch Viễn lúc này mới nhớ tới nàng không phải nữ nhân giúp mình nhặt lên chứng minh thư sao, làm sao lại ở đây rồi?

Lâm Thanh lấy dao gọt một quả táo, thản nhiên nói, “Bạch tiên sinh có thể cùng ta tâm sự một chút được không?”

Bạch Viễn nghi hoặc nhìn nàng,

“Chính là... Chúng ta không quen biết a?”

“Ta gọi là Lâm Thanh, người có thể gọi ta dì Lâm.” Lâm Thanh nói.

“Ta là mẫu thân của Thiên Nam.”

Bạch Viễn trừng lớn hai mắt, không thể tin nhìn nàng, “Mẫu thân của... Thiên tổng?”

Nói đùa gì vậy, người trước mắt này nhiều nhất 30 tuổi a, mẫu thân tổng tài làm sao có thể còn trẻ như vậy!?

Lâm Thanh đem quả táo đưa cho hắn,

“Thực xin lỗi Bạch tiên sinh, ta có điều tra qua người.”

Bạch Viễn mới vừa cắn một ngụm táo thiếu chút nữa nghẹn ở cổ họng.

Ôi chao, điều tra? Đây sắm vai điệp viên a?

“Người là bằng hữu của Thiên Nam đi?” Lâm Thanh lại mỉm cười hỏi.

Bạch Viễn vội vàng phủ nhận, “Không tính, ta chỉ là viên chức trong công ty hắn.”

Quả thật. Ngay cả bằng hữu đều không tính đi.

Lâm Thanh có chút kinh ngạc,

“Thiên Nam khó được như vậy quan tâm một người, chắc chắn là đem người trở thành bằng hữu rồi.”

Bạch Viễn ánh mắt tối sầm, nhìn thấy quả táo ngậy ngốc.

Táo à, người một chút cũng không dễ ăn, ta nhai mà như nhai sáp ấy.

“Ta không có ác ý, điều tra người cũng chỉ là bởi vì người là người ngoài thân cận với hắn nhất sau bao năm qua, nghĩ muốn hiểu rõ hắn một chút thôi.” Lâm Thanh thản nhiên nói.

Người ngoài thân cận nhất?

Bạch Viễn nghi hoặc nhìn Lâm Thanh, rốt cục mở miệng,

“Dì Lâm, người là mẫu thân tổng tài, người vì sao phải theo thông qua ta mới hiểu được hắn, sao không chính mình đến hỏi.”

Lâm Thanh trong mắt xẹt qua một tia chua xót, tự giấu nói,

“Ta cùng hắn quan hệ không tốt.”

Bạch Viễn sững sốt, đã không biết trả lời cái gì cho thỏa đáng.

Lâm Thanh không chút nào để ý cười cười, đột nhiên nhấn chuông trên giường, “Chai nước truyền sắp hết rồi, chút nữa đi ăn cơm đi, ta sẽ không quấy rầy người, nghỉ ngơi thật tốt.”

Bạch Viễn trong lòng ầm ập, cúi đầu,

“Cảm ơn.”

Lâm Thanh đứng dậy sửa lại một chút ống tay áo, tươi cười ầm ập giống như mặt trời tháng giêng, “Cảm ơn cái gì. Ta đây đi trước.”

Bạch Viễn ân một tiếng, đưa mắt nhìn nàng xuất môn.

Y tá rất nhanh đã tới.

Bạch Viễn xuất thần nhìn ngoài cửa sổ.

20. Chương 20: Thích Anh

Bạch Viễn xuất viện trong buổi chiều ngày hôm đó, lúc hắn đi trả tiền lại được báo là hoá đơn đã thanh toán.

Người trả tiền, chắc chắn là Thiên Nam.

Bạch Viễn đứng ở cửa bệnh viện, híp lại hai mắt ngấm lên lá cây mùa thu từng đợt rơi xuống.

Hắn rối rắm một hồi, lúc này mới lấy điện thoại di động ra gọi một cú điện thoại cho Thiên Nam.

Trong lúc chờ đợi đường dây kết nối, lồng ngực hắn đột nhiên nổi lên một tia dị thường, lòng bàn tay thậm chí còn toát mồ hôi.

Đợi một lúc lâu, ông nghe lại truyền đến giọng nữ lạnh như băng, “Xin chào, số điện thoại quý khách vừa gọi hiện không có người nghe...”

Bạch Viễn đồng tử co rút lại, không thể tin lại gọi lại.

Mà lần này, trực tiếp bị cúp.

Bạch Viễn trái tim đột nhiên căng thẳng, chậm rãi tựa vào trên tường bệnh viện.

Đây là... Bị ghét sao...

Hắn hạ xuống mí mắt, lông mi thật dài che lại ảm đạm trong mắt, khóe môi lại cong lên, có cỗ tuyệt vọng chua xót tràn ra.

Bạch Viễn hai mắt vô thần về tới nhà.

Vệt vẽ mặt hoảng loạn bay tới, đôi mắt nhỏ híp từ trên xuống dưới đánh giá Bạch Viễn vài vòng sau mới thô to gọi, “Hoàng thượng “

Bạch Viễn nhẹ nhàng ừ một tiếng, đi hướng phòng ngủ.

Vệt vội vàng che mắt,

“Ai gia sẽ không bỏ qua hắn!”

Bạch Viễn chậm chạp ngẩng đầu,

“An?”

Vệt tức giận bắt bình,

” Điều dân lớn mật!”

Bạch Viễn a một tiếng, tiếp tục không để ý đến hắn, đi vào phòng ngủ nhắm mắt mệt mỏi.

Vệt sửng sốt, thiếu chút nữa quên phẩy cánh.

Hoàng thượng, đây là mắt hững?

Vệt nghi hoặc mãi miết sửa lại lông mao, càng thêm kiên định quyết tâm sẽ không bỏ qua tên điều dân lớn mật kia.

=====

Ngày hôm sau, tổng tài không có gọi điện thoại, cũng không có lái xe tới đón hắn.

Bạch Viễn đến công ty, tổ trưởng thần tình áy náy giải thích cho hắn nói là chính mình sơ sẩy chưa giải thích rõ ràng cho Lý tiểu thư, còn nói cho hắn biết cô ta đã bị khai trừ rồi.

Bạch Viễn chính là thần nhiên gật gật đầu, tựa hồ căn bản là chưa đem việc này để ở trong lòng.

Ngày thứ ba, ngày thứ tư...

Kể tiếp một tuần, Bạch Viễn cũng không thấy tổng tài.

Hắn thậm chí bắt đầu hoài nghi, người kia, có phải hay không luôn luôn chính là một giấc mộng ảo.

Lẽ quốc khánh.

Công ty nghỉ bảy ngày.

Bạch Viễn ngồi xe về với ông bà tại thành phố Z.

Ở trên xe nhìn cảnh tượng ngoài cửa sổ không ngừng biến hóa hắn bỗng nhiên cũng nhớ tới phụ thân.

Bạch Viễn lúc nhỏ gia đình mỹ mãn hạnh phúc, từ nhỏ hắn cũng luôn đạt thành tích xuất sắc nhất, nhu thuận nghe lời, chính là cái loại người khác luôn lấy ra để răn dạy con mình “Con nhà người ta”.

Nhưng là năm ấy mười lăm tuổi bất ngờ có tai vạ trời giáng.

Ba ba Bạch Viễn xảy ra tai nạn xe cộ, rốt cuộc không thể về nhà.

Trong nhà một mảnh tang thương, mẫu thân một đêm già nua, mà Bạch Viễn chỉ biết càng nỗ lực đọc sách, còn thật sự nghe lời, yêu thương mẫu thân còn hơn cả phụ thân.

Nhưng là cũng may Bạch Viễn cùng Bạch mẫu đều là người lạc quan, hơn nữa Bạch mẫu có thu nhập ổn định, cho nên không có chịu nghèo đói, bọn hắn quả thật cũng coi như hạnh phúc.

Thẳng đến khi xe taxi dừng ở cửa nhà, Bạch Viễn mơ hồ suy nghĩ lúc này mới quay trở về.

Vừa vào cửa nhà Bạch mẫu liền phá lệ kích động lao lên hung hăng thơm Bạch Viễn hai cái.

Bạch Viễn nhanh chóng ôm lấy mẹ, hốc mắt hơi hơi ướt.

“Viễn Viễn, mẹ nhớ người muốn chết.” Bạch mẫu vừa cầm túi hành lý của Bạch Viễn vừa nói.

“Mẹ, con cũng nhớ mẹ lắm”. Bạch Viễn ôm mẹ, khi nói lời này trong lòng phá lệ áy náy, bởi vì nguyên nhân công tác, hắn cơ hồ cũng lâu lắm rồi chưa về nhà chăm sóc mẹ, cũng không biết nàng lâu như vậy một mình trải qua thế nào.

Bạch mẫu vẻ mặt hạnh phúc kéo Bạch Viễn vào cửa chính.

Đợi cho đồ vật này nọ thu thập xong, Bạch Viễn lấy ra túi xách đưa mẹ, “Mẹ, đây là con lần trước đi nước Pháp mua cho mẹ.”

Bạch mẫu vừa nghe kích động vô cùng, vội vàng tiếp nhận.

“Viễn Viễn không cần tiêu pha như vậy a, bắt quá mẹ thực thích!”

Bạch mẫu ôm thật chặt túi xách như bảo bối.

Bạch Viễn vẻ mặt tươi cười ở một bên nhìn, rồi lại xuất thần nghĩ tới bút máy, tiếp tục nghĩ, nghĩ tới tổng tài.

Hắn lắc lắc đầu, thầm mắng mình không tiền đồ, nỗ lực thu hồi nỗi lòng.

Bạch mẫu đang định tiến phòng bếp nấu cơm, Bạch Viễn luyến tiếc mẹ khổ cực như vậy, kéo tay mẹ nói, “Chúng ta đi ra ngoài ăn đi.”

=====

Bạch Viễn cùng mẹ tới một nhà hàng Nhật nổi danh.

Trong cửa hàng sinh ý khá tốt, người cơ hồ chật ních.

Hắn mang theo mẹ tìm một vị trí ngồi xong liền đi toilet.

Đi ra toilet, ánh mắt của hắn tìm chỗ mẹ ngồi, lại ở một gian phòng khác thoáng nhìn thấy thân ảnh quen mắt.

Bạch Viễn trong lòng bị kiềm hãm, ánh mắt nhất thời dính vào không lối thoát.

Đó là Thiên Nam.

Hắn đang chuyên chú cùng ngồi nói chuyện với một nữ nhân.

Tuy rằng vẻ mặt như trước trong trẻo lạnh lùng, có thể người ngoài nhìn không nhận ra nhưng Bạch Viễn vừa nhìn liền thấy vẻ dịu dàng trong mắt hắn.

Ngực lại là một trận đau đớn, Bạch Viễn ảm đạm hạ xuống mi mắt, không muốn lại tiếp tục nhìn.

Tâm trí lơ đãng quay về chỗ ngồi, Bạch Viễn tươi cười, “Mẹ, mẹ muốn ăn cái gì?”

Bạch mẫu nháy mắt mấy cái, cầm qua thực đơn, hào khí gọi một chút đồ ăn, vỗ vỗ bộ ngực, “Ngày hôm nay mẹ mời khách.”

Bạch Viễn hì hì cười ra tiếng,

“Tốt, ngày hôm nay nhất định ăn sạch túi mẹ luôn.”

Bạch Viễn luôn luôn mỉm cười, nỗ lực xua tan vẻ lo lắng trong lòng, cùng mẹ vừa nói chuyện phiếm, tán gẫu chuyện làm ăn, tán gẫu vệt thói không biết xấu hổ nhà hắn...

“Viễn Viễn, có thích ai hay chưa?” Mẹ đột nhiên đề đưa xuống vẻ mặt mong đợi hỏi Bạch Viễn.

Bạch Viễn tay đang gấp rau dừng lại một chút, lại tự nhiên kẹp lên một miếng cá cho vào bát mẹ, nghiêng đầu nói, “Có a.”

Mẹ đặc biệt kích động, một ngụm ăn miếng cá Bạch Viễn vừa gấp, thật cẩn thận hỏi.

“VẬY... Người đó có thích người hay không?”

Bạch Viễn nghĩ nghĩ, thần sắc có vài phần khó xử, thấy Bạch mẫu một trận khấn trương, nhưng hắn vẫn cố gắng không có việc gì cười cười, “Hình như là không có.”

“A... Viễn Viễn, người cần cố lên a, Viễn Viễn ưu tú như vậy, nhất định có thể khiến cho nữ sinh kia động tâm!”

Mẹ nắm tay an ủi hắn.

Bạch Viễn cười nhạt cúi đầu.

Trong lòng mơ hồ có vài phần chua xót.

Vấn đề là.

Hắn không phải nữ sinh a.

Về đến trong nhà thì trời đã tối rồi, mẹ bởi vì có uống chút rượu, rửa mặt liền đi ngủ.

Bạch Viễn ngồi ở trong phòng, xuất thần nghĩ.

Tổng tài vì sao lại ở Z thị?

Người đàn bà kia là ai?

Đột nhiên tỉnh ngộ lại Bạch Viễn hung hăng vỗ mặt, thầm mắng mình.

Fuck, người thật không tiền đồ, không cho phép suy nghĩ!

Đang muốn tìm chuyện để làm, di động lại đúng lúc này vang lên.

Bạch Viễn lấy ra, thấy tên hiển thị liền run lên thiếu chút nữa quăng đi điện thoại di động.

“Alo.” Bạch Viễn lấy lại bình tĩnh, cố gắng lấy lại thanh âm bình thường của mình.

“Người ở đâu?” Thanh âm của Thiên Nam lạnh lùng, nghe không ra cảm xúc.

Bạch Viễn sửng sốt, có chút lắp bắp.

“Ta... Ta ở nhà a.”

“Nhà người ở đâu?”

Bạch Viễn hoảng hốt, không thể tin hỏi một câu,

“Người hỏi nhà ta ở đâu?”

“Đúng”

“Ta... Nhà của ta ở tiểu khu XX...”

“Tút... Tút...”

Bạch Viễn cúp điện thoại, lại ngây người.

Vừa mới là tổng tài đi?

Hắn vội vàng kiểm tra lại, vừa hung hăng cấu, véo lên mặt mình, lúc này mới tin vào sự thật.

Tiếp tục ngu ngơ.

Di động lại vang lên. Bạch Viễn vội vàng bắt máy.

“Ta ở cửa nhà tiểu khu của người.” Thiên Nam nói.

Bạch Viễn cả kinh, vội vàng cúp điện thoại chạy vội ra ngoài.

Tới cửa tiểu khu, quả nhiên thấy chiếc xe quen thuộc.

Tim của hắn nhất thời nhảy tới cổ họng, bước nhanh đi tới.

Thiên Nam đang ở trên xe hút thuốc, sương khói lượn lờ, bao phủ sắc thái trong mắt hắn.

Bạch Viễn lại sửng sốt.

“Lên xe” Thiên Nam thấy Bạch Viễn, dụi thuốc rồi thản nhiên nói với Bạch Viễn.

Bạch Viễn tiếng lòng luôn luôn không thể ức chế run lên, chậm rãi lên xe.

Thiên Nam khởi động xe,

“Đi bờ biển được chứ.”

Bạch Viễn kinh ngạc,

“Bờ biển?”

Thiên Nam ừ một tiếng, đột nhiên xoay đầu lại, thân mình kéo sát vào Bạch Viễn.

Bạch Viễn trái tim thiếu chút nữa bởi vì một cử động kia muốn nhảy lên.

Thiên Nam lại chỉ là thản nhiên quét mắt nhìn hắn một cái, cúi đầu nhẹ nhàng buộc lại dây an toàn cho hắn.

Bạch Viễn mặt bỗng nhiên hồng, toàn thân tế bào đều không hiểu ra sao cả kích động, đành phải đông cứng nhắm mắt lại.

Đi bờ biển làm gì? Buổi tối tìm hắn chỉ vì đi bờ biển?

Bạch Viễn trầm mặc chơi ngón tay, ánh mắt nhưng vẫn phiêu a phiêu.

Trong xe không khí phá lệ quỷ dị, cảm giác áp bách cuốn vào trái tim Bạch Viễn, khiến cho hắn cơ hồ mau ngạt thở.

Xe đứng lúc này ngừng lại.

Thiên Nam nói lỏng dây an toàn xuống xe, Bạch Viễn cũng vội vàng đi theo xuống xe.

Dưới màn đêm biển phá lệ xinh đẹp mê người, từng con sóng xanh biếc nối nhau chạy ra tận đường chân trời, toả ra hơi thở bàng bạc hoa lệ.

Thiên Nam tựa vào thân xe, đốt thuốc lên yên lặng hút.

Trước sau như một quanh quệ nhưng lại có một cổ tang thương dày đặc.

Loại khí chất phức tạp này lại cùng gương mặt tuần lã dung hoà quỷ dị phù hợp, khiến cho Bạch Viễn lại thấy có chút tâm tình nhộn nhạo.

Bạch Viễn đột nhiên tiến lên một bước, đoạt lấy thuốc của hắn, hung hăng hút một hơi.

Thiên Nam mặt không chút thay đổi nhìn hắn.

Hắn Bạch Viễn dù sao không phải là thiên phú dị bẩm gì, cũng chưa bao giờ hút thuốc, cho nên một ngụm hung hăng này nhất thời khiến hắn bị nghẹn nửa chết nửa sống.

Thiên Nam: “...”

Bạch Viễn ho nửa ngày, bất mãn đem thuốc nhét lại về trong tay Thiên Nam, oán hận nói, “Không hiểu ra sao cả, có cái gì hay mà thích hút như vậy chứ.”

Ý cười nhợt nhạt ở trong mắt Thiên Nam lan tràn ra trên khuôn mặt.

Môi của hắn giác, gương lên độ cong nho nhỏ, rất lạnh đậm, lại phá lệ xinh đẹp.

Bạch Viễn nhất thời xem ngây người.

Mỹ nhân như ngọc.

Đây là trong đầu Bạch Viễn đột nhiên nhảy ra bốn chữ.

Thiên Nam tự nhiên che kín ý cười, thản nhiên nói,

“Ngu ngốc”

Bạch Viễn lại ngu ngơ.

Ngu ngốc ngu ngốc? Tổng tài sẽ mắng chửi người? A a a, làm sao có thể? Loại thân mật mắng chửi người này thật là trong miệng tổng tài thốt ra sao?

Tim của hắn cuồng loạn.

Rõ ràng là hai chữ, lại làm cho hắn đã nhiều ngày khó chịu thống khổ nhất thời tan thành mây khói, ý nghĩ cũng thanh tỉnh rất nhiều.

Thiên Nam liếc mắt nhìn hắn, bỗng nhiên kéo cánh tay hắn đi tới bờ biển.

Gió biển tươi mát, như mèo cào nhẹ gãi vào tâm Bạch Viễn.

Bạch Viễn đột nhiên dừng bước.

“Tổng tài.”

Hắn bình tĩnh nhìn Thiên Nam, trong mắt lưu quang uyển chuyển.

Thiên Nam cũng dừng lại, cúi đầu ừ một tiếng.

“Tổng tài biết ta thích người đi.”

Bạch Viễn nói từng chữ, hờ hững không giống bình thường.

Thiên Nam sửng sốt, buông xuống cánh tay hắn,

“Àn.”

“Vậy tổng tài có thích ta không?” Bạch Viễn tiếp tục hỏi.

Thiên Nam lại là sửng sốt, đã không biết trả lời cái gì cho thỏa đáng.

Bạch Viễn cười lạnh,

“Nếu không thích ta, vì sao lặp đi lặp lại trêu chọc nhiều lần đến ta.”

Thiên Nam không nói, nhìn thấy mắt của hắn tinh quang chợt tắt.

Bạch Viễn đột nhiên khẽ thở dài một tiếng, thỏa hiệp nói,

“Quên đi.”

Cũng không để ý phản ứng của Thiên Nam, đến gần bờ biển.

Hắn không biết tổng tài đối với hắn là cảm tình như thế nào, hắn cũng không phải ngốc, tự nhiên có thể phát hiện được quan hệ mờ ám của bọn hắn, chính là, hắn một chút cũng không rõ tâm người nọ mà thôi.

Tựa như nụ hôn lần đó.

21. Chương 21: Thích Em

Thiên Nam bỗng nhiên nôn nóng, buồn rầu từ đáy lòng nhanh chóng tràn ra xua thế nào cũng không được.

Hắn rút ra một liều thuốc châm lửa, gió biển lại lạnh thấu xương thổi tới, ngọn lửa vừa bùng lên phụt tắt, Thiên Nam ngừng tay, bất đắc dĩ đem thuốc cất đi.

“Tổng tài, người dẫn ta đến bờ biển có chuyện gì a?”

Bạch Viễn quay đầu lại, ra vẻ thoải mái hỏi.

Thiên Nam ánh mắt phiêu tới mặt biển, đầu óc mơ hồ, sau một lúc lâu mới đáp.

“Không biết.”

Bạch Viễn cúi đầu a một tiếng, tươi cười nở rộ,

“Vậy xem đủ chưa?”

Xem đủ?

Người trước mắt phủ lên ánh trăng bàng bạc, mi mục như vẽ, làm cho người ta khó có thể chớp mắt.

Lại là một trận buồn rầu không chế không được xông tới, Thiên Nam trong lòng hoảng hốt, đột nhiên xoay người đi vào xe.

Bạch Viễn ngăn người, đành phải đuổi kịp.

Bên trong xe không khí áp lực đánh úp lại, Bạch Viễn tuy rằng đã muốn quen nhưng vẫn là tránh không khỏi có chút căng thẳng.

“Bạch Viễn.” Thiên Nam đốt thuốc, bên trong xe lại sương khói lượn lờ.”Ta mang người trở về.”

Bạch Viễn nhíu mày, đoạt lấy thuốc trên tay hắn,

“Người đừng hút thuốc được không?”

Thiên Nam lặng đi một chút, mi mắt hạ xuống che lại gió nổi mây vần trong mắt, cúi đầu nói, “Hảo.”

Bạch Viễn giật mình, đem ánh mắt đông cứng chuyển ra ngoài cửa sổ.

Không thể hiểu được, tổng tài quả thực chính là không thể hiểu được.

Xe dừng ở cửa tiểu khu nhà Bạch Viễn, Bạch Viễn bỏ lại một câu tái kiến rồi vội vàng chạy xuống xe.

Thiên Nam nhìn thấy bóng lưng của hắn, hai tay nắm tay lái lại khấn trương vài phần.

Mấy ngày sau Bạch Viễn lại toàn tâm toàn ý cùng mẹ, đến nỗi chuyện của Thiên Nam cũng để sang một bên.

Dù sao, việc này chỉ có thể thuận theo tự nhiên.

=====

Thiên Nam về tới trong nhà, nhìn thấy Bạch Thỏ gầy yếu lại buồn bực.

Bạch Thỏ ngạo kiều chui đầu vào ổ không nhìn tới Thiên Nam.

Thiên Nam trong lòng một trận buồn bực, bước nhanh rời khỏi nhà.

Văn phòng tổng tài.

Dương thư kí gõ cửa vào.

“Tổng tài, người vừa rồi đưa cho ta kế hoạch trong đó có rất nhiều chỗ cùng lời trước kia người nói không thống nhất.”

Thiên Nam nhíu mi, buông xuống bút,

“Lấy tới.”

Dương thư kí đến gần, đem bản kế hoạch mở ra trên mặt bàn, chỉ vào nơi nào đó, “Lần trước người nói chỗ này phải...”

Thiên Nam lẳng lặng sau khi nghe xong sắc mặt có chút biến thành màu đen, lạnh lùng nói, “Ân, người chờ ta sửa.”

Dương thư kí nghi hoặc đứng ở một bên.

Có thể nói, đây là lần đầu tiên thấy tổng tài phạm sai lầm trong công việc.

Nói tổng tài là biến thái cũng không đủ, tổng tài chặt chẽ cẩn thận còn thật sự hoàn toàn vượt ra khỏi quy định của người bình thường. Mà hôm nay sai lầm cấp thấp như vậy lại có thể xảy ra?

Rất kỳ lạ, thật sự là rất kỳ lạ!

“Dương thư kí.” Thiên Nam đột nhiên ngẩng đầu mở miệng gọi, trong giọng nói xẹt qua vài tia mắt tự nhiên.

Dương thư kí vội vàng gật đầu cung kính nói,

“Tổng tài.”

Thiên Nam theo dõi hắn một hồi, thần sắc dần dần phức tạp, mở miệng nói, “Nếu... Ta là nói nếu...”

Thiên Nam bưng chén nước che dấu mà quần bách nói tiếp, “Nếu người đặc biệt luôn nhớ nhung một người, đặc biệt hưởng thụ thời gian ở bên cạnh hắn, hơn nữa đặc biệt để ý cảm thụ của hắn, này chứng minh cái gì?...”

Dương thư kí vừa nghe, nhất thời bị dọa đến, thiếu chút nữa kinh hô thành tiếng.

Tuy rằng qua nhiều năm như vậy đi theo tổng tài cái gì sóng to gió lớn đều thấy qua, nhưng là ngày hôm nay tổng tài trong lời nói tuyệt đối so với sóng to gió lớn còn lớn hơn sóng to gió lớn a!

Tổng tài mới biết yêu!!?

Dương thư kí gian nan ổn định thanh âm,

“Tổng tài a, này chứng minh người thích người kia a!”

Chao ôi, là ai là ai? Thật kích động, Dương thư kí mắt như sao nhìn Thiên Nam.

Thiên Nam ho một tiếng, lâm vào trong trầm tư.

Thích... Bạch Viễn?

Muốn gặp hắn muốn nghe hắn nói chuyện khắc chế không được đi tìm hắn.

Nguyên lai đều là bởi vì thích?

Thiên Nam dừng trong chốc lát, tuy rằng trong lòng như trước buồn bực nhưng là một thứ gì đó nháy mắt bình thường trở lại, khóe miệng độ cong cũng hơi cong.

Buông cái chén, hắn lúc này mới tỉnh ngộ, lạnh lùng nói,

“Ta có nói là ta sao?”

Dương thư kí: “...”

Thiên Nam đem bản kế hoạch đưa cho Dương thư kí, xua tay ý bảo Dương thư kí lui ra sau, bản thân nửa ngày mới lấy ra điện thoại gọi cho Bạch Viễn.

“Alo. Tổng tài.”

Thiên Nam tựa hồ là ngày hôm nay mới phát giác thanh âm Bạch Viễn đặc biệt dễ nghe, rất có cảm giác “châu rơi khay ngọc”. (Châu rơi khay ngọc: giọng nói trong trẻo, êm ái)

“Bạch Viễn, người tới phòng làm việc của ta một chuyến.” Thiên Nam nỗ lực khắc chế tiếng nói của mình.

Bên kia Bạch Viễn cúp điện thoại vội vàng đi đến văn phòng tổng tài.

Thiên Nam ngồi ở trên vị trí đột nhiên khẩn trương lên, có chút đứng ngồi không yên.

Bạch Viễn gõ cửa bước vào, dựa theo lệ quốc tế đứng cách xa 5m.

“Tổng tài...”

Thiên Nam hơi hơi nhú mi,

“Ai bảo người đứng xa như vậy?”

Bạch Viễn: “= =... Không phải tổng tài người muốn như vậy sao?”

Thiên Nam ho nhẹ một tiếng, đối với Bạch Viễn vẫy vẫy tay “Này.”

Bạch Viễn tuy rằng nghi hoặc nhưng vẫn là tiến lên.

Thiên Nam trái tim căng thẳng, đứng dậy.

Thân ảnh thon dài in trong đôi mắt Bạch Viễn, để cho hắn mơ hồ cảm thấy vài phần không thích hợp.

“Tổng tài...” Bạch Viễn lời còn chưa nói xong liền bị một cái ôm xẩy ra thình lình làm cho bối rối.

Thiên Nam gắt gao đem mặt chôn vào cổ hắn, ngửi mùi thơm ngát thản nhiên trên người hắn nhất thời cảm giác nhiều ngày buồn bực đều tan thành mây khói.

“Bạch Viễn...” Thiên Nam nhẹ nhàng gọi, ngẩng đầu lên ánh mắt nhìn thẳng Bạch Viễn, “Ta thích người...”

Bạch Viễn ngơ ngác.

Thiên Nam nhìn thấy đôi môi mang màu sắc dịu dàng của hắn, cổ họng hơi có chút phát khô, một giây sau liền không chút do dự hôn lên.

Ấm áp, mềm mại, giống như lần trước.

Thiên Nam con người tối sầm vài phần, đẩy ra khớp hàm Bạch Viễn.

Bạch Viễn hôn phách rất cực bị nhét quay về cơ thể, một cổ luồng điện nhất thời lan thẳng xuống lòng bàn chân, đỏ hồng cũng rất nhanh chiếm cứ cả khuôn mặt.

“Ngô...” Lời vừa ra đến cửa miệng thì bị lưỡi khuấy đảo biến thành thanh âm nhỏ vụn.

Đây là nằm mơ đi, đây là nằm mơ đi?

Bạch Viễn đưa tay cầu cầu mặt Thiên Nam.

Thiên Nam: “...”

Thiên Nam đột nhiên xoay người đem Bạch Viễn ấn trên bàn làm việc, một tay ôm người hắn một tay đặt trên bàn. Cái bàn không chịu nổi gánh nặng run rẩy.

Đầu lưỡi trong miệng Bạch Viễn tùy ý quét ngang, vờ vờ hơi thở của hắn, rồi sau đó nhẹ nhàng quần lấy đầu lưỡi của Bạch Viễn.

Bạch Viễn thân mình không thể nén run lên, hôn phách thật vất vả nhét được về lại bị giật ra ngoài.

Thiên Nam khéo mắt đuôi lông mày đều tràn ra ý cười nhợt nhạt, kéo lấy gáy Bạch Viễn sát lại gần. Nhẹ mút lấy đầu lưỡi hắn, rõ ràng bức thiết muốn được một ngụm nuốt hắn vào nhưng lại cực lực kiềm chế, đôi mắt cũng bởi vậy nhắm lên vài phần sắc thái cấm dục hấp dẫn.

Bạch Viễn hai mắt dần dần nổi lên nước, trước tấn công mãnh liệt của Thiên Nam đầu hàng, vô ý thức đáp lại.

Triền miên lưu luyến hồi lâu.

Thiên Nam lúc này mới vẽ mặt thoả mãn nở ra, tay vẫn như cũ ôm thật chặt Bạch Viễn xụi lơ như bùn.

Bạch Viễn rốt cực được giải thoát, chôn ở ngực Thiên Nam hung hăng hít lấy không khí.

Nhưng mà đợi hắn thần trí thanh minh vài phần, sau lưng lại nhất thời cứng đờ.

Hắn hay là đang nằm mơ đi, bằng không như thế nào vừa mới cầu chính mình không có cảm giác.

Nhưng là...

Hiện tại hắn dựa vào người này da thịt nóng rực cùng nhịp tim đập là chuyện gì xảy ra?

Bạch Viễn nhắm mắt lại, cắn chặt răng gắt gao quay về ôm Thiên Nam.

Hắn cái gì cũng không biết, cái gì cũng không biết!

Bạch Viễn biểu tình phong phú bị Thiên Nam thu nhập vào trong mắt.

Thiên Nam khắc chế không được cười khê một tiếng,

“Ngốc ạ...”

Bạch Viễn động tác cứng đờ, trằm mặc lên.

Thiên Nam sờ sờ đầu của hắn, tiếng nói trong trẻo ôn như chưa từng có.

“Hiện tại ngươi biết chưa?”

Bạch Viễn khó hiểu ngẩng đầu,

“Biết cái gì?”

Thiên Nam cúi đầu hôn xuống môi hắn,

“Ồ bờ biển ngươi hỏi ta có thích ngươi không?”

Bạch Viễn lại là ngẩn ra, thiếu chút nữa rơi vào trong đôi mắt sâu thẳm của Thiên Nam.

Này một loạt tin tức thật sự quá lớn! Hắn đầu óc vận chuyển không nổi a a a!

Hiện tại là tình huống gì a? Tổng tài hôn hắn lại đáp lại lời tỏ tình của hắn?

Bạch Viễn không chuyển mắt nhìn Thiên Nam, lông mi lại không nhúc nhích.

Thiên Nam nhẹ nhàng cắn lên lỗ tai Bạch Viễn, cúi đầu nói,

“Một đoạn thời gian trước ta không cố ý lảng tránh ngươi, là bởi vì có một số việc ta không chế không nổi không ngừng phát triển, ta càng lúc càng bất an, chỉ có thể lựa chọn rời xa ngươi, vốn nghĩ đến tình huống sẽ chuyển biến tốt đẹp, nhưng là ở Z thị gặp lại ngươi lại cảm thấy được một vòng kiên trì toàn bộ đều uổng phí, tầm quan trọng của ngươi vượt xa tưởng tượng của ta.”

Thiên Nam khê thở dài một hơi,

“Thực xin lỗi.”

Bạch Viễn cuối cùng hoàn hồn, thanh âm run rẩy,

“Tổng tài, ngươi thật sự yêu thích ta?”

Thiên Nam ừ một tiếng hôn hôn gương mặt của hắn,

“Thích, đặc biệt thích.”

“Cho dù ta là nam nhân ngươi cũng thích?”

Thiên Nam cắn môi dưới của hắn, thanh âm hàm hồ đáp,

“Ta thích chính là Bạch Viễn, bất kể là nam nhân hay là nữ nhân.”

22. Chương 22: Ngượng Ngùng

Bạch Viễn đột nhiên che mặt, thanh âm có chút lắp bắp,

“Dừng... dừng... dừng cần...”

Thiên Nam búng hai tai của hắn, tựa tiểu phi tiểu hỏi, “Làm sao?”

Bạch Viễn hai má đỏ bừng, đông cứng chớp mắt.

“Ta... Ta ngưng ngưng...”

Thiên Nam khoe miệng có chút run rẩy, bỗng nhiên cúi đầu lại hôn hấn một ngụm lúc này mới buông ra, thanh âm thanh nhiên cùng dĩ vãng cũng không có gì khác biệt.

“Ân, người trở về mau lên.”

Bạch Viễn lẳng lẳng gật gật đầu, đi ra cửa.

Đi tới cửa sờ sờ cái mũi hấn lúc này mới kịp phản ứng, tổng tài lại lấy việc công làm việc tư a!

(...)

Bạch Viễn quay về văn phòng mị nhân như tơ, mặt phấn hồng, bộ dáng động tình nhất thời khiến cho nhóm hủ nữ hai mắt toé sáng.

“Người xem người xem...! Yêu nghiệt ngạo kiều thụ bị tổng tài công thu thập! Xem đôi mắt nhỏ kia, khuôn mặt nhỏ nhắn, đáng người...” Một hủ nữ thanh âm giảm xuống tự cho là nhỏ đến người ngoài nghe không thấy.

Bạch Viễn: “... = = ”

Thân thể của ta có vấn đề gì sao...

“Ta đoán Bạch Viễn lúc trước ngạo kiều như vậy bởi vì tổng tài không để ý tới hấn rồi sau đó tổng tài cùng hấn tách xa, lại thật sâu cảm thấy tầm quan trọng của hấn, cuối cùng thông báo cho Bạch Viễn đầy máu sống lại!” Một hủ nữ khác hai mắt đom đóm sáng như sao nói liên thanh một từ cũng không vấp.

Bạch Viễn kinh ngạc, mạnh mẽ đem ánh mắt dời về phía phát ra tiếng nói.

“Người có biết?” Một hủ nữ hỏi ra suy nghĩ trong lòng của Bạch Viễn.

“A ha ha, đoán đi a...”

Bạch Viễn: “...”

Bạch Viễn thật sâu thở ra, không để ý tới nhóm sinh vật đang thảo luận kịch liệt kia, mãi miết làm việc.

====

Sáng sớm ngày thứ hai.

Điện thoại vui vẻ vang lên, Bạch Viễn mơ mơ màng màng bắt máy.

“Alo...”

“Bạch Viễn, nên xuống đi.”

Tiếng nói của Thiên Nam nhẹ nhàng như nước, lại không hề có một tia lãnh đạm trước kia.

Bạch Viễn mạnh mẽ mở mắt ngồi dậy.

Cũng đã lâu rồi không bị tổng tài thúc giục buổi sáng sớm, hôm nay đột nhiên nhận được điện thoại thật sự rất quen thuộc, một bên lung tung mặc quần áo một bên đáp, “Ân ân, đến đây.”

Bạch Viễn rửa mặt xong sau đang muốn mở cửa, vệt đột nhiên bay lên che mắt hấn, “Hoàng thượng.”

Bạch Viễn nhìn lên nó, nghi ngờ nói,

“Ái phi làm gì vậy.”

Vệt cắn chặt răng (thiệt tình không muốn nói động tác rồi rầm này như thế nào phát ra đâu)

“Bái bai”

Bạch Viễn: “...”

Bất chấp vết đang suy nghĩ gì, Bạch Viễn vội vàng chạy ra cửa.

Cửa xe mới vừa mở ra, một vật ... không ... một con vật nhìn như UFO bay vào trong xe.

Bạch Viễn hoảng sợ, cũng liền vội lao vào, định thần lại mới phát giác lại là vết, vì thế nghiêng rằng nghiêng lợi phun ra uy hiếp, “Ái phi rút trở về nhanh lên!”

Thiên Nam nghe vậy, yên lặng đem ánh mắt liếc ra ngoài cửa sổ xe.

Vết rúc vào góc,

” Điều dân lớn mật!”

Bạch Viễn khóe miệng vừa kéo,

“Cái gì điều dân lớn mật?”

Vết khẩu khí mười phần đáp,

“Ai gia sẽ không bỏ qua hần!”

Bạch Viễn đang muốn mở miệng nói cái gì đó Thiên Nam đột nhiên khởi động xe, Thiên Nam trên mặt trong trẻo lạnh lùng treo lên đầy hắc tuyến,

“Đi thôi.”

Bạch Viễn hung tợn trừng mắt vết một cái, bất đắc dĩ ngã xuống ghế phụ.

Được rồi, không có gì lo lắng, đây cũng không phải là lần đầu tiên.

“Vết nhà người ... rất có tiền đồ...”

Thiên Nam khuôn mặt cơ thể có chút cứng, chậm rãi nói.

“Ách...”

Bạch Viễn từ kính chiếu hậu liếc mắt nhìn vết một cái,

“Nó là một con vật rất thông minh, còn hiểu được...”

Vết như là nghe được đối thoại của bọn họ. Đột nhiên đôi mắt nhỏ nguy hiểm nhú lại, kêu lên, “Ai gia sẽ không bỏ qua cho các người!”

Thiên Nam: “...”

Bạch Viễn: “...”

Xuống xe, Bạch Viễn đi theo sau Thiên Nam, Thiên Nam chợt dừng bước xoay người, một phát bắt được tay hần.

Bạch Viễn trái tim ngẩn ngủ bị kiềm hãm, tiếp theo kịch liệt đụng chạm vào lồng ngực, trên gương mặt trắng nõn hiện lên rặng mây đỏ khả nghi.

Thiên Nam nhìn thấy bộ dạng hần then thùng cổ họng hơi hơi khô khốc, khắc chế không ôm lấy hần, cúi đầu nói.

“Bạch Viễn người...”

“Gian phu dâm phụ!”

Vết bỗng nhiên kinh sợ thét chói tai cắt đứt lời Thiên Nam muốn nói ra.

Bạch Viễn tay cứng đờ, yên lặng ở trong lòng đem vết bóp chết một triệu lần, bóp chết rồi để cho tiếp tục sống lại, sau đó lại bóp chết...

Thiên Nam nắm chặt tay Bạch Viễn, khóe miệng kéo lên một độ cong không dễ dàng phát giác.

Đi vào nhà Thiên Nam, Bạch Viễn lưu luyến buông lỏng ra tay Thiên Nam chuẩn bị nhận đến cái ôm quen thuộc từ Bạch Thổ.

Nhưng bất ngờ là không có.

Hắn nghi hoặc tiêu sái đến hang ổ nhỏ của Bạch Thỏ, chỉ nhìn thấy một cục thịt trắng trắng phờ phạc quỳ rạp trên mặt đất.

Vệ đột nhiên quật cánh lại giành trước tiến lên một bước, hung hăng hôn một chút đầu Bạch Thỏ.

Bạch Thỏ mệt mỏi ngẩng đầu, chờ đợi chứng kiến người đến là Bạch Viễn, sau đó nhất thời mắt loé tinh quang, bổ nhào tiến lên, lúc trước rầu rĩ không vui biến mất không dấu vết.

Anh anh anh ~ rốt cục gặp được mỹ nhân a!

Bạch Viễn ngồi xổm xuống ôn nhu sờ sờ đầu của nó.

Bạch Thỏ đang muốn lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn liếm liếm khuôn mặt tiểu mỹ nhân thì vệ lại lần nữa hôn một chút đầu của nó.

Bạch Thỏ căm tức vệ,

“Gâu gâu gâu” (Người làm gì!)

Vệ thở dài,

“Ai gia...”

Run cánh: “Sẽ không bỏ qua người...”

Bạch Thỏ ngờ ngác nói rộng ra hai mắt trừng vệ.

Bạch Viễn khoe miệng thiếu chút nữa rút gân, đau lòng sờ sờ đầu Bạch Thỏ, “Bạch Thỏ thật gây quá.”

Trước kia một đoàn trắng trắng thịt thịt, một tuần không thấy, màu lông tối không ít, cả người quả thực nhỏ đi nhiều.

Bạch Thỏ dẩu miệng, u oán liếc mắt Thiên Nam một cái.

Thiên Nam ho nhẹ một tiếng, đi vào phòng bếp.

Vệ dừng ở một bên, lẳng lặng nhìn Bạch Thỏ, trong đầu không biết nghĩ những thứ gì.

Thiên Nam bưng một cái bát đi ra,

“Không có người, nó không ăn cơm.”

Bạch Viễn nghi hoặc mắt liếc Thiên Nam,

“Lúc trước đi nước Pháp một thời gian cũng không có ta a, Bạch Thỏ không có việc gì chứ?”

Thiên Nam ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng kéo qua bờ vai của hắn,

“Người hỏi nó.”

Bạch Viễn: “...”

Bạch Thỏ hai mắt ngập nước mở thật lớn đánh giá tay Thiên Nam đặt ở trên vai Bạch Viễn, cảm giác rất là khó hiểu, bật người đưa mắt nhìn sang vệ tìm kiếm trợ giúp.

Ánh mắt chuyển sang lúc này mới phát giác vệ đang không hề chớp mắt nhìn chằm chằm nó, trong mắt mơ hồ có cảm xúc đau lòng phun đầy, Bạch Thỏ trái tim bị mạnh mẽ một kích, bật người mãi miết ăn.

Bạch Thỏ ăn thật nhiều, thỏa mãn ngồi phịch ở trong hang ổ.

Bạch Viễn thở dài, ôn nhu sờ sờ lông mao Bạch Thỏ, trang nghiêm một bộ dáng từ mẫu.

Vượt ve xong lại đột nhiên xoay mặt, hung thần ác sát đối với vệ quát, “Mau cùng ta đi!”

Vệ: “...”

Anh anh anh ~ này không công bình, vì cái gì đái ngộ bất đồng!

Vẹt ngạo kiêu run cánh lên, bay đến chỗ cao, lấy hành động thực tế phản kháng Bạch Viễn.

Bạch Viễn đang muốn tức giận, Thiên Nam lại lần nữa nắm tay hắn, “Hiện tại ngươi kêu nó quay về thế nào? Sau khi tan việc tiếp tục dẫn nó về nhà là được.”

Vì thế tuyệt đối là phụ xướng phụ tùy mà, Bạch Viễn khuôn mặt nhỏ đỏ lên, không hề dị nghị ngoan ngoãn theo Thiên Nam đi ra cửa.

Đương nhiên hắn rất rõ ràng không có nhận ra câu sau khi tan làm còn đến nhà Thiên Nam một chuyến nữa.

Hai người vừa đi, trong phòng liền chỉ còn lại có vẹt cùng Bạch Thỏ mắt to trừng mắt nhỏ.

Vẹt rõ ràng đau lòng lại ngay lập tức có thể tỏ ra vẻ cao quý lãnh diễm châm chọc nói, “Ngu ngốc, còn chơi trò tuyệt thực!?”

Bạch Thỏ u oán liếc mắt nhìn hắn, không nói được lời nào chôn đầu xuống.

“Ngươi nếu là chết đói thật thì làm sao bây giờ?”

Vẹt thấy phản ứng của nó lại giận, tiếp tục cao quý lãnh diễm đặt câu hỏi.

Bạch Thỏ ồm ồm đáp,

“Gâu gâu gâu...”

(Mắc mớ gì tới ngươi?)

Vẹt đột nhiên rũ xuống mi, (Chao ôi không cần để ý chi tiết rồi rắm này đâu), trong lòng buồn rầu.

Nó có chuyện gì vậy a?

Nhưng khi nhìn thấy bị thịt kia gây đi không ít liền đau lòng vô cùng, lúc trước xem phim Hàn lúc nữ chính bị đá cũng không có đau lòng như vậy a (...)

Như là nghĩ thông suốt cái gì, vẹt bước đi tao nhã đứng ở trước mũi Bạch Thỏ.

Bạch Thỏ nháy mắt khó hiểu nhìn hắn.

Vẹt tao nhã cúi người hôn Bạch Thỏ một ngụm...

Mổ ở tại ngoài miệng Bạch Thỏ...

Bạch Thỏ hóa đá...

Vẹt bay đi...

23. Chương 23: Thân Mật

Buổi trưa Bạch Viễn như thường ngày tới nhà ăn nhân viên dùng cơm.

Trong phòng rất nhiều người, đông nghìn nghịt một mảnh.

Bạch Viễn chọn xong đồ ăn tìm được chỗ ngồi liền chuẩn bị động đũa.

“A? Trời ạ! Đẹp trai quá! Đó là tổng tài sao? Phải không? Thật sao?!”

Thanh âm của một cô nương đột nhiên vang lên.

Bạch Viễn trái tim bị kiềm hãm, ngẩng đầu nhìn lại.

Người đầu khuôn mặt lạnh lùng, dáng người thon dài, khí tràng cường đại.

Đúng là Thiên Nam.

“A... Tổng tài!! Trời ơi, không có nằm mơ đi!”

Cô nàng sợ hãi kêu ra tiếng, nhà ăn vốn náo nhiệt nhất thời liền yên tĩnh.

Bạch Viễn sắc mặt không hiểu đỏ vài phần, bất động thanh sắc cúi đầu.

Thiên Nam cho dù ở trong đám hàng vạn hàng nghìn người cũng dễ dàng tìm thấy được Bạch Viễn nhà hắc, đôi mắt nhiem lên một ít ý cười, chọn ghế đối diện Bạch Viễn tao nhã ngồi xuống.

Bạch Viễn thì mắt nhìn mũi tâm run rẩy tay tiếp tục xúc cơm.

Thiên Nam nhú mày, đột nhiên mở miệng gọi đến.

“Bạch Viễn.”

Bạch Viễn vừa nghe sợ tới mức thiếu chút nữa quăng thìa, mạnh mẽ ngẩng đầu, “Aa... Chuyện gì...”

Người chung quanh nhất thời dựng lên cái lỗ tai, nhóm hủ nữ thì máu sôi trào liếc trộm.

Thiên Nam thiếu chút nữa khắc chế không được dục vọng xoa bóp khuôn mặt hắc, hắng giọng một cái, “Không có gì, ăn cơm ngon miệng.”

Bạch Viễn ngẩn người, lập tức khôi phục lại tiếp tục xúc cơm, nhưng là trái tim không thể kìm nén được vui mừng nhảy nhót.

Tổng tài tới làm gì? Tổng tài ăn cơm ở đây?

Thiên Nam trước mắt quần chúng lang sói chung quanh bình tĩnh đi gọi đồ ăn, lại bình tĩnh trở lại chỗ ngồi.

Tùy ý quét mắt chung quanh, hắc lạnh lòng mở miệng,

“Nên làm gì thì làm đi.”

Bạch Viễn động tác cứng đờ, liền nghe được chung quanh một trận thanh âm xúc cơm ào ào, khoe miệng chôn ở trong bát bất tri bất giác liền toét ra độ cung.

Thiên Nam vốn tính toán giữa trưa cùng Bạch Viễn cùng đi ra ngoài dùng cơm, nhưng là gọi điện thoại cho Bạch Viễn lại không có người nghe, nghi hoặc chạy tới văn phòng Bạch Viễn, mới biết rằng hắc đã đi dùng cơm. Vì thế Thiên Nam vừa nghĩ lại liền không hề đoán trước chạy tới nhà ăn nhân viên.

“Ăn ngon không?”

Thiên Nam đối với Bạch Viễn ăn đến vui a vui a hỏi.

Bạch Viễn không chút suy nghĩ liền gơ lên tươi cười,

“Ăn ngon a...” Ngẩng đầu nhìn đến Thiên Nam, thần tình nghiền ngẫm trộm nói tiếp một câu bởi vì có người đang ở đây cho nên ăn ngon a.

Thiên Nam không coi ai ra gì tại lúc Bạch Viễn ngẩng đầu dùng khăn tay lau lau khoe miệng của hắc, ôn nhu nói, “Từ từ thôi.”

Đỏ mặt nhất thời bò đầy cả hai má Bạch Viễn, Bạch Viễn xấu hổ, người chung quanh con người đều phải rút xuống.

Thiên Nam tựa hồ rất hài lòng hiệu quả như vậy, tao nhã ăn cơm.

Điện thoại của Bạch Viễn đột nhiên vang lên, là một dãy số xa lạ, hắc nghi hoặc bắt máy, “Alo?”

“Xin chào Bạch tiên sinh” Thanh âm của đối phương thanh nhuận lại rất quen thuộc.

“Àn? Người là?” Bạch Viễn liếc mắt Thiên Nam một cái, lại chứng kiến Thiên Nam đang chậm rãi lấy ra một khối thịt gà, vì thế suýt nữa cười ra tiếng.

“Ta là Lâm Thanh.”

“A? Dì Lâm...?” Bạch Viễn ý thức được Thiên Nam còn ở đây, vội vàng nói chậm lại, “Ách. Có chuyện gì không?”

“Bạch tiên sinh, chúng ta có thể thấy gặp mặt được không.”

Lâm Thanh nho nhã hỏi.

“Này...” Bạch Viễn vuốt cái mũi, suy nghĩ một lát đáp, “Ân, khi nào thì được ạ.”

“Buổi chiều tan tầm hôm nay được chứ, ta sẽ gọi điện thoại cho người.”

Bạch Viễn gật đầu, đột nhiên ý thức được đối phương nhìn không tới, lại vội đáp, “Hảo.”

Đóng lại điện thoại xong Bạch Viễn chợt dạ nhìn Thiên Nam một chút, chỉ thấy Thiên Nam sắc mặt hồ hững, tựa hồ cũng không có nghe được gì.

Hắn âm thầm nhẹ nhàng thở ra.

“Lâm Thanh sao?”

Thiên Nam đột nhiên mở miệng, ngữ khí vững vàng nghe không ra hỉ nộ.

Bạch Viễn hoảng sợ, thất kinh não teo gấp lên thịt gà trong bát của mình bỏ vào trong bát Thiên Nam, “Tổng tài người ăn đi.”

Chung quanh nhất thời một trận hút không khí.

Thiên Nam: “...”

Thản nhiên quét mắt nhìn hắn một cái, nói,

“Người không cần sợ ta như vậy.”

Bạch Viễn tuy rằng rất muốn đem tay mình chặt phăng đi nhưng như cũ kháng kháng một mực chỉ vào thịt trong bát Thiên Nam nói, “Này không phải thịt gà, đây là thịt heo!”

Thiên Nam: “...”

Khẽ thở dài một hơi, Thiên Nam cuối cùng nhịn không được nhéo nhéo mặt Bạch Viễn sau đó để đùa xuống ly khai.

Bạch Viễn sửng sốt.

Thiên Nam vừa rời đi, trong phòng ăn nhất thời tiếng động lớn rầm rĩ, quần chúng đều nhìn Bạch Viễn giống như nhìn thấy quái vật.

“Aha ha ha! Bạch tiểu thụ a Bạch tiểu thụ, thông dâm bại lộ rồi!! Thành thật khai báo a, như thế nào cấu kết!”

Một hủ nữ chống nạnh ngửa mặt lên trời cười to chất vấn Bạch Viễn.

Các người không phải đã sớm biết sao, văn phòng tám chuyện có sức lực thật a.

Bạch Viễn oán thăm lên, không được tự nhiên lau miệng,

“Người suy nghĩ nhiều rồi.”

Một trận thổn thức lại vang lên, biến thành Bạch Viễn mặt đỏ đến có thể nhỏ ra huyết, “Bạch tiểu thụ a!! Người thẹn thùng cái gì, tất cả mọi người đều biết!”

Bạch Viễn khóe miệng co quắp,

“Ta nói các người suy nghĩ nhiều là suy nghĩ nhiều! Tổng tài đó là quan tâm nhân viên a quan tâm nhân viên hiểu hay không!! Một đám không kiến thức!”

Mọi người nhìn nhau cười,

“Chúng ta có nhắc tới tổng tài sao?”

Bạch Viễn: “...”

Thiệt là, không phải là tổng tài cùng hắn ăn một bữa cơm sao? Đến nỗi cái dạng này sao?

Hung hăng liếc mọi người một cái, Bạch Viễn ngạo kiều ném đĩa. Tiểu tâm can lại như rớt vào một hố đường mật. Bước nhanh chuồn ra nhà ăn.

=====

Buổi chiều Bạch Viễn đang thu dọn đồ đạc chuẩn bị rời đi, di động tức thời vang lên.

“Alo Dì Lâm.”

“Bạch tiên sinh, tan tầm rồi sao?”

“Àn, tan tầm rồi, Dì Lâm người ở đâu?”

“Ta ở quán café bên trái chờ người, đã làm phiền người Bạch tiên sinh.”

Bạch Viễn vội nói không có việc gì, cúp điện thoại, chuẩn bị chạy lấy người.

Di động lại lần nữa vang lên. Là Thiên Nam gọi tới.

Bạch Viễn thương thân xoa nhẹ cái trán.

“Ách. Tổng tài?”

“Àn, người hôm nay đi nhà của ta một chuyến, ta chờ người về.”

Bạch Viễn a một tiếng, nghi ngờ nói,

“Vì sao phải đi nhà người a?”

“Vệt.” Thiên Nam kiên nhẫn giải thích.

A?

Đúng vậy, vệt thối còn ở nhà tổng tài chờ mình đi đón, chính là mình đã đáp ứng Dì Lâm rồi a.

Bạch Viễn một trận khó xử,

“Tổng tài...” Hắn liếc đồng hồ một cái, “Chuyện con vệt... Ta quên mất a, cái kia... Ta có việc, hẳn là không đi nhà người được. Vệt nó không có tiết tháo gì, cũng rất tùy tiện.”

(vệt: “... = = trong truyền thuyết nằm mà cũng trúng đạn?”)

Bên kia điện thoại Thiên Nam trầm mặc một hồi, thản nhiên mở miệng, “Ta chờ người, người xong việc gọi điện thoại cho ta.”

Bạch Viễn đang muốn nói không cần, tổng tài lại cúp điện thoại.

Hắn xuất thần nhìn ngoài cửa sổ, lắc đầu ly khai công ty.

Chân trời thiêu đốt lên ánh nắng chiều tùy ý, rơi ở trong đôi mắt, như máu đỏ rực.

Tới bên trái, Bạch Viễn ánh mắt tìm tòi một lát liền ở vị trí bên cửa sổ đã phát hiện Lâm Thanh khí chất xuất chúng, vội vàng đi lên trước.

“Dì Lâm.”

Lâm Thanh trên mặt lộ vẻ tươi cười,

“Bạch tiên sinh mời ngồi.”

Bạch Viễn ngồi xuống, bổ sung một câu,

“Dì Lâm người không cần luôn gọi ta Bạch tiên sinh Bạch tiên sinh, cảm giác rất kỳ quái a, gọi ta Tiểu Viễn là được.”

Lâm Thanh đem thực đơn đưa cho Bạch Viễn,

“Hảo, Tiểu Viễn.”

Bạch Viễn vội vàng nhận lấy, ánh mắt lại nhìn về phía Lâm Thanh ——

Dì Lâm thật sự rất mỹ lệ, tướng mạo dịu dàng, nhìn vào khiến cho người cảm thấy được thân thiết, cùng tổng tài ngũ quan lạnh cứng quả thực khác biệt a.

Thật là mẫu tử sao? Bạch Viễn trong lòng âm thầm nói thầm, nếu nói ra điểm tương đồng duy nhất thì chính là đôi mắt, đều là hẹp dài, trong trẻo lạnh lùng.

Tâm hồn khiếp sợ.

Lâm Thanh mỉm cười,

“Tiểu Viễn là đang nghĩ vì cái gì ta cùng Thiên Nam một chút cũng không giống đi?”

Bạch Viễn kinh ngạc, ngượng ngùng gật gật đầu.

“Bởi vì Thiên Nam lớn lên giống cha của hần, không một chút nào giống ta.” Lâm Thanh uống một ngụm coffee giải thích.

Bạch Viễn a một tiếng, không biết tiếp theo nên nói cái gì cho thỏa đáng.

“Tiểu Viễn thật ra là bạn trai của Thiên Nam đi?”

Lâm Thanh đột nhiên thản nhiên mở miệng, thanh âm không hề gợn sóng.

Bạch Viễn mới vừa uống xong một ngụm nước nhất thời sắc “Cái kia... Khụ...”

Lâm Thanh vội vàng thật có lỗi đưa qua khăn tay,

“Thực xin lỗi Tiểu Viễn... Như ta từng nói qua, ta có điều tra qua người.”

Bạch Viễn hắng giọng một cái, cố gắng làm cho mình bình tĩnh, “Không có chuyện gì, Dì Lâm chúng ta...”

Chúng ta cái gì? Chúng ta là thiết tình yêu nhau?

Fuck, này tuyệt đối là kịch truyền hình cầu huyết đã thấy nhiều rồi đi!

“Ta cũng không phản đối các người cùng một chỗ, ta cũng không còn tư cách phản đối.” Lâm Thanh nói tiếp, tiếng nói khẽ run, “Tìm Tiểu Viễn người cũng chỉ là muốn quan tâm Thiên Nam một chút. Thiên Nam đứa nhỏ này từ nhỏ tính khí lãnh đạm, nhưng là tâm địa thiện lương, Tiểu Viễn nếu như là bạn trai Thiên Nam, hi vọng người có thể hảo hảo thay ta quan tâm hần một chút.”

Bạch Viễn đột nhiên cảm thấy được lời này như thế nào như vậy?

“Ta mặc dù là mẫu thân hần, nhưng là cũng không hoàn thành trách nhiệm với hần, hần và ta quan hệ không tốt cũng là ta mình làm mình chịu thôi.”

Lâm Thanh tự giễu nói, giống như là đối thoại với Bạch Viễn, cũng giống như là tự trách chính mình nói.

“Cái kia... Dì Lâm a.” Bạch Viễn thở sâu ra một hơi, lời kịch phim truyền hình cầu huyết ở trong đầu hiện lên, “Tổng tài không phải là nhà giàu có bình thường, bởi vì từ nhỏ cha mẹ chỉ vội lo chuyện của mình cho nên làm cho tổng tài khuyết thiếu quan tâm của cha mẹ, cũng chỉ ý lại bảo mẫu trong nhà hoặc là quản gia, nhưng mới trước đây vừa buồn thảm bị bảo mẫu hoặc là quản gia chẳng hạn ngược đãi, trong lòng bị thương cho nên lạnh lùng từ nhỏ đi...?” Bạch Viễn một hơi nói ra suy nghĩ trong lòng, ánh mắt nhìn chăm chăm Lâm Thanh.

Lâm Thanh trừng lớn hai mắt,

Bạch Viễn yên lặng ở trong lòng thêm một câu.

Fuck... Đây là đoán trúng sao? ... Cầu cmn huyết...

Kết quả Lâm Thanh đột nhiên xì một tiếng bật cười,

“Tiểu Viễn đầu người cả ngày nghĩ cái gì a? Kịch truyền hình đã xem nhiều vậy sao?”

“...”

Bạch Viễn sắc mặt nhất thời lúc trắng lúc xanh.

= =

Quả nhiên... Đây chẳng qua là kịch truyền hình sao...

Bạch Viễn còn muốn nói cái gì di động lại đột nhiên vang lên.

Là tổng tài.

Bạch Viễn thật cẩn thận liếc mắt Lâm Thanh một cái, Lâm Thanh cười nhạt một chút gật đầu.

“Alo, tổng tài.”

“Xuống dưới.”

“A?”

“Xuống dưới.”

Bạch Viễn vội vàng từ cửa sổ sát đất nhìn xuống phía dưới, quả nhiên nhìn tới xe của Thiên Nam.

Cúp điện thoại Bạch Viễn thần tình áy náy lại nhìn về phía Lâm Thanh.

“Dì Lâm... Cái kia...”

Lâm Thanh không chút nào để ý cười cười,

“Không có việc gì, Tiểu Viễn người đi đi, tái kiến.”

Bạch Viễn cảm kích nhìn Lâm Thanh, thu thập xong đồ vật này nọ rồi ly khai.

Mới vừa ngồi vào trong xe, Bạch Viễn còn chưa mở miệng, Thiên Nam liền đưa hân ôm tới trong lòng, gấp gấp hôn xuống.

Hân đầu lưỡi cấp bách trượt vào, tiến quân thần tốc quần lấy lưỡi Bạch Viễn.

“Ngô...” Bạch Viễn khoang miệng bị bị đâm cho có chút đau, phản kháng dường như lại giúp Thiên Nam.

Thiên Nam lại giữ cầm hân càng chặt, trong miệng lực đạo nhẹ nhàng hơn, nhưng như cũ cấp thiết ở trong miệng Bạch Viễn tàn sát bừa bãi.

Động tác vội vàng giống như hận không thể đem Bạch Viễn dung nhập vào thân thể.

Hôn sâu một phen, Thiên Nam lúc này mới buông lỏng ra Bạch Viễn đỏ bừng cả khuôn mặt, khóe mắt tràn ra nước.

“Người sao lại đi gặp nàng?” Thiên Nam hỏi.

Không biết vì cái gì rõ ràng là một câu thực bình thường Bạch Viễn thật sự miễn cảm nghĩ được một cổ vị chua.

“Nàng là ai?”

Bạch Viễn giả ngu.

Thiên Nam không đáp, thật sâu nhìn Bạch Viễn.

Hắn đột nhiên cắn một ngụm lên cần cổ trắng nõn của Bạch Viễn, cảm nhận được Bạch Viễn run rẩy sau đó vươn đầu lưỡi ôn nhu liếm cắn.

Bạch Viễn kêu rên một tiếng, run rẩy nắm chặt quần áo của Thiên Nam.

Thiên Nam chậm rãi tự do liếm lên vành tai hắn, hai má, xương quai xanh, dấy lên ngọn lửa.

Chờ đợi Bạch Viễn xụi lơ trong lòng hắn, Thiên Nam đột nhiên đưa tay trượt vào trong quần áo lộn xộn của Bạch Viễn, hung hăng nhéo một chút eo miễn cảm.

“A... Đau... Tổng tài người làm gì thế.” Bạch Viễn kinh hô.

Lời này rất có nghĩa khác, nếu người đi qua nghe được tuyệt đối sẽ lắc đầu thầm than, thanh niên thời nay a...

Thiên Nam mâu quang trở nên có chút sâu thẳm, sóng ngầm cường thịnh bắt đầu khởi động.

Hít sâu một hơi buông lỏng ra Bạch Viễn.

“Sau này không cho phép gặp nàng.” Thiên Nam thanh âm khàn khàn trầm thấp, khiến cho Bạch Viễn ngược ngửa ngửa.

Bạch Viễn nỗ lực kiềm chế tế bào quanh thân đang sinh động kêu gào, “Ân.”

Bạch Viễn dịu ngoan đáp, nhưng trong lòng âm thầm bỏ thêm một câu, mới không nghe người đầu.

Thiên Nam khởi động xe, hướng về nhà.

Lại là nắm tay đi vào nhà Thiên Nam, Bạch Viễn mặt đỏ hồng như cô vợ nhỏ.

Hắn quả thật không hiểu nổi vì cái gì cùng tổng tài cùng một chỗ rõ ràng không tới vài ngày đã giống như vợ chồng thế này, dắt tay về nhà, phẳng phất như là chuyện đương nhiên vậy.

24. Chương 24: Ân Ái

Vừa đến nhà Thiên Nam.

“Tổng tài.” Lý mẹ đang uy đồ vật này nọ cho Bạch Thỏ bật người đứng dậy hô, chứng kiến Bạch Viễn phía sau hơi sững sờ, “Bạch Viễn?”

“Ách... Lý mẹ. Xin chào.” Bạch Viễn liền vội chào hỏi.

Lý mẹ mỉm cười gật đầu, ánh mắt phiêu tới nắm tay hai người, ý cười âm trầm.

Bạch Viễn một trận xấu hổ muốn rút tay ra, Thiên Nam lại nắm chặt càng chặt hơn.

Bạch Viễn bất đắc dĩ, đành phải quẩn bách né ra ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của Lý mẹ, ánh mắt ở chung quanh phòng tìm kiếm lấy vệt.

Ánh mắt đem phòng lật lên, rồi lại hướng lên trần nhà, hắn cũng không có thấy nó, đành phải gọi, “Ái phi người ở đâu

“

Thiên Nam cùng Lý mẹ yên lặng nhìn nhau một chút, khóe miệng co rút.

Vệt vẫn là không xuất hiện, nhưng thật ra Bạch Thỏ nghe được thanh âm của Bạch Viễn liền không được tự nhiên run lên lông mao tuyết trắng.

“Ái phi ~~ mau ra đây, đi ra ta sẽ lật thể của ngươi ~~!”

Bạch Viễn hướng dẫn từng bước lên.

Thiên Nam suýt nữa bùng nổ, kéo Bạch Viễn vào phòng ngủ, Lý mẹ thì khóe miệng co giật đi tới phòng bếp.

Hoán hảo vệt mới từ góc phòng chui ra, nhiệt tình bay đến trước mặt Bạch Viễn, hôn một chút môi mềm của Bạch Viễn.

Bạch Viễn không chút nào để ý mở ra hai tay khiến cho vệt bay xuống, cách đó không xa Bạch Thỏ thấy một màn này, sâu trong mắt lại không hiểu dấy lên ngọn lửa bất mãn nhẹ nhẹ.

Hừ! Nói năng thực tùy tiện!

Bạch Viễn mang theo vệt đi ra cửa,

“Tổng tài. Ta phải đi.”

Thiên Nam nghe tiếng đi ra, đứng ở cửa không nói lời nào, ánh mắt lạnh lùng quét lấy vệt.

Vệt run run một chút, khó chịu bay ra ngoài.

Bạch Viễn đang muốn đuổi theo, Thiên Nam lại đột nhiên đưa hân kéo lại trong phòng, cách một tiếng đóng cửa lại, ần hân lên cửa.”Tổng tài...?”

Bạch Viễn nghi hoặc hỏi, thanh âm khẽ run.

Thiên Nam bỗng nhiên dán sát vào khuôn mặt Bạch Viễn, khiến cho hô hấp của hai người lưu luyến quấn lấy.

Bạch Viễn hai má có chút nóng lên, nhìn thấy Thiên Nam gần trong gang tấc, đôi mắt thật sâu thất thần lâm vào trong đó, lông mi run rẩy, chậm rãi nhắm lại hai mắt.

Đợi nửa ngày nhưng không có nụ hôn hạ xuống như trong ý nghĩ, Bạch Viễn nghi hoặc mở hai mắt ra.

Chỉ thấy Thiên Nam mặt mày cong cong, biểu tình nghiền ngẫm.

“Ngốc”

Thiên Nam cười khẽ.

Bạch Viễn một trận bối não, ngọn lửa ở trong người nổ tung, giãy ra hai tay đẩy ra Thiên Nam, Thiên Nam lại nhanh lẹ bắt được tay hân, kéo tới bên môi nhẹ nhàng hạ xuống nụ hôn.

Xúc cảm ôn nhu từ đầu ngón tay truyền đến, theo vận tốc ánh sáng lan ra toàn thân, khiến cho đầu ngón chân Bạch Viễn đều nhũn ra.

Hân lẳng lẳng nhìn Thiên Nam đầu rũ xuống, tâm tình lay động thần trí hốt hoảng.

Nam nhân trước mặt lông mi nồng đậm, mũi cao thẳng như điêu khắc, thân thể hoàn mỹ gợi cảm.

Bạch Viễn ngược lại là một trận cuồng loạn, trái tim yếu ớt giống như bị một bàn tay gắt gao túm lấy.

“Tổng tài...”

Bạch Viễn thanh âm khàn khàn trầm thấp, không có thanh nhuận như trước.

Thiên Nam nhú mày, há mồm ngậm vào một ngón tay Bạch Viễn, lưỡi mềm nóng bỏng liếm lên Bạch Viễn.

“A...”

Bạch Viễn nhất thời không chịu nổi rên ra tiếng, luồng điện tinh mịn ở trong người kích nhảy lên, tay chân đều tê dại.

Thiên Nam đôi mắt lại thâm sâu vài phần, hôn qua từng ngón tay hân, đem dây thần kinh trong đầu Bạch Viễn bùm bùm đứt ra, sau đó lại ngẩng đầu ngậm vào vành tai của hân.

Bạch Viễn đại não nhất thời một trận nóng lên, bị vây lại trống rỗng.

Thiên Nam chìa đầu lưỡi chậm rãi tinh tế liếm qua vành tai mềm, lại một tấc dời xuống, khẽ cắn chặt hầu kết Bạch Viễn cao thấp lên xuống, liếm láp một phen ở xương quai xanh.

Bạch Viễn một trận run rẩy, trong đầu rầm rầm rung động, vô lực dựa vào ôm ấp của Thiên Nam.

Thiên Nam toàn thân đều khô nóng lên, trong cơ thể dã thú đã giam cầm không được, không ngừng kêu gào lên muốn tránh thoát trời buộc.

Hân một bàn tay nhanh chóng tham tiến áo Bạch Viễn, một tay vuốt ve da thịt trơn láng, tay kia thì cời từng cái cúc áo trên người hân.

Bạch Viễn ý thức hoàn toàn bị đốt nổ thành bột mịn, chỉ phải dựa vào vài phần khí lực cuối cùng ôm lấy Thiên Nam, môi thì dán tại trước ngực Thiên Nam, dựa vào bản năng nhẹ nhàng cắn cắn.

Ở sâu trong nội tâm nảy sinh ra, trừ bỏ khô nóng còn có khoái cảm cường thịnh.

Thiên Nam cúi đầu hôn Bạch Viễn, gấn bó quẩn lấy khiến cho hơi thở càng thêm nóng cháy, ngực hai người đều giống như mặt biển kịch liệt phập phồng.

Đôi mắt Thiên Nam đã muốn thâm thúy sâu thẳm không thấy đáy, Bạch Viễn mù sương nhìn lên, cuối cùng vạn kiếp bất phục bị hút vào trong đó.

Tay Thiên Nam rời đi thắt lưng Bạch Viễn, hơi hơi dùng sức liền tháo được dây lưng của hắn. Bạch Viễn trước mắt mơ hồ một mảnh không thể nhìn rõ, mơ mơ màng màng lung tung đáp lại nụ hôn của Thiên Nam, đầu lưỡi không hề kỹ xảo va đập vào, lại đem dục vọng của Thiên Nam tăng thêm mấy tầng.

Thiên Nam đưa tay tiến vào trong quần Bạch Viễn, cảm nhận được da thịt nóng bỏng rồi lại một phen sờ soạng lên cứng rắn đứng thẳng của hắn.

Bạch Viễn nhất thời không chịu nổi run rẩy, rên rỉ vụn vỡ ở khoang miệng, chỉ biết dùng sức cắn môi Thiên Nam.

Thiên Nam bị đau nhú mi, thở hổn hển nắm chặt lửa nóng của Bạch Viễn, chậm rãi vuốt phẳng khuấy động lên, lúc chặt lúc lỏng, đem Bạch Viễn trêu chọc chết đi sống lại đến mồ hôi đều ứa ra, khoái cảm cùng thống khổ đan vào.

“A...”

Bạch Viễn nức nở thở gấp, sức lực cường đại khiến cho hắn giống như bị mạnh mẽ ném lên đỉnh sóng, mà Thiên Nam thì là một cây cỏ cứu mạng duy nhất của hắn, chuyện duy nhất có thể làm đó là càng thêm dùng sức cắn môi Thiên Nam.

Huyết hoa (hoa máu) nhất thời tùy ý nở rộ lên, diêm dúa lẳng lơ.

Thiên Nam tay còn lại chậm rãi xoa da thịt trước ngực Bạch Viễn, trải qua tự do châm ngòi lại vùn về đậu đỏ non nớt trước ngực Bạch Viễn.

Bạch Viễn hung hăng run lên, dùng sức cắn Thiên Nam một cái, dục vọng cuối cùng đạt tới đỉnh, thân mình cong lên không trung rồi trùng điệp rơi xuống, ở trước mắt Thiên Nam dùng sức đứt quãng phóng ra.

Thiên Nam chờ đợi Bạch Viễn phóng thích xong ngừng lại động tác hai tay, cứu ra môi dưới của mình bị cắn đến biến dạng.

Hai người lẳng lặng ôm nhau, tần suất nhịp tim đập hoà vào lẫn nhau.

Trong phòng hôn ám, ánh sáng tinh tế từ rèm cửa chui vào, sắc thái phá lệ tối, hương vị tình dục phiêu ở trong không khí, khiến cho dưới bụng Thiên Nam như thiêu như đốt khó chịu.

Thế nhưng hắn lại là sống chết cắn môi dưới, ôm chặt Bạch Viễn.

Bạch Viễn thở khê, hơi thở chậm rãi bình phục.

....

Qua vài phút, Bạch Viễn ý thức rốt cục quay về, hơi nước trong mắt cũng chậm chậm tán đi, ánh mắt trở nên trong sáng.

Chậm chạp như hắn lúc này mới nhớ tới chuyện vừa mới phát sinh, nhất thời thân mình cứng đờ, tựa người cũng cảm nhận được Thiên Nam sau thắt lưng hắn cao cao gồ lên.

“Tổng... tổng... tài...” Bạch Viễn ấp úng mở miệng, mặt bỗng đến muốn thiêu cháy.

Thiên Nam cúi đầu ân một tiếng, tinh tế ngửi mùi thơm ngát phát ra từ cơ thể Bạch Viễn.

“Tổng... Tổng tài người không cần làm gì sao...”

Bạch Viễn cắn môi dưới, cảm giác mình nói quả thực chính là vô nghĩa.

Thiên Nam im lặng trong chốc lát, đột nhiên nâng mặt của hắn, gắt gao hôn lên rồi mới nhả ra, đi vào phòng tắm.

Bạch Viễn ngẩn người, nhìn bóng lưng thon dài, có chút không biết phải làm sao.

Không cần hẳn hỗ trợ sao?

Một lát sau Bạch Viễn mới đưa ánh mắt chậm rãi nhìn đến nửa người dưới hỗn độn của mình, thấy rõ trong đó bạch trọc hỗn loạn, hai má lại là một trận nóng lên, vội vàng lấy ra khăn tay rửa sạch sẽ.

Tuy rằng đều là nam nhân, loại sự tình này cũng bình thường, nhưng không bình thường ở đây là Bạch Viễn lần đầu tiên ở trong tay người khác phóng thích, hơn nữa người kia, vẫn là tổng tài.

Nghĩ đi nghĩ lại hắn liền cắn răng hận không thể đào ra một cái lỗ trên mặt đất để cho mình nhảy xuống.

Một lúc lâu sau Thiên Nam mới ra khỏi phòng tắm, mặc áo tắm nói với Bạch Viễn, “Đi tắm rửa đi.”

“A? Ta về nhà tắm là được...”

Bạch Viễn ánh mắt phiêu dang chung quanh, chính là không dám nhìn tới Thiên Nam.

Thiên Nam cúi đầu nói,

“Ngày hôm nay không trở về, ở đây.”

Bạch Viễn vừa nghe, đầu óc nhất thời bị trộn thành tương hồ,

“A? Vì cái gì a...?”

Thiên Nam nhìn thấy hắn bộ dạng ngu ngơ trong lòng một trận nóng lên, tiến lên một bước đưa hắn kéo đến cửa phòng tắm, nhìn thấy hai mắt Bạch Viễn, cường ngạnh ra lệnh, “Không có vì cái gì hết, nhanh đi tắm, rồi ăn cơm chiều.”

Bạch Viễn hoảng loạn, vội vàng đi vào, xoạch một cái đóng lại cửa phòng tắm.

Thiên Nam không chút nào để ý kéo khóa môi một cái, đi tới sô pha, ngồi xuống mở ra máy tính.

Bạch Viễn cầu, véo khắp mặt mình cố gắng làm cho mình bình tĩnh, sau đó chuẩn bị cởi quần áo, bỗng nhiên ý thức được ngay từ đầu đã không có ý định ở lại tắm rửa, lại vội vàng mở ra cửa phòng tắm.

“Tổng tài. Ta không có quần áo...”

Thiên Nam nghe được thanh âm, đem máy tính đặt ở một bên, đứng dậy từ trong tủ quần áo lấy ra một cái áo tắm, đưa cho Bạch Viễn sau lại tới sô pha tiếp tục làm việc.

Bạch Viễn hít sâu một hơi, bắt đầu tắm rửa.

Tắm rửa xong Bạch Viễn cầm qua áo tắm tổng tài đưa cho, không chút khách khí hung hăng ngồi một ngum, nghe được hương vị quen thuộc dễ chịu của tổng tài hắn đột nhiên liền chôn ở trong đó cười ngây ngô.

Áo tắm rất lớn, Bạch Viễn khung xương hết sức nhỏ, hai chân thon dài khóa lại trong đó, thêm vài phần mê người.

Thiên Nam nghe được động tĩnh, vẫn chưa ngẩng đầu. Ánh mắt chuyên chú xử lý xong văn kiện, tắt đi máy tính, lúc này mới đem ánh mắt chậm rãi quay sang.

Bạch Viễn lộn tóc ướt át, ngực không che được hết lộ ra da thịt trắng nõn, hai chân thon dài thẳng tắp rơi thẳng vào vòng ngực Thiên Nam, khiến cho hắn nhìn đến sắp đui mù.

Thiên Nam cổ họng bắt đầu phát ngứa, dưới bụng lại có cái gì đó rục rịch, khô khốc ho một tiếng, “Đi ăn cơm đi.”

Bạch Viễn kinh ngạc,

“A? Mặc cái này đi?”

Thiên Nam xoa nhẹ huyệt thái dương,

“Bằng không thế nào đây?”

Quá quá quá...vô tư đi... Mặc thế này đi ra ngoài ăn cơm? Hay nói giỡn a?

Bạch Viễn kinh ngạc đuổi theo.

Ra phòng tới phòng khách, hần lúc này mới kinh ngạc phát hiện cơm chiều đã chỉnh tề bày biện ở trên bàn.

Nguyên lai là ở nhà ăn a...

“Này...? Ai làm đây?”

Thiên Nam kéo ra ghế dựa cho hần,

“Lý mẹ chuẩn bị.”

“VẬY LÝ MẸ ĐÂU?”

Thiên Nam ngồi xuống, nói,

“Lý mẹ vừa mới về nhà.”

VẬY KHÔNG PHẢI LÀ THANH ÂM LÚC TRƯỚC CỦA BỌN HỌ TOÀN BỘ NGHE QUA ...

Bạch Viễn mặt lại thiêu đốt, đi theo tổng tài hần mới phát giác da mặt hần mỏng thiệt là mỏng...

Thiên Nam sửa lại một chút áo tắm, thản nhiên quét mắt nhìn hần một cái, nói: “Phòng cách âm hiệu quả tốt lắm.”

Những lời này có ý tứ gì?

Bạch Viễn không được tự nhiên ân một tiếng ngồi ở trên ghế.

“Tổng tài, người ăn cái này đi” Nhìn thấy Thiên Nam cầm lấy đĩa, Bạch Viễn nổi ý trêu chọc, gấp lên một khối thịt gà cho vào trong chén Thiên Nam.

Đĩa còn chưa đụng tới bát, Bạch Viễn tay phải liền bị nắm, hần kinh ngạc ngẩng đầu.

Thiên Nam đang tựa tiểu phi tiểu nhìn hần, sau đó đứng dậy thừa dịp hần không chú ý rất nhanh hôn hần một ngụm.

Bạch Viễn sửng sốt vài giây, bật người rơi đĩa, ngồi trở về.

“Bạch Viễn.” Thiên Nam một bên lau đĩa vừa nói, “Người đến một lần ta sẽ hôn một lần.”

Bạch Viễn bật người tức giận bất bình giải thích,

“Uy, tổng tài người chọn lựa thực cũng không phải là thói quen tốt a, ta đây là vì muốn tốt cho người!”

Thiên Nam đem đĩa lau sạch sẽ đưa cho hần, “Ta không kén chọn.”

Bạch Viễn oán hận nhai một ngụm cơm, nói,

“Thịt gà người cũng không ăn, còn nói chính mình không khó ăn.”

Thiên Nam khước miệng chứa đựng một tia cười,

“Ta ngay cả người đều nuốt trôi, như thế nào tính kén chọn?”

Bạch Viễn vừa nghe, máu từ lòng bàn chân tốc thẳng lên hai má trắng nõn.

Fuck, đây là tổng tài sao? Đây mới thật là núi băng tổng tài sao? Này không khoa học! Loại lời nói này tổng tài cũng có thể nói ra được!?

25. Chương 25: Ta Cũng Không Phải Nữ Nhân

Vì thế Bạch Viễn da mặt mỏng ở đối diện tổng tài mặt dày dùng cơm đều cúi gằm gần như muốn chui đầu vào bát cơm, mà Thiên tổng tao nhã thì chậm rãi thoải mái nhai nhả dùng cơm.

Chờ đợi hai người đều ăn cơm xong Bạch Viễn liền đứng dậy bắt đầu nhanh nhẹn dọn dẹp.

“Người dọn làm gì?”

Thiên Nam hỏi.

“Ăn cơm xong đương nhiên phải rửa bát a, hay là người định chờ ngày mai Lý mẹ tới dọn?”

Bạch Viễn nghiêng qua liếc mắt Thiên Nam một cái, xem thường đáp.

Thiên Nam không nói được lời nào chớp mắt, có chút cứng ngắc trên mặt rõ ràng viết bốn chữ —— người nói đúng rồi.

Bạch Viễn vừa nhìn nhất thời kích động hai mắt sáng lên, muội nó, rốt cục bắt được cơ hội trêu chọc người!

Vì thế hần cực kỳ châm chọc nói,

“Thật là như vậy a? Tổng tài thật lười nga, quả nhiên là đại thiếu gia nhà giàu mười ngón không dính nước.”

Thiên Nam nhũ mày,

“Học Văn ngu ngốc như người như vậy mà cũng sẽ biết dùng câu mười ngón không dính nước?”

A uy, đây không phải là trọng điểm đi a a a!?

Bạch Viễn bật người phản bác nói,

“Ai nói ta ngu văn ngu ngốc? Ngữ văn của ta là kém chứ không phải ngu ngốc!”

Thiên Nam nghe vậy cười nhạt, cũng không đáp lại, chính là sủng nịch nhìn Bạch Viễn tặc mao.

Nội tâm lạnh lẽo bao lâu nay bỗng nhiên xâm nhập một vài cái gọi là hạnh phúc —

Có thể cùng hần ăn cơm, ngẫu nhiên cãi nhau, cùng nhau trải qua cuộc sống, có vẻ như tốt lắm.

Bạch Viễn đột nhiên bị ánh mắt ôn nhu của Thiên Nam nhìn đến đáy lòng sợ hãi, chậm chạp cúi đầu né tránh, nhanh nhẹn dọn dẹp xong liền như chạy trốn vọt vào phòng bếp.

Sau khi tắm, Bạch Viễn chống giữ cái lưng mỏi, cánh tay còn chưa thu hồi lại, thân mình liền bị một người ôm lấy.

Người kia lồng ngực rộng lớn và ôn hoà hiền hậu, làm cho người ta an tâm.

Hồi lâu không có cảm nhận được hơi thở, Bạch Viễn đột nhiên khóe mắt có chút yếu ớt, xoay người quay về ôm lấy nam nhân phía sau.

Thiên Nam sững sốt, rồi sau đó khóe môi kéo ra đường cong mờ, ôm chặt Bạch Viễn.

“Sau này cùng ta cùng ta sống ở đây được chứ.” Thiên Nam cúi đầu chôn ở cổ Bạch Viễn nói.

Bạch Viễn không chút suy nghĩ lắc đầu,

“Không...”

Thiên Nam không đợi hần nói xong liền rất nhanh cướp lấy đôi môi của hần, ngăn chặn lời hần muốn nói.

Không khí ẩm áp, Bạch Viễn lông mi run rẩy, nhắm lại hai mắt, theo bản năng chủ động vươn đầu lưỡi tham hưởng Thiên Nam.

Thiên Nam trong mắt ý cười lan ra, vui đùa trốn tránh đầu lưỡi Bạch Viễn.

Bạch Viễn dò xét nửa ngày không có kết quả, một trận chán ghét, mở ra hai mắt liền muốn thu hồi lưỡi của mình, Thiên Nam lại đột nhiên ôm lấy đầu lưỡi hắn không cho phép hắn lùi bước, thật sâu hôn một phen, như là tuyên cáo chủ quyền, tiến quân thần tốc, càn quét vách tường trong miệng Bạch Viễn.

Nụ hôn này không vội vã cũng không thô lỗ, phá lệ ngọt lịm cùng ôn nhu.

Bạch Viễn hăm sâu trong đó cảm thấy được không khí đều bị đoạt đi, thở hổn hển nhiệt tình đáp lại.

Thiên Nam mi mông run lên, tay không an phận lườn vào trong vạt áo.

Khoái cảm kỳ dị nhất thời bao phủ lên Bạch Viễn, chỗ sâu trong người hắn cũng run rẩy lên, chuẩn bị ra tay, nhưng mà một cái thanh âm cực không hài hòa lại bỗng nhiên vang lên ——

“Gian phu dâm phụ!”

Hai người động tác nhất thời cứng đờ, không khí kiều diễm nháy mắt tan thành mây khói.

Bạch Viễn thu tay về bối rối dựa trong lòng Thiên Nam, ánh mắt né tránh.

Thiên Nam thở dài, buông ra Bạch Viễn, con người toé ra hàn băng ngàn thước, hắn xoay mặt lạnh lùng đem ánh mắt quét tới nơi phát ra thanh âm.

“Điều dân lớn mật!” Vệt không sợ chết bay đến gần hai người, ánh mắt lấy tư thế cực kỳ không phù hợp trừng Thiên Nam.

Thiên Nam khóe miệng hơi hơi run rẩy, không thèm quan tâm đến nó liền đi ra phòng bếp.

Bạch Viễn xấu hổ cũng tính toán rồi đi.

Tuy rằng vệt thối không phải người... Nhưng là nó chỉ số thông minh rất nghịch thiên, chính mình đã sớm cho rằng nó là con người, vừa rồi lúc vệt thét chói tai ra tiếng hắn thậm chí mơ hồ sinh ra cảm giác bị bắt gian trên giường! Thật sự thật là khủng khiếp!

Vệt giận,

“Hoàng thượng!”

Bạch Viễn quay đầu, yên lặng ném một cái liếc mắt qua, “Người chắc là chưa ăn gì đi, ta chuẩn bị cho người.”

Vệt lúc này mới ý thức được hình như là có một chút đói, vì thế cũng không còn tâm tình đi truy cứu chuyện vừa rồi. Vỗ cánh dừng ở một bên.

Vệt ăn uống no đủ xong liền quạt cánh bay đến hang ổ Bạch Thỏ, Bạch Thỏ cực kỳ không vui đứng lên không cho vệt rơi xuống, vì thế vệt cao quý lãnh diễm nhú lại mi, thừa dịp Bạch Thỏ không chú ý lại hôn đối phương một ngụm.

Sau đó Bạch Thỏ an tĩnh...

Sau đó Bạch Viễn cầm mau rơi xuống đất...

Vì cái gì nhìn thấy bọn hắn ở cùng nhau lại hoà bình như vậy?

Bạch Viễn đầy trong đầu dấu chấm hỏi, lẳng lặng thu hồi cảm, đi tới cửa phòng Thiên Nam.

“Tổng tài, ta ngủ chỗ nào a?” Bạch Viễn hỏi Thiên Nam đang trong phòng tắm.

Thiên Nam quay đầu, đáp trả,

“Nơi này.”

“A?” Bạch Viễn nhất thời mặt đỏ tai hồng, quanh co nói, “Không có phòng khác sao?”

Thiên Nam buông bàn chải đánh răng,

“Vì sao lại phải có?”

Bạch Viễn đầu óc vừa kéo, hỏi lại,

“Vì cái gì không có thêm một phòng nữa a?”

Thiên Nam nửa cười nửa không nhìn hấn,

“Ta chỉ có một người ở đây vì sao phải có thêm làm gì?”

Bạch Viễn sờ sờ cái mũi, tự hỏi vấn đề so sánh thâm ảo này.

Thiên Nam đã đi qua ghé sát vào mặt của hấn cúi đầu nói,

“Người khấn trương như thế làm gì?”

Nam nhân đối diện hơi thở thành thực độc đáo phả vào mặt, nhất thời khiến cho Bạch Viễn ánh mắt trở nên có chút bối rối, nhỏ giọng đáp, “Không có...”

Thiên Nam kéo môi, nhẹ nhàng hôn hôn trán của hấn: “Đi đánh răng đi, bàn chải màu xanh biếc kia là chuẩn bị cho người.”

Bạch Viễn ánh mắt lơ mơ, ân một tiếng liền nghe lời đi đánh răng.

Lúc đi ra Thiên Nam đã ngồi ở trên giường đắp chăn, dưới ngọn đèn đầu giường đọc sách.

Bạch Viễn tìm muốn nhảy lên cổ họng, đi từ từ đến ngồi ở bên giường.

Thiên Nam buông ra sách trong tay đối với hấn mỉm cười.

“Đi lên.”

Bạch Viễn lẽ mà lẽ mề cời giày, Thiên Nam đột nhiên tay chụp tới hấn kéo vào trong lòng.

Bạch Viễn thân mình cứng đờ, nuốt nuốt nước miếng,

“Tổng tài...”

Thiên Nam tắt đi đèn đầu giường, môi dán bên tai hấn cúi đầu nói, “Ngủ.”

Bạch Viễn hai mắt trong bóng đêm chớp chớp, nhìn chằm chằm vào Thiên Nam.

Thiên Nam đột nhiên mải miết ngậm vào môi dưới của hấn mà bắt đầu mút vào, Bạch Viễn đầu óc nhất thời loạn một đoàn, ngón tay bối rối nắm chặt áo tắm Thiên Nam.

Thiên Nam lực đạo nhẹ nhàng, ôn nhu thiếu chút nữa đem môi dưới Bạch Viễn hòa tan. Sau đó chậm rãi dời xuống, hôn lên hầu kết Bạch Viễn.

Bạch Viễn cổ họng phát khô, tim như nổi trống, lồng ngực run rẩy lên.

Dưới bụng Thiên Nam bùng lên ngọn lửa, răng nanh giật ra vạt áo Bạch Viễn liền hôn lên, mút vào liếm láp da thịt bóng loáng.

Bạch Viễn cúi đầu thắm rên một tiếng, tay cũng lung tung tham tiến áo tắm Thiên Nam.

Thiên Nam làn da bóng loáng, cơ thể rắn chắc, xúc cảm ấm áp truyền đến từng ngón tay, khiến cho Bạch Viễn vừa vuốt đã cảm thấy tay của mình đều nhanh bị đốt cháy.

Thiên Nam đột nhiên ngẩng đầu, hôn lên đôi môi Bạch Viễn, hung hăng triển miên một phen sau liền nới lỏng, thu hồi hai tay quy củ vuốt lên eo Bạch Viễn.

Bạch Viễn con ngươi lóe lóe, đáy lòng tràn ra cảm giác mát mát, thanh âm khàn khàn nói, “Tổng tài... Ta cũng không phải nữ nhân...”

Người không cần nhẫn nhịn như vậy...

Thiên Nam vui đùa vào cổ của hấn, tiếng nói khàn khàn, “Ân. Trong nhà không có bơi trơn, ta không muốn làm đau người.”

Bạch Viễn mặt lại đỏ bừng, rầu rĩ đem đầu vui vào lồng ngực Thiên Nam.

Chóp mũi truyền đến mùi hương dễ chịu, chỉ chốc lát sau hấn liền chìm vào giấc ngủ.

Thiên Nam nghe người bên cạnh truyền đến tiếng hít thở đều đều, lúc này mới trong bóng đêm mở hai mắt ra, trong mắt một mảnh u ám, ham muốn xâm chiếm cuộn cuộn lên, thật lâu không tiêu tan.

=====

Sáng sớm tỉnh lại.

Thiên Nam theo đồng hồ sinh học sáng sớm liền mở mắt ra.

Cúi đầu nhìn thấy Bạch Viễn trong lòng còn đang ngủ say sưa, tim liền có một dòng nước ấm lan tràn, khóe môi cũng không chú ý giương lên độ cung, cúi đầu nhẹ nhàng ở trên giường mặt Bạch Viễn hạ xuống một cái hôn sau đó hắn liền thật cẩn thận rời khỏi giường.

Vừa đi vào phòng tắm di động liền vang lên, Thiên Nam vội vàng bước nhanh tới trước giường bắt máy điện thoại, theo bản năng liếc mắt Bạch Viễn một cái, thấy Bạch Viễn như trước an ổn ngủ lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

“Alo?”

Thiên Nam lại trở về giọng nói trong trẻo lạnh lùng.

“Thiên Nam. Người chừng nào thì về nhà?”

Thiên Nam ngực bị kiềm hãm, cung kính đáp,

“Ông nội, tháng sau ta sẽ về nhà.”

Đầu bên kia điện thoại Thiên lão gia tử hớp một ngụm trà, tiếng nói mang theo vài tia vui mừng không dễ dàng phát giác, “Àn, hảo hảo chú ý thân thể.”

“Àn, ông nội, người cũng vậy.”

Cúp điện thoại, Thiên Nam nhìn chằm chằm Bạch Viễn liền bắt đầu tự hỏi.

Có nên dẫn hắn cùng về nhà hay không.

Thiên Nam ra ngoài mua bữa sáng sau đó liền đi đến phòng ngủ đánh thức Bạch Viễn.

Bạch Viễn mơ mơ màng màng mở hai mắt trừng Thiên Nam, trong mắt ánh nước liễm diễm.

Thiên Nam nhéo nhéo khuôn mặt của hắn nói,

“Người cũng thật dễ ngủ.”

Bạch Viễn bĩu môi, bộ dạng phá lệ tự hào:

“Đó là đương nhiên, ta thể nhưng là vinh dự của Giáo Hoàng nha.”

Thiên Nam vui vẻ, vuốt đầu Bạch Viễn hỏi,

“Vậy người thấy ta đây là cái gì?”

Bạch Viễn trầm tư, ngẫm nghĩ trong chốc lát đáp,

“Người là quyền trượng của Giáo Hoàng.”

“Vì sao?” Thiên Nam hỏi.

Bạch Viễn lườm hắn một cái, thật không chuyên nghiệp, loại tình huống này không phải hắn là nên theo như lời kịch nói một câu, ‘?? Nguyên lai ta là gay chống a?’

Tuy rằng hợp tác không theo như kịch bản, nhưng Bạch Viễn như cũ là diễn viên chuyên nghiệp, vì thế hắn nháy mắt mấy cái nói, “Bởi vì ta sẽ có thể tùy thời ở bên cạnh người a.”

Thiên Nam sửng sốt, bỗng nhiên cúi đầu nâng mặt Bạch Viễn hung hăng hôn một cái.

(= =, tổng tài hắn là chưa có xem quảng cáo rồi.)

Bạch Viễn thủy chung vẫn là không quen thấy tổng tài nhiệt tình, sắc mặt đỏ lên ngượng ngùng đẩy ra mặt Thiên Nam.

Thiên Nam cũng không miễn cưỡng hẳn, ở một bên chờ hẳn thay quần áo.

“Tổng tài, ta không có quần áo mặc, ách” Bạch Viễn lúc cởi áo tắm mới phát giác.

Thiên Nam nghe vậy đứng dậy đi đến tủ quần áo, lấy ra một bộ quần áo đưa cho Bạch Viễn.

26. Chương 26: Nhấn

Quần áo lại có thể vừa người đến thần kỳ, Bạch Viễn mặc vào liền đông sờ tây sờ, quả thực không thể tin được, “Tổng tài, quần áo người không phải là so với ta lớn hơn nhiều sao?”

Thiên Nam mặt mày hơi nhẩn lại nhìn hẳn,

“Đúng vậy”

Bạch Viễn chịu không nổi trêu chọc hẳn, không chịu nổi ghen tuông nhỏ giọng nói thầm, “Cũng không biết này là quần áo của ai.”

Thiên Nam nhìn thấy bộ dạng Bạch Viễn nhú mày ăn dấm chua thiếu chút nữa cười ra tiếng, “Khụ... Nên đi xem Bạch Thổ.”

Tới hang ổ Bạch Thổ.

Bạch Thổ cư nhiên còn nặng trĩu ngủ, ngay từ đầu đã luôn không có dấu hiệu sắp đứng dậy.

Mà Bạch Thổ trên người có một dùm lông ngũ sắc phá lệ chói mắt —— vệt, ghé vào trên lưng Bạch Thổ, cũng ngủ say sưa.

Cảm giác kỳ quái loại này lại tới nữa, vì cái gì không có mất hảo cảm, vì cái gì không có!

Bạch Viễn theo bản năng liền đem ánh mắt quăng tới Thiên Nam.

Thiên Nam vốn là mặt không chút thay đổi, thấy được ánh mắt nghi hoặc của Bạch Viễn liền cố nặn ra tươi cười cứng nhắc, “Làm sao vậy.”

Tốt xấu gì người cũng đừng cười ngu ngốc vậy chứ!

Bạch Viễn khóe miệng không chịu nổi rút rút, phá lệ qua loa đáp, “Ha ha, không có gì.”

Ha ha, chắc là người hiểu được đi.

Thiên Nam: “Ha ha.”

Bạch Viễn: “...”

Hai người dùng xong bữa sáng liền đến công ty.

Thiên Nam vừa bước vào cửa công ty, lật người đã khôi phục diện cảm núi băng, quanh thân tản mát ra một cỗ hơi thở người khác chớ đến gần.

Nhưng mà xoay chuyển ánh mắt đến Bạch Viễn lại phá lệ ôn nhu, thấy Bạch Viễn da đầu run lên, đáy lòng có vụn con ngựa nhỏ oanh oanh liệt liệt chạy qua.

Này không phải tổng tài băng sơn lạnh lùng trước kia!

Hoàn toàn không phải!

=====

Vào văn phòng, Bạch Viễn mới vừa ngồi xuống, một trong số các fan hâm mộ – Đông cô nương liền dáo dác chuồn mất, trượt xuống lại đây.

Bạch Viễn tiếp đón nàng ngồi xuống, uống một hớp nước hỏi,

“Tiểu Đông, làm sao vậy?”

Tiểu Đông cô nương ở một vị trí bên cạnh Bạch Viễn ngồi xuống, thần bí hề hề đưa mắt nhìn chung quanh, hạ giọng nói, “Tiểu Bạch, người là nam sủng của tổng tài sao?”

Phốc...

Bạch Viễn mới vừa nuốt xuống một ngụm nước liền không hình tượng toàn bộ phun ra.

Tiểu Đông cô nương vội vàng lấy khăn tay trên bàn đưa qua.

“Ai nha, Tiểu Bạch người bình tĩnh uống thôi.”

Còn không phải người đầu sỏ gây nên!

Bạch Viễn âm thầm liếc mắt,

“= = Cái gì gọi là nam sủng? Người cho là đây là cổ đại a?”

Tiểu Đông cô nương vừa nghe, nhất thời kinh ngạc miệng đều không khép được, “Tiểu Bạch ~! Trọng điểm không phải cái này a, trọng điểm là hai chữ tổng tài a!”

Bạch Viễn khóe mắt vừa kéo, thiếu chút nữa giờ ngón tay ra đếm xem có phải đúng là hai chữ không, nhưng là bản năng đúng lúc ngăn lại hành vi ngu xuẩn của hắn, hắn khuôn mặt cơ thể cứng lại lên ra vẻ bình tĩnh mở miệng, “Ai nói?”

Tiểu Đông cô nương vừa nghe lại bị dọa, thanh âm run rẩy cao lên mấy âm điệu, “Tiểu Bạch! Đây cũng không phải trọng điểm a, trọng điểm là năm chữ nam sủng của tổng tài a!”

Chung quanh quần chúng nghe vậy nhất thời ý vị thâm trường liếc mắt hai người một cái, ngấm ngầm thở dài, nếu không phải trong tay có việc, cũng xúm vào vây xem rồi.

Bạch Viễn khóe miệng suýt nữa rút gân, bắt đắc dĩ vỗ vỗ bả vai tiểu Đông, nghiêm túc nói, “Ha ha. Tiểu Đông cô nương a, thế giới này thực rất khủng bố, người tốt hơn là không cần biết rõ ràng đâu, mau trở lại chỗ ngồi chơi trò chơi thời trang đi, Tiểu Bạch ủng hộ người.”

Mọi người: “...”

Tiểu Đông cô nương bởi vì nam thần đụng vào nhất thời liền đỏ mặt, toàn thân ngượng ngùng ứa ra lên màu hồng, ngoan ngoãn về tới chỗ ngồi, bật 4399 (4399.com là một trang web trò chơi ở TQ) sau đó tiểu Đông cô nương lúc này mới kịp phản ứng, quay đầu hướng về Bạch Viễn chu môi nói, “Người ta chỉ chơi DotA thôi”

Mọi người: “...”

Mỗi lần tan tầm Bạch Viễn đều về trễ hơn so với người khác.

Trong đó một nguyên nhân hắn đánh chết cũng không nguyện ý thừa nhận là về nhà sẽ bị vệt thối khi dễ, cho nên vẫn là chờ ở văn phòng tương đối an toàn.

Chậm chạp thu thập xong đồ vật này nọ xong Bạch Viễn lúc này mới phát hiện Thiên Nam đứng ở cửa.

Thiên Nam đứng ở cửa, lưng thẳng thần cứng cáp như trúc. Cảm nhận được ánh mắt Bạch Viễn, hắn liền xả ra tươi cười, “Chúng ta đi.”

Bạch Viễn: = =

Để làm chi lại là loại tươi cười đẹp đến kinh thiên động địa vậy chứ!

‘Chúng ta đi’ ba chữ ở trong đầu Bạch Viễn đi dạo một vòng sau mới rót vào ý thức, hắn nghi hoặc hỏi, “Đi đâu?”

Thiên Nam đáp,

“Về nhà.”

“Về nhà? Tổng tài người muốn đưa ta về nhà sao?”

Thiên Nam lạnh lạnh liếc mắt nhìn hắn,

“Theo ta cùng nhau quay về.”

“Vì cái gì a? Tổng tài người muốn đi nhà của ta?”

Thiên Nam tựa tiểu phi tiểu nhìn hắn,

“Theo ta về nhà, người ngày hôm qua không phải đáp ứng cùng ta ở cùng một chỗ sao?”

Bạch Viễn trí nhớ lúc này mới chậm rãi quay vòng lên, ngày hôm qua trong phòng bếp...

Hình như hắn vừa muốn cự tuyệt đã bị hôn đến nói không ra lời...?

Hắn ho khan một tiếng,

“Ta lúc ấy cũng không nói lời nào a!”

“Không nói lời nào liền đại biểu cho cam chịu.”

“Đây là cái logic gì thế, ta...”

Nói còn chưa nói xong Thiên Nam ánh mắt rét lạnh không chút nào lưu tình bắn về phía Bạch Viễn.

Bạch Viễn bị dọa đến sững sốt, chỉ đành chịu thỏa hiệp, “Được rồi, nhưng là ngày hôm nay ta phải về nhà, ta phải thu dọn đồ đạc a.”

Thiên Nam nhanh chóng thu hồi khí tràng lạnh như băng, thỏa mãn gật gật đầu, nắm tay hắn liền đi ra ngoài.

Bạch Viễn kinh trá, vội vàng tránh thoát,

“Tổng tài, đây là công ty a!”

Thiên Nam cũng không quay đầu lại lạnh lùng nói,

“Đây là công ty của ta.”

Bạch Viễn vừa nghe, sắc mặt liền đỏ vài phần, không hề phản kháng.

May mà giờ này công ty căn bản là không có người nào, một đường tuy rằng trong lòng run sợ nhưng là bình an vô sự.

Tới garage Bạch Viễn thần kinh buộc chặt lúc này mới lỏng xuống, vội vàng lao vào xe.

Xe thẳng một đường vọt chạy, chỉ chốc lát sau liền ngừng lại.

Bạch Viễn nhìn ra cảnh tượng xa lạ ngoài cửa sổ có chút nghi hoặc, nơi này không phải là nhà mình a?

“Đi ra.”

Bạch Viễn nghe tiếng ngẩng đầu, trong tầm mắt nam nhân đưa lưng về phía mặt trời khoác lên một tầng ánh sáng, âu phục màu đen lạnh như băng bị nhuộm thành màu đỏ ảm áp.

Bạch Viễn hai mắt nhất thời có chút lơ mơ, luống cuống tay chân xuống xe.

Trước mắt là một nhà hàng được trang hoàng tinh xảo.

Bạch Viễn ngẩn người,

“Tại sao tới đây?”

Thiên Nam cũng không trả lời, ôn nhu nắm tay hắn, đi vào trong.

Lập tức tiêu sái tới quầy nhẵn, Thiên Nam ngồi ở ghế VIP, chỉ vào một đôi nhẫn trong tủ kính hỏi Bạch Viễn, “Người xem này.”

Bạch Viễn thất tiêu hai mắt nhìn về phía đôi nhẫn, đồng tử nhất thời kịch liệt co rụt lại.

Đó là hai chiếc nhẫn ngọc, so với những chiếc nhẫn khác trong tủ phá lệ thanh nhã chói lọi, đường vân ngắn gọn, hình thức đơn giản, lại khiến người ta phải chú ý.

“Thật đẹp” Bạch Viễn thấp giọng nói.

Thiên Nam đối với tiểu thư bán hàng chỉ chỉ đôi nhẫn kia,

“Này.”

Thiên Nam cầm lấy nhẫn liền đeo vào ngón áp út của Bạch Viễn, Bạch Viễn ngón tay run lên, không thể tin nhìn hấn.

“Này...?”

Thiên Nam khoe mắt đuôi lông mày đều tràn ra nồng đậm dịu dàng, đeo xong cho hấn lại lấy chiếc còn lại đeo vào tay mình, ngón tay xoa ngón tay của hấn, “Vốn muốn đặt làm, nhưng là tháng sau phải trở về Thiên gia cho nên đã không kịp, người bỏ qua cho ta.”

Bạch Viễn nhìn nhẫn trên ngón tay hai người phá lệ xứng đôi, khoe mắt có chút cay cay, “Đặt làm? Quay về Thiên gia?”

Thiên Nam dịu dàng cười,

“Ân, mang người trở về gặp ông nội của ta.”

Bạch Viễn giương mắt nhìn nam nhân tuần lẫm trước mắt này, cái mũi chua xót lên.

Chưa từng có nghĩ tới, có thể cùng hấn bên nhau, cũng chưa từng có nghĩ tới, có thể cùng hấn mang một đôi nhẫn.

Thiên Nam sờ sờ đầu của hấn, lấy ra thẻ tín dụng đưa cho tiểu thư bán hàng nói, “Thanh toán đi”

Tiểu thư bán hàng đang ngu ngơ nhìn hai người lúc này mới phục hồi lại tinh thần, vội vàng cầm thẻ đi tính tiền.

Ôi chào lại là gay... Nhưng là, hai người cùng một chỗ thật sự rất đẹp đôi...

Thẳng đến khi trở lại trong xe Bạch Viễn ánh mắt đều gắt gao dính lấy Thiên Nam chưa rời đi nửa phần, Thiên Nam khởi động xe, khoe môi cong cong, “Nhìn đủ chưa?”

“Chưa” Bạch Viễn nhỏ giọng đáp.

Thiên Nam tâm tình phá lệ vui mừng,

“Vậy sau này từ từ xem.”

Bạch Viễn ngoan ngoãn ân một tiếng, đột nhiên hỏi,

“Người vết thương trên môi là có chuyện gì xảy ra?”

Thiên Nam quay sang, tựa tiểu phi tiểu,

“Bị cún cắn”

Bạch Viễn lên tiếng kinh hô, “Bạch Thỏ!?”

Thiên Nam: “...”

27. Chương 27: Về Nhà

Kỳ thật trong miệng Thiên Nam tháng sau chính là ngày mai.

Nhưng là Bạch Viễn cũng không biết.

Cho nên hắn hôm qua mang vệt về nhà thư thư phục phục an an ổn ổn ngủ thẳng tới sáng sớm.

Thiên Nam sáng sớm liền ra cửa lái xe đến tiểu khu nhà Bạch Viễn. Hắn cũng không có gọi điện thoại cho Bạch Viễn, mà là lập tức đi tới trước cửa nhà Bạch Viễn.

“Cốc cốc cốc...”

Bạch Viễn không kiên nhẫn lật người lại.

“Đình

“

Di động lại đột nhiên kêu gào lên.

“Cốc cốc cốc...”

“Đình

“

Hai giây.

Năm giây.

Ba phút trôi qua...

Bạch Viễn tiên sinh đang say giấc nồng cuối cùng ở giữa hai phía tấn công là tiếng chuông điện thoại huyền não cùng tiếng đập cửa phát ra vội vàng gian nan bò lên.

“Tổng tài!?” Bạch Viễn mở cửa, sửng sốt vài giây sau bật người lại phản ứng.

Hình như là nên đi nhà tổng tài uy Bạch Thỏ.

Thiên Nam thần nhiên quét mắt nhìn hắn một cái, đi vào phòng ở ngồi ở trên ghế sa lon nói, “Dọn dẹp một chút đi, cùng ta đi Z thị.”

Bạch Viễn đang thay quần áo ngừng một chút, nghi hoặc quay đầu, “Đi Z thị làm cái gì?”

“Mang người đi gặp ông nội của ta.”

“A?” Bạch Viễn kinh ngạc, lung tung cài vào cúc áo đến gần Thiên Nam, “Tổng tài người không phải nói tháng sau sao!?”

Thiên Nam đuôi lông mày run lên, đứng lên đi đến trước tủ quần áo vô cùng tự nhiên chọn một cái áo khoác đi ra, “Hôm nay là mừng 1.”

Bạch Viễn tiếp nhận quần áo mặc vào, ngữ khí rõ ràng bối rối, “Nhưng là ta chưa có chuẩn bị tốt...”

Thiên Nam bỗng nhiên nắm cằm Bạch Viễn, ánh mắt sáng chiếu vào hai má hắn, cúi đầu nói, “Không sao. Có ta ở đây.”

Bạch Viễn động tác ngưng một chút, tâm nôn nóng nháy mắt yên ổn xuống.

Đúng vậy a, không quan hệ, có hắn ở đây rồi.

Rửa mặt xong Bạch Viễn hít sâu thở ra một hơi, giờ lên tươi cười, “Đi thôi.”

Trên xe.

“Tổng tài, ta không đi uy Bạch Thỏ nó sẽ ăn cơm sao?” Bạch Viễn gặm gặm bánh bao hàm hồ hỏi.

“Ân.” Thiên Nam nói, “Vết nhà người cùng Bạch Thỏ ở chung có vẻ như tốt lắm... Cho nên người không đi cũng không có cái gì quan hệ.”

Vết cùng Bạch Thỏ ở chung rất khá?

Cho nên ta không đi cũng không có cái gì quan hệ?

Đây là ý tứ gì?

Bạch Viễn nghi hoặc liếc Thiên Nam, không nói tiếp tục gặm bánh bao.

“Ba mẹ người ở Z thị đi?” Thiên Nam đột nhiên mở miệng hỏi đến.

Bạch Viễn ánh mắt liền ảm đạm vài phần,

“Ân, nhưng là ba ba của ta đã mất rồi.”

Thiên Nam nghe vậy, tay lái nắm thật chặt, trong giọng nói có vài phần áy náy, “Thực xin lỗi.”

“Không sao đâu”

“Kỳ thật, cha ta cũng không còn.”

Bạch Viễn kinh ngạc mở to hai mắt,

“Tổng tài... Ta không biết.”

Thiên Nam nhìn thẳng lên phía trước, nói tiếp đến,

“Cha ta từ nhỏ thân thể yếu nhiều bệnh, năm ấy ta 5 tuổi hấn qua đời. Ta là ở cùng ông nội lớn lên.”

Bạch Viễn khoé mắt có chút yếu ớt,

“Kia...” Mẫu thân người đâu?

Nhưng là nghĩ đến quan hệ giữa Dì Lâm cùng tổng tài, Bạch Viễn đem lời nói nuốt trở vào.

Thiên Nam giơ một bàn tay sờ sờ tóc của hấn,

“Người muốn nói Lâm Thanh phải không? Nàng ta khi sinh ta được 2 tháng liền rời đi Thiên gia.”

Bạch Viễn không thể tin tưởng lớn hai mắt,

“Vì cái gì?”

“Nàng ta cùng phụ thân là hôn nhân buôn bán. Nàng cũng không thương cha ta, nàng yêu một người đàn ông khác. Sau nàng lại mang thai ta, muốn trốn đi bệnh viện nạo thai, nhưng là ông nội của ta ngăn trở nàng hơn nữa hứa hẹn nói, chỉ cần nàng an ổn sinh hạ ta, sẽ cho nàng rời đi Thiên gia.”

Thiên Nam thần nhiên nói xong, sắc mặt không hề gợn sóng, giống như sự tình trong miệng hấn cùng hấn cũng không có nửa phần quan hệ.

Bạch Viễn trái tim bị kiềm hãm, hỏi,

“Người hận nàng sao?”

“Không.”

Bạch Viễn môi giật giật, lại nhả không ra một âm tiết nào.

Vì cái gì... Chính mình vô năng đến lời an ủi cũng nói không được...

Thiên Nam giống như nhìn ra hấn chán nản, kéo khoé môi, “Kỳ thật việc này không có gì lớn, người không cần quá để ý, nói với người chuyện này, chỉ là muốn cho người biết sự thật về ta. Nhưng là không biết người có thể hay không chán ghét...”

“Tổng tài...”

Bạch Viễn đáy lòng một trận co rút đau đớn, rất muốn ôm lấy nam nhân ở trước mắt, kiên định nói cho hắn biết, mặc kệ người như thế nào, ta đều thích.

Thiên Nam đột nhiên quay qua hôn môi hắn, cười nói, “Thật sự không cần để ý.”

Bạch Viễn ngón tay rất nhanh nắm vạt áo, trong nội tâm đau lòng cùng khổ sở dây dưa hỗn loạn lên.

Rốt cuộc là trải qua cái gì, mới có thể để cho người nam nhân này tươi cười vạch trần miệng vết thương tàn nhẫn này.

“Đúng rồi, người không thể luôn gọi ta tổng tài, ” Thiên Nam dừng xe lại kéo qua hắn, “Phải gọi tên ta.”

Bạch Viễn ánh mắt quay sang, nhìn thấy Thiên Nam trong lòng lại là một trận bối rối, trong mắt quang hoa lưu chuyển, bỗng nhiên cắn môi cúi đầu kêu, “Thiên Nam.”

Thiên Nam nhất thời đồng tử kịch liệt co rút lại, trong lồng ngực dị thường kịch liệt nhảy lên, cánh tay ôm hắn càng chặt, “Làm sao bây giờ, ta thật sự thật là rất thích người.”

Bạch Viễn trong mắt tràn đầy đau lòng, ngẩng đầu mềm nhẹ hôn hôn hai má Thiên Nam, “Ân, ta cũng rất thích người.”

Thiên Nam cười nhẹ,

“Xuống xe.”

=====

Trước mắt Bạch Viễn chính là một toà biệt thự cao lớn lạnh lẽo.

Thực xa hoa, nhưng cũng có vẻ phá lệ lạnh như băng.

Thiên Nam nắm tay hắn đi qua hai hàng cây, trên đường không có gặp được bất cứ người nào.

Thấp thoáng qua hàng cây lơ mơ nhìn thấy biệt thự cao quý, khiến cho Bạch Viễn đáy lòng có chút phát lạnh.

Rốt cục đi tới cửa biệt thự, một vị trưởng giả hướng về Thiên Nam hơi hơi cúi đầu, “Thiên tổng, lão gia ở phòng khách chờ người.”

Bạch Viễn ngăn người, vì cái gì lại gọi ông nội của tổng tài là lão gia, còn gọi tổng tài là Thiên tổng?

Thiên Nam hơi hơi vuốt cằm, nắm chặt tay Bạch Viễn đang đổ mồ hôi.

Bên trong trang hoàng cùng suy nghĩ của Bạch Viễn cũng không có bao nhiêu sai biệt, tựa hồ kẻ có tiền đều thích trang trí như vậy, trong nhà đặc biệt vắng vẻ đặc biệt lớn. Điều khiến người đứng trong đó có vẻ phá lệ nhỏ bé.

Theo cước bộ tiêu sái tới gần, Bạch Viễn càng ngày càng khẩn trương, tim muốn nhảy đến cổ họng.

Đến gần, Thiên Nam hướng tới thân ảnh trên ghế gọi,

“Ông nội.”

Thiên lão gia tử trong tay đang cầm một chén trà nho nhỏ tinh xảo, nghe được thanh âm Thiên Nam lúc này mới không nhanh không chậm đặt chén trà xuống giường mắt nhìn sang, “Thiên Nam.”

Thiên Nam ân một tiếng, nắm tay Bạch Viễn ngồi xuống.

Bạch Viễn lại là một trận khẩn trương, ngón tay đổ mồ hôi nắm chặt Thiên Nam.

Rất nhiều người lớn tuổi, hay bị lẩn màu sắc, giống như Thiên lão gia tử.

Ánh mắt của hắn thần nhiên tùy ý thoắt qua Bạch Viễn, giống như chưa trộn lẫn sắc thái gì, ngay từ đầu đã luôn nhìn không ra cảm xúc đặc thù gì.

Không ai có thể hiểu hết hắn, bao gồm cả Thiên Nam.

Thiên lão gia cẩn thận tỉ mỉ đem lá trà cho vào trong ấm trà, đột nhiên mở miệng, thanh âm trầm thấp và uy nghiêm, “Người bao lâu không về nhà?”

Thiên Nam đáp,

“10 tháng.”

“Người nhưng thật ra nhớ rõ ràng.” Thiên lão gia tử chậm rãi rót nước vào ấm trà, “Mẫu thân người vẫn luôn đợi người.”

Thiên Nam ngón tay run rẩy rất nhỏ, lạnh lùng đáp,

“Ân.”

Thiên lão gia tử đột nhiên để chén trà xuống, ánh mắt chuyển hướng Bạch Viễn, “Tiểu Viễn, người gặp qua mẫu thân Thiên Nam chưa?”

Bạch Viễn bị Thiên lão gia tử đột nhiên tập kích hoảng sợ, ổn định âm thanh đáp, “Dạ, gặp qua.”

Thiên lão gia tử gật gật đầu, tiếp tục hỏi,

“Uống trà không?”

Bạch Viễn nhẹ nhàng thở ra,

“Dạ”

Thiên lão gia tử hướng hần vẫy vẫy tay,

“Lại đây.”

Thiên Nam mâu quang lạnh vài phần, cũng không phát một lời buông lỏng ra tay Bạch Viễn.

Bạch Viễn cung kính tiêu sái tới gần, nửa quỳ ở tại trước bàn,

“Thiên lão gia...”

Thiên lão gia tử như giống như đứa trẻ nhỏ bĩu môi,

“Người cứ gọi ta là ông nội như Thiên Nam là được.”

Bạch Viễn cái trán hơi hơi đỏ mồ hôi, nghe lời đáp, “Vâng, ông nội.”

Thiên Nam đang muốn nói cái gì đó, Thiên lão gia tử lại đột nhiên xoay đầu lại, “Thiên Nam, mẫu thân người tới, đi gặp nàng một chút đi”

Thiên Nam mâu quang nhất thời trở nên phức tạp, đầu ngón tay có chút lạnh như băng, lại cung kính đáp, “Ân.”

Bạch Viễn tâm như nổi trống, thân thể cứng ngắc.

Hần tự nhiên hiểu được, Thiên lão gia nói Thiên Nam đi là muốn nói chuyện riêng với mình, quả nhiên.

“Tiểu Viễn là tính toán cùng Thiên Nam một mực ở cùng nhau sao?”

Bạch Viễn ngẩn người, tiếp nhận bình trà,

Không phải hần là nên hỏi bối cảnh gia đình hần chẳng hạn sao? Nhưng là nghĩ lại, nói không chừng người ta đã sớm đem mười tám đời tổ tông nhà người đều thăm dò rồi sao, vì thế hần vuốt cằm đáp, “Dạ vâng.”

“Thiên Nam tính khí lãnh đạm, nói vậy người cũng biết, ” Thiên lão gia tử rót một chén trà, tiếng nước thanh thúy như ngọc.

Bạch Viễn gật đầu một chút.

“Thật ra, ta cũng không phản đối các người cùng một chỗ.” Thiên lão gia nói tiếp đến, “Năm đứa con của Thiên gia, Thiên Nam là nhỏ nhất. Chuyện của mẫu thân hần, chắc người cũng biết.”

Thiên lão gia tử đem chén trà đưa cho Bạch Viễn,

“Uống thử xem?”

Bạch Viễn tiếp nhận chén trà, nhột nhạt nhấp một ngụm, thành khẩn gật gật đầu, “Ân, dễ uống.”

“Nếu như ta trước kia đem phụ thân Thiên Nam cùng mẫu thân hấn đưa vào một vòng luẩn quẩn, các người là tuyệt đối không có khả năng cùng một chỗ.”

Thiên lão gia tử ý vị thâm trường nhìn Bạch Viễn.

Bạch Viễn lưng lạnh cả người, không rên một tiếng vuốt cằm chờ lời nói tiếp theo.

“Nhưng là kia dù sao cũng là quá khứ rồi, già rồi, cũng minh bạch rất nhiều việc. Đã sống thì nên thoải mái một chút? Thiên Nam nếu lựa chọn người, nói vậy hấn cũng là vui vẻ, cho nên người yên tâm, ta cũng sẽ không nhúng tay chuyện của các người, chỉ cần các người thích nhau là tốt rồi.”

Bạch Viễn nghe vậy trờn lớn hai mắt, không thể tin nhìn Thiên lão gia tử.

Thiên lão gia tử hiền lành cười cười, vỗ vỗ bả vai hấn, “Thiên Nam đã trở lại.”

Bạch Viễn vội vàng quay đầu,

Thiên Nam cùng Dì Lâm một trước một sau đi lại đây, hấn vội vàng đứng dậy, đi hướng Thiên Nam.

28. Chương 28: Cởi Bỏ Khúc Mắc

“Tiểu Viễn.”

Lâm Thanh thấy Bạch Viễn liền gọi một tiếng, tiếng nói vững vàng, tựa hồ đối với chuyện hấn ở Thiên gia không có nửa phần kinh ngạc.

Bạch Viễn ân một tiếng, vội vàng đáp lời,

“Dì Lâm.”

Thiên Nam ở một bên lắng lắng nghe, đuôi lông mày lướt qua một tia chán ghét không dễ dàng phát giác.

Thiên lão gia tử gọi Lâm Thanh rời đi, Thiên Nam cũng nắm tay Bạch Viễn ra khỏi phòng khách.

Bạch Viễn bị Thiên Nam nắm vòng qua mấy hành lang quanh co rốt cục đạt tới mục đích.

“Nơi này là chỗ ở trước đây của ta.” Thiên Nam mở cửa nói.

Bạch Viễn tò mò nhìn vào trong.

Căn phòng sắc lạnh, đơn giản sạch sẽ.

Thật sự là rất giống với phong cách của tổng tài a.

“Ôi chào! Người không phải 10 tháng không về nhà sao, như thế nào phòng còn sạch sẽ như vậy?” Bạch Viễn sờ sờ sofa nghi hoặc ra tiếng.

Thiên Nam ngẩn người, ôm hấn ngồi ở trên ghế sofa lon,

“Đại khái ông nội có phái người quét tước đi.”

“Nha...” Bạch Viễn giữa đầu đem môi tiến đến bên tai Thiên Nam, “Ta cảm thấy ông nội người đặc biệt yêu thương người.”

Thiên Nam cũng không đáp nói, mà là cười hân hân Bạch Viễn.

“Hấn cũng là ông nội của người.”

“Ách...”

Sao nghe lại thấy như cầu hôn vậy a?

Bạch Viễn hai má có chút nóng, xoay người, tựa đầu chôn ở cổ Thiên Nam.

Àn... Thơm quá ...

Người trong lòng không lên tiếng, Thiên Nam nghi hoặc hạ xuống mi mắt, chỉ thấy Bạch Viễn lông mi nồng đậm rủ xuống, ánh mắt nhắm chặt, hơi thở nhọt nhọt phả vào cổ hắn.

Này mà cũng có thể ngủ a...

Thiên Nam mỉm cười bất đắc dĩ, thay đổi tư thế thoải mái ôm chặt Bạch Viễn.

Giữa trưa dùng cơm, đương nhiên là cùng với người Thiên gia.

Bạch Viễn bị Thiên Nam dắt ngồi xuống ở bàn ăn, lúc này mới phát giác người nhà Thiên gia thực rất đông.

Hơn nữa Thiên gia gien thật sự là quá tốt, mỗi người đều là tuấn nam mỹ nữ.

“Ăn đi” Thiên Nam nhẹ nhàng buông lỏng ra tay Bạch Viễn thấp giọng nói.

Bạch Viễn ân một tiếng, cầm lấy dao nĩa.

“Thiên Nam, không giới thiệu một chút sao?”

Một giọng nữ trong trẻo bỗng nhiên vang lên.

Bạch Viễn tay cầm dao nĩa ngừng lại, nghi hoặc giương mắt.

Thiên Nam cũng không ngẩng đầu lên,

“Không muốn.”

Thanh âm Thiên Nam rất lạnh, là cái loại lạnh như băng Bạch Viễn chưa bao giờ cảm thụ qua.

“Thiên Nam, dù sao ngươi cũng nên giới thiệu một chút a...” Giọng nữ kia kiên trì.

“Ăn cơm.” Thiên lão gia tử đột nhiên trầm thấp uy nghiêm mở miệng nói.

Vị nữ nhân kia liền im lặng không nói gì nữa.

Trong không khí hàn ý nhất thời tăng lên, không khí cũng phá lệ quỷ dị.

Ai, bữa cơm này cũng có thể ăn sao?

Bạch Viễn đồng tình nhìn Thiên Nam, lại phát hiện Thiên Nam đang xem hắn, nhất thời ngực bị kiềm hãm, tựa đầu chôn xuống.

Tuy rằng Bạch Viễn trái tim đều nhanh bị ép tới thở không nổi, nhưng hắn vẫn là yên lặng dùng xong bữa cơm áp lực mà lớn thể này hắn mới được thử qua.

Sau khi cơm nước xong,

“Nhà các người trước kia đều là dùng cơm như vậy?” Bạch Viễn kéo qua cánh tay Thiên Nam, thật cẩn thận hỏi.

Thiên Nam khước mắt cong cong,

“Đúng vậy.”

“Ách... Như thế nào khủng bố như vậy a, ta phát giác những người khác nhìn người ánh mắt như muốn ăn thịt người.”

Bạch Viễn lòng còn sợ hãi đáp, hắn tuyệt đối không có nửa phần khoa trương, đám người này ánh mắt như hổ đói, thật sự thực dọa người.

Thiên Nam cười cười,

“Không cần để ý tới bọn họ.”

Bạch Viễn gật đầu, vói lại, để ý đến bọn hắc làm chi, nếu như bọn hắc bỏ nhào qua còn có thân hình cao lớn của ta che chở cho tổng tài nha!

Bạch Viễn bỏ nảo ra cảnh tượng Thiên Nam lạnh run tránh ở ngực mình bộ dạng sợ hãi, không chịu nổi bật cười lên, “Àn, ta sẽ bảo vệ ngươi!”

Thiên Nam khước miệng co quắp, ngực cũng rất ấm, bất đắc dĩ hung hăng xoa nhẹ tóc Bạch Viễn.

=====

Thiên Nam đang muốn mang Bạch Viễn đi cáo biệt Thiên lão gia tử, vị trưởng giả đợi ở cửa lúc trước lại tìm đến, “Thiên tổng, lão gia cho gọi ngươi cùng Bạch tiên sinh đến thư phòng.”

Thiên Nam nhú mày, đi theo sau trưởng giả.

Gõ lên cửa thư phòng.

“Tiến vào.” Thanh âm trầm thấp trước sau như một vang lên.

Bạch Viễn vào cửa sau mới phát giác bên người Thiên lão gia còn có Dì Lâm.

Thiên Nam hiển nhiên cũng thấy, mâu quang nhất thời lạnh lùng,

“Gọi ta tới làm gì?”

“Là ta bảo ba ba gọi ngươi tới.” Lâm Thanh nói.

Thiên lão gia tử từ chối cho ý kiến, ngón tay cong lại như có như không gõ lên ghế dựa.

Ánh mắt Thiên Nam trở nên có chút ngoan lệ, kéo Bạch Viễn đi ra ngoài.

“Đứng lại.”

Thiên lão gia tử đột nhiên lạnh lùng mở miệng.

Thiên Nam động tác cứng đờ, xoay người lại.

Bạch Viễn rất xấu hổ, không biết làm sao đành phải đứng chung một chỗ cùng Thiên Nam.

“Mẫu thân ngươi tìm ngươi, ngươi lại trực tiếp đi, ngươi như thế mà được sao!?”

Thiên lão gia tử nghiêm khắc răn dạy và quả mắng lên, rõ ràng tức giận.

Thiên Nam hít sâu một hơi, lạnh lùng đáp,

“Ta không có mẫu thân.”

Bạch Viễn vừa nghe, nhéo nhéo tay Thiên Nam, có chút khổ sở nhìn qua.

Tổng tài như vậy rất lạnh khốc, thực quật cường, lại phá lệ làm cho người ta đau lòng.

“Mẫu thân ngươi chính là người đứng bên cạnh ta đây!” Thiên lão gia thanh âm điều cao vài phần.

“Thiên Nam... Thực xin lỗi, ” Lâm Thanh bỗng nhiên mở miệng, biểu lộ sám hối áy náy.

Thiên Nam châm chọc gọi lên khước môi, ánh mắt chuyển hướng Thiên lão gia tử, “Ông nội, ngươi tới tìm ta là muốn trình diễn tiết mục nhận người thân sao?”

Bạch Viễn sau khi nghe liền căng thẳng, có chút hoảng sợ nhìn phía Thiên lão gia, hi vọng hắc không nên giận mới tốt.

Ai ngờ Thiên lão gia nghe vậy than nhẹ ra tiếng,

“Thiên Nam, ngươi còn không hiểu? Ông nội tìm ngươi tới là muốn cởi bỏ khúc mắc của ngươi, ngươi dám nói qua nhiều năm như vậy không hận mẫu thân ngươi sao? Đúng, mẫu thân ngươi năm đó bỏ xuống ngươi rồi đi là lỗi của nàng, nhưng là qua nhiều năm như vậy nàng luôn luôn quan tâm ngươi a, người sống không phải nên tha thứ một chút sao? Ngươi luôn luôn ôm nỗi hận trong lòng như thế nào khoái hoạt được!?”

Thiên Nam tiếng lòng run rẩy, nắm chặt tay Bạch Viễn,

“Ta chỉ cần có hấn cũng đủ khoái hoạt rồi.”

Bạch Viễn có chút kinh ngạc ngẩng đầu, đột nhiên cắn chặt răng nói, “Thiên Nam. Người không thể tha thứ Dì Lâm sao? Nàng thực quan tâm người, người dám nói người không cảm nhận được? Người chẳng lẽ không thể hiểu cho nàng một chút sao? Kỳ thật gả cho một người không thương mình, ai nguyện ý? Thậm chí sau lại mang bầu người, làm một mẫu thân, nàng lúc trước muốn vứt bỏ người tất nhiên cũng là phá lệ rồi rắc rối thống khổ, sau nàng phát hiện mình sai lầm rồi đúng lúc quay đầu lại, người vì cái gì không thể cho nàng một cơ hội đây? Buông tha chính mình buông tha người khác không tốt sao?”

Lâm Thanh giật mình, hốc mắt hơi có chút ướt.

Nàng thật không ngờ, năm đó nỗi thống khổ của mình cũng có người có thể hiểu được, nàng càng không nghĩ đến, có người cũng hiểu được nàng lúc trước đều không phải là kiên quyết như vậy.

Thiên Nam nghe vậy có chút thất thần.

Hấn không phải là không có nghĩ tới. Qua nhiều năm như vậy hấn luôn luôn cự tuyệt bất luận kẻ nào đi vào nội tâm của hấn, luôn luôn lạnh lùng, luôn luôn vì chính mình trái tim xây lên một mặt tường, có thể đem hận ý bao vây ở trong đó không cho phép tiêu tán đào thoát.

“Chúng ta đi.” Thiên Nam đột nhiên thần nhiên mở miệng, không đợi trả lời liền kéo Bạch Viễn rời đi.

Thiên lão gia tử không tiếp tục ngăn cản, nhìn thấy bóng lưng hai người rời đi bỗng nhiên cười ra tiếng, “Lâm Thanh a, Thiên Nam gặp đứa nhỏ Bạch Viễn này thật sự là may mắn.”

Lâm Thanh ngượng ngừng lau lệ, đáp,

“Đúng vậy.”

Vẫn chưa chào hỏi ai, cũng không có bất luận kẻ nào ngăn trở.

Thiên Nam chở Bạch Viễn trực tiếp về tới trong nhà.

29. Chương 29: Yêu Người

Sắc trời hồng nhuận, ánh nắng chiều như lửa.

Trở lại nhà Thiên Nam, Bạch Viễn chán nản một hồi, tại sao lại tung tăng chạy đến nhà tổng tài làm gì?

Vào phòng, ánh mắt của hấn nhìn quanh, lúc này mới phát hiện Bạch Thỏ cùng vẹt lại đang ngủ.

Ngủ ngủ ngủ, một ngày chỉ biết ngủ!

Thiên Nam cũng không để ý nhiều, lập tức đi vào phòng ngủ từ trong tủ quần áo cầm một cái áo tắm đi ra đưa cho Bạch Viễn.

“Nga, ta đây tắm rửa trước.” Bạch Viễn tiếp nhận áo tắm.

Đang muốn xoay người, cánh tay lại bị người kéo lại,

“Cùng nhau.”

Thiên Nam nhìn chằm chằm vào hấn, trong mắt có chút ham muốn xâm lược cường thịnh cuộn cuộn lên.

“A?”

Bạch Viễn nhất thời máu dâng lên tận mặt.

“Không...”

Thiên Nam cũng không cho hấn cơ hội cự tuyệt, rất nhanh cướp lấy đôi môi của hấn.

Tiến quân thần tốc công thành đoạt đất, Bạch Viễn đầu óc bị vây tê liệt.

Thiên Nam tàn sát bừa bãi một phen, thở hổn hển buông lỏng ra môi Bạch Viễn, Bạch Viễn lấy lại được không khí há miệng thở gấp, thân mình lại đột nhiên bị người bế lên.

Bạch Viễn hoảng sợ, vội vàng dùng hai chân kẹp lấy eo Thiên Nam. Không thể tránh khỏi, cũng cảm nhận được thân dưới cứng ngắc của Thiên Nam, hấp hút một hơi lạnh, xấu hổ tựa đầu chôn ở bả vai Thiên Nam.

Thiên Nam ôm Bạch Viễn, lập tức đi tới phòng tắm đưa hắn nhẹ nhàng đặt ở trong bồn tắm.

Sóng lưng Bạch Viễn mới vừa chạm đến bồn tắm lớn, cảm giác lạnh lẽo liền toả ra toàn thân, khiến cho hắn hơi hơi run lên.

Thiên Nam ấn công tắc nước ấm, kéo Bạch Viễn sát lại, đôi môi nóng bỏng cấp bách bắt được vành tai Bạch Viễn.

“A...” Thanh âm nhỏ vụn nhất thời từ trong môi Bạch Viễn chạy ra, lồng ngực phập phồng cùng hầu kết nhộn nhạo lên, khiến cho Thiên Nam toàn thân trên dưới đều dấy lên ngọn lửa.

Hơi thở của Thiên Nam ở trên xương quai của Bạch Viễn nóng rực, dã thú không khống chế được phá tan trói buộc, dã man liếc nhìn Bạch Viễn, muốn một ngụm đưa hắn nuốt vào bụng.

Bạch Viễn cắn môi dưới, tận lực tránh không phát ra thanh âm, nhưng chẳng thấm vào đâu.

Hắn đầu ngón tay run rẩy, ở trong nước ấm lung tung nắm chặt vạt áo Thiên Nam.

Thiên Nam đột nhiên nhả ra, gian nan khởi động thân mình nhìn Bạch Viễn.

Bạch Viễn có chút nghi hoặc, hai mắt mê ly mang theo liềm diễm gợn nước nhìn lên.

Hành động hết sức khiêu khích này nhất thời biến thành một cỗ nóng bỏng nhiệt lưu thẳng hướng xuống hạ phúc tập kích, Thiên Nam thở hổn hển dời ánh mắt bắt đầu cởi cúc áo Bạch Viễn.

Cúc áo rõ ràng là phi thường dễ cởi, nhưng là Thiên Nam lại phá lệ nôn nóng một phen giật xuống, cúc áo vô tội nhất thời bùm bùm yếu ớt phụt ra ngoài, trong vách tường bồn tắm phát ra âm thanh trong trẻo.

Bạch Viễn có chút đỏ khốc đỏ cười,

“Tổng tài, quần áo của ta...”

Thiên Nam nắm cầm Bạch Viễn liền hôn lên, thở dốc lên tiếng, “Gọi Thiên Nam.”

“Thiên Nam...”

Bạch Viễn thanh âm trầm thấp khàn khàn,

Thiên Nam nghe vậy, dấu hiệu dã thú cuồng phát, hắn bỗng nhiên cúi đầu, hướng tới đầu đỏ hồng chơi trước ngực Bạch Viễn cắn lên.

“A...”

Lại là một đợt mãnh liệt khoái cảm đánh úp lại, luồng điện tinh mịn trong thân thể Bạch Viễn kích nhảy lên, toàn bộ tế bào quanh thân kích động, thổi quét mỗi một phân ý thức của hắn.

Thiên Nam trên trán bắt đầu đổ mồ hôi, lương tâm không ngừng run rẩy, hắn cắn nhẹ mút vào một bên đầu đỏ, một bàn tay nóng rực vuốt ve da thịt mẫn cảm của Bạch Viễn, tay kia vân vê khoả đầu đỏ còn lại.

“Dừng... Ngứa...”

Bạch Viễn mày gắt gao nhíu lại, tiếng nói khàn khàn như mèo cào gãi vào trong lòng Thiên Nam.

Thiên Nam nhả ra, vội vàng lột xuống quần Bạch Viễn.

Nước ấm chậm rãi trong nước xung động, vừa vặn đem Bạch Viễn bại lộ ở trong không khí.

Thiên Nam kéo qua cả người Bạch Viễn, hít sâu một hơi, tận lực bình tĩnh cởi ra quần áo Bạch Viễn.

Nước tí tách từ phía trên nhỏ xuống, đập lên Bạch Viễn, hắn hai má nóng bỏng, khí lực một tia bị rút đi.

Bạch Viễn cắn chặt răng, cũng lung tung cởi ra quần áo Thiên Nam.

Nhưng là hắn không còn một chút khí lực nào, bối rối bắt một phen nhưng mãi chưa cởi ra được, vì thế chán nản hạ xuống cánh tay, đầu ngón tay xoa xoa bọt nước.

Thiên Nam cười nhẹ ra tiếng, đem Bạch Viễn lột ra trần như nhộng sau lại dùng hai tay đưa hắn dựa lên thành bồn tắm.

Bạch Viễn môi đỏ mọng càng phát ra đẹp đẽ, giống như có thể tràn ra máu.

Da thịt hồng nhạt dưới ánh đèn phòng tắm như ngọc thạch dịu dàng, khiến cho dưới bụng Thiên Nam lại là một trận khô nóng, vốn đại não trong sáng nhất thời bị hacker xâm lấn trùng siêu vi trùng, khó có thể hoạt động.

Hắn cấp bách bỏ đi quần áo trên người sau đó liền hướng Bạch Viễn đè ép lên.

Da thịt nóng rực dán chặt lấy nhau, ngọn lửa nhanh chóng đốt lên từng tế bào toàn thân.

Chạm đến da thịt rồi lại so sánh thấy không giống nhau, của Thiên Nam là da thịt tinh tế, lại phá lệ rắn chắc, cơ bụng ở trên bụng Bạch Viễn ấn vào, rốt cục đưa vài tia ý thức cuối cùng của hắn đốt thành bột mịn.

Thiên Nam hai tay lướt qua từng khúc da thịt của Bạch Viễn, cuối cùng trượt đến Tiểu Bạch. Tiểu Bạch đã bán ngẩng đầu trong nước có chút lơ mơ, Thiên Nam híp hai mắt nhìn sang, trong mắt hiện lên ý cười.

Ngay cả vật này đều thanh tú như vậy...

Bạch Viễn nếu như biết ý nghĩ của Thiên Nam nhất định sẽ cắn chết hắn, đương nhiên nếu nếu là hắn còn có nửa phần ý thức, tất nhiên sẽ không cho Thiên Nam nhìn.

Thiên Nam bàn tay to một phen cầm Tiểu Bạch, bắt đầu khuấy động lên.

Bạch Viễn thân mình nhất thời run lên bần bật, như súng bắn đạn bị mạnh mẽ ngăn cản phóng thích, run rẩy như bùn, ngồi phịch ở trong bồn tắm cắn chặt môi dưới không để cho mình rên ra tiếng, sớm không thể động.

Thiên Nam khuấy động vuốt ve thẳng đến khi Tiểu Bạch toàn bộ ngẩng đầu cứng rắn, ở linh khẩu hơi hơi chảy ra chất lỏng màu trắng liền đặc biệt khôn nạn nhẹ nhàng bấm, chặn toàn bộ đường rút quân của Tiểu Bạch.

Ba hồn bảy vía rốt cục bị nhét trở về, Bạch Viễn kêu sợ hãi ra tiếng, “Đừng... Đừng mà...”

Nhưng mà tiếng nói khàn khàn như vậy, không hề có lực uy hiếp, lại giống như xuân dược đem dục vọng của Thiên Nam đẩy tới đỉnh.

Thiên Nam thở dốc đứng dậy tắt công tắc nước ấm, đè xuống khóa thoát nước, cánh tay trong ngăn kéo bên cạnh bồn tắm sờ soạng tìm bôi trơn.

Bạch Viễn đợi một hồi hoàn toàn không có cảm giác thấy động tác của Thiên Nam, mở mắt, ma xui quỷ khiến không biết từ đâu lấy ra vài phần khí lực, đứng dậy dán sát vào Thiên Nam, nhất thời giống như cá gặp nước.

Thiên Nam cổ họng lại là một trận khô nóng, rốt cục mò tới bôi trơn, cấp bách đồ lên tay.

Nhưng mà nước còn chưa chảy đi hết, bôi trơn vừa tiếp xúc với nước liền tan ra.

Thiên Nam đôi mắt càng phát ra sâu thẳm không thấy đáy, cường thể đem dục vọng mãnh liệt đè nén.

Nước rốt cục chảy xong, Bạch Viễn trắng nõn thân thể bại lộ, khiến cho đôi mắt Thiên Nam càng phát ra đen tối.

Thiên Nam cũng nhin không được nữa, đổ ra chất lỏng trong bình liền hướng giữa hai chân Bạch Viễn tìm kiếm.

Da thịt mẫn cảm bị Thiên Nam khê đụng, Bạch Viễn nhất thời nhũn ra như nước, từng ngụm từng ngụm thở hổn hển, đang muốn cong người lên, một ngón tay lại đột nhiên cắm vào, để cho hắn không chịu nổi kẹp chặt thân thể.

Thiên Nam trên trán ứa ra mồ hôi, khàn khàn lên tiếng,

“Thả lỏng một chút.”

Bạch Viễn càng kẹp chặt hơn, nếp uốn nội bích nóng bỏng cả ngón tay Thiên Nam, khiến cho thân dưới Thiên Nam cứng phát đau.

Hắn thở dài, phủ thân mình hôn lên Bạch Viễn.

Gắn bó quấn lấy, lưu luyến vạn phần.

Bạch Viễn cuối cùng chịu không nổi, rốt cục chậm rãi đem thân thể như đoá hoa nở rộ giãn ra.

Thiên Nam nhân cơ hội nhét vào thêm một ngón tay, ở tác dụng bôi trơn lại chậm rãi cắm vào ngón thứ ba...

Hắn kiên nhẫn khuếch trương, thẳng đến khi Bạch Viễn có thể cất chứa của mình vội vàng móc ra thô dài mạnh mẽ.

Vừa mới nhét quy đầu vào Bạch Viễn liền đau đớn nức nở ra tiếng, Thiên Nam cúi người hôn hắn, mà Bạch Viễn thì bức thiết dùng sức bắt lấy môi dưới Thiên Nam như cây cỏ cứu mạng.

Thiên Nam thừa dịp này cũng không cho Bạch Viễn nghỉ xả hơi, một cái động thân liền vọt vào cơ thể hắn.

Nội bích ẩm áp nhanh chóng bao trùm hắn, khoái cảm tê dại tăng tốc lan ra toàn thân.

“A!... Đau... Đau...!” Bạch Viễn hai tay nắm chặt lưng Thiên Nam, khàn khàn kêu sợ hãi.

Thiên Nam trong mắt hiện lên nồng đậm lo lắng, đau lòng vội vàng dừng lại động tác làm Bạch Viễn yên lòng.

Bạch Viễn nhẹ nhàng khóc nức nở, công năng của bôi trơn lại ở lúc này phát hiệu quả lớn nhất, thân thể không hề báo trước lại nhanh chóng giãn ra.

Đột nhiên cảm nhận được người dưới thân thả lỏng, Thiên Nam nhẹ nhàng thở ra, thử tính giật giật sau lại liền vội hỏi đến, “Đau không?”

Bạch Viễn ngay từ đầu đã luôn không còn khí lực trả lời, không rên một tiếng mềm nhũn trong lòng Thiên Nam.

Thiên Nam nhất thời không có bận tâm, động tác gọn gàng linh hoạt chậm rãi dao động.

Bạch Viễn lại ô ô nức nở. Đầu ngón tay ở trên lưng Thiên Nam mạnh mẽ khắc ra vài đạo hồng ngân. Hồng ngân cùng da thịt Thiên Nam hoà lẫn vào nhau, ở nơi hai người đều nhìn không tới đổ đến kinh tâm động phách.

Thiên Nam kéo khoé môi, mạnh mẽ đem Bạch Viễn ấn lên vách tường trong bồn tắm, động tác có chút thô lỗ dụng chạm lấy thân thể Bạch Viễn.

“A...”

Bạch Viễn đột nhiên thét lên, tiếng nói lại mang theo vài phần dày cùng ngọt nị, rất rõ ràng không phải bởi vì thống khổ, mà là bởi vì thoải mái.

Thiên Nam dừng lại, đại khái minh bạch cái gì, hướng tới nơi vừa đâm mạnh.

Bạch Viễn run rẩy thân mình dùng sức cản bả vai Thiên Nam, thanh âm hàm hồ thoát phá.

Rõ ràng bả vai rất đau, trong mắt Thiên Nam lại nhiễm lên vài phần sùng nịch cùng ý cười.

Hắn thân thể rút ra một ít, lại mạnh mẽ đâm vào, Bạch Viễn nhất thời giống như bị ném lên mây, dục tiên dục tử.

“Thiên Nam... Ta yêu người.”

Bạch Viễn đột sóng khoái cảm tiếp nối nhau tập kích khiến hần nỉ non ra tiếng.

Thiên Nam nghe vậy đồng tử co rụt lại, một vài cảm xúc ở trong mắt khuếch tán nở ra.

Trong tim vô cùng ấm áp, dưới thân người cũng hảo ấm.

Hần con người tối sầm, lại đơn giản ra vào tiến sâu, dùng mạnh mẽ hung hăng xay nghiền Bạch Viễn...

Phòng tắm kính dày lên hơi nước, hình ảnh mơ hồ buộc vòng quanh trong bồn tắm làm cho người ta mặt đỏ tim đập.

30. Chương 30: Hạnh Phúc

Sau một hồi kịch liệt triển miên, mặt kính dày hơi nước dần dần tan rã, đem hình ảnh trong bồn tắm chạm khắc rõ ràng. Thiên Nam từ trong thân thể Bạch Viễn lui đi ra, vẻ mặt sững nịnh hôn hôn cái trán hần, ôm hần khàn khàn hỏi, “Còn đau phải không?”

Bạch Viễn hai tay ôm chầm cổ Thiên Nam, lắc lắc đầu, “Không đau lắm...” Mới là lạ.

Bạch Viễn cau chặt mày thấy Thiên Nam một trận đau lòng, động tác thật nhẹ lấy sữa tắm bôi ở trên người hần, mở ra công tắc nước ấm, nói, “Người ngủ đi, ta sẽ rửa sạch cho người.”

Bạch Viễn gật gật đầu, mệt mỏi lại ngã xuống trong lòng nam nhân.

Nam nhân ngón tay xẹt qua thân thể trắng nõn trẻ trung trước mắt, ánh mắt lại chìm như nước, cố gắng đem mãnh thú trong tâm gát gao đè ép xuống.

Ngày hôm sau.

Ánh mặt trời chói mắt trong phòng tràn ra chung quanh, Bạch Viễn nâng tay nhìn đồng hồ, 11: 00.

11 giờ?

11 giờ!?

11 giờ!!!

Đi làm trễ!!

Bạch Viễn hoảng sợ, vội vàng ngồi dậy, động tác kịch liệt chạm tới một vài địa phương, để cho hần bất ngờ không phòng ngự kêu ra tiếng, đau quá!

Ngày hôm qua một màn trong phòng tắm rất cực ở trong đầu chậm rãi chấp vá lên, hình ảnh làm cho người ta mặt đỏ tim đập tại trong đầu hiện lên rõ ràng, hần đột nhiên tựa đầu chôn ở trong chăn ngây ngô nở nụ cười.

Hảo thôi...

Hần mới không nói hần ăn tổng tài thật cao hứng!! Tên này vẫn là không rõ ràng rốt cuộc ai ăn ai nhưng là người luôn vì người yêu của mình trả giá thật nhiều, cho nên Bạch Viễn dưới tình huống đau lưng chuột rút mặc vào quần áo tổng tài đại nhân đã chuẩn bị sau đó thống khổ vịn phần đi tới phòng bếp.

Bởi vì tổng tài gửi tin nhắn nói,

Tỉnh rồi thì đến phong bếp ăn cháo, nghỉ ngơi thật tốt, không cần đi làm.

Vì thế Bạch Viễn một hồi suy nghĩ thật không ngờ tổng tài lại lấy việc công làm việc tư, nghe lời lấy cháo, đem bưng đến phòng khách chuẩn bị ăn.

Nhưng mà vết bị hấn xem nhẹ thật lâu thật lâu thật lâu vì chứng minh một chút tồn tại, đột nhiên khi hấn đi hướng phòng khách lo lắng nhảy lên, “Hoàng thượng! Nô tì rất sốt ruột!”

Bạch Viễn ngăn người, đem cháo bỏ vào trên bàn,

“Ái phi làm sao vậy?”

Vết lau lệ, tác giả có cần giải thích động tác rối rắm của nó hay không? “Hôm qua hoàng thượng kêu rất thống khổ!! Nô tì cũng rất đau khổ!! Mừng rỡ như điên!! nó dùng sai thành ngữ Hoàng thượng đừng vội!! Ai gia sẽ không bỏ qua hấn!!”

Bạch Viễn lại sưng sốt, hấn thề! Đây là qua nhiều năm như vậy hấn nghe vết nói được một câu dài nhất!

Anh anh anh ~ rất cảm động!!

Nhưng là lại rất ngưỡng chừng!!

“Khụ... Ái phi lui ra đi...”

Khí phách uy vũ lại đổ bùng cả khuôn mặt, hoàng thượng làm cái phẩy tay liền ngồi ở trên ghế sa lon bắt đầu dùng bữa.

Thìa thứ nhất đưa vào miệng, thanh thanh đậm đậm.

Nhưng là vì cái gì nuốt xuống lại cảm giác ghê tởm như vậy!!

Bạch Viễn vội vàng che miệng lại lao vào WC bắt đầu ói như điên,

“Nôn...”

Trong bụng sóng biển cuộn cuộn cuối cùng ổn định lại.

Nôn xong rửa sạch một phen, Bạch Viễn lấy khăn tay chuẩn bị lau miệng, lúc này mới phát hiện vết đứng ở một bên tư thế chỉnh lại dung nhan.

Vết thoải mái nhàn nhã vuốt lông chim, ánh mắt lạnh lạnh, mắt trái viết ta biết, mắt phải viết nói, liếc Bạch Viễn nửa ngày, cuối cùng chậm rãi ném ra một câu, “Hoàng thượng có hỉ đi.”

Bạch Viễn nhất thời khóe miệng co rút, hung tợn trừng mắt nhìn qua, “Đại hỉ cái đầu ngươi!!”

Vết lắc đầu, đôi mắt nhỏ sáng trong lóe ra lên một thứ gì đó, “Hoàng thượng!! Bảo trọng long thể!!”

“Ngươi đi chết đi!!”

Bạch Viễn đem tập giấy trong tay tạp tới. Vết tránh thoát công kích, bay vội đến cửa, chán sống nói tiếp một câu, “Chúc hoàng thượng sớm sinh quý tử!!”

“Ngươi đi chết!!”

Cuối cùng là không có ăn được bữa cơm không biết nên gọi là bữa sáng hay bữa trưa, Bạch Viễn thần sắc mệt mỏi chuẩn bị lại đi nghỉ ngơi dưỡng sức một lát.

“Đình

“

Giờ phút này di động lại làm hết phận sự vui vẻ vang lên.

Bạch Viễn vội vàng ngồi trở lại sofa cầm lấy điện thoại, nhìn thấy tên hiển thị nhất thời mặt lại đỏ vãi phần, “Alo... Tổng... Thiên Nam.”

“Ăn cơm chưa?”

Bạch Viễn sờ sờ cái mũi, rất ủy khuất nhỏ giọng đáp, “Ăn không vô...”

“Ăn không vô? Phát sốt sao?”

“!!!”

Người mới phát sốt!

“Thật sự phát sốt sao? Người chờ một chút, ta lập tức quay lại “

Thanh âm Thiên Nam nghe có vài phần lo lắng.

“!!!” Bạch Viễn vội vàng đáp, “Không cần!! Người trở về làm gì!!”

Nhưng là Thiên Nam đã sớm cúp điện thoại, vội vàng cầm chìa khóa xe liền bước nhanh ra garage.

Thiên Nam vừa về tới trong nhà liền chứng kiến Bạch Viễn mặt đỏ hồng như có suy nghĩ gì ôm gối ngồi ở trên ghế sa lon.

Nhất thời ngực căng thẳng, vội vàng tiến lên thân thiết nói,

“Ta mang người đi bệnh viện.”

Bạch Viễn ngẩn người, nghi hoặc ngẩng đầu lên,

“Đi bệnh viện làm gì a?”

Thiên Nam đau lòng sờ sờ trán của hắn,

“Người không phải phát sốt sao?”

“ ... ”

Bạch Viễn đại khái đã hiểu, nhất thời liền phát giác tiếng Trung thật đáng sợ!

“Cái kia... Ta không đi bệnh viện, ta không phát sốt...”

Thiên Nam nghe vậy động tác bị kiềm hãm, ngồi ở trên ghế sa lon đem Bạch Viễn ôm vào lòng, cúi đầu nói, “Vậy như thế nào không ăn cơm?”

Bạch Viễn đầu óc vừa kéo, buột miệng nói ra,

“Có tin vui.”

Thiên Nam: “ ... ”

Bởi vì bị ôm vào trong ngực, Bạch Viễn quần áo rộng thùng thình không che được da thịt trắng nõn, nhất thời lấy tư thế cực kỳ hấp dẫn thẳng tắp xâm nhập nhãn giới Thiên Nam, Thiên Nam ánh mắt chìm chìm, đột nhiên đặt hắn ở dưới thân, “A? Đây...!! Ngô...”

Trong phòng khách vệt cùng Bạch Thổ che mặt mà chạy.

Hôm sau Bạch tiểu thụ đi làm, áo len cao cổ không lọt gió cùng với nhẫn trên ngón tay tổng tài giống nhau như đúc đều hướng hủ nữ ở bên trong công ty chứng minh mọi chuyện.

Sau đó Bạch tiểu thụ khăng khăng một mực hướng nhóm hủ nữ giải thích hắn cùng tổng tài thật không có quan hệ đặc thù gì (quan hệ phu phụ kia không gọi là đặc thù quan hệ được chứ,) đến khi Thiên tổng ở cửa phòng làm việc nở rộ một cái tươi cười tạm thời có thể xưng là ôn nhu như nước mọi người cho tới bây giờ cũng chưa gặp qua cấp Bạch Viễn nói, Tác giả thề đây là một câu tác giả viết được dài nhất! “Nên trở về nhà.”

Sau đó chuyện của công ty chuyện đừng nói, hủ nữ hiểu được, mọi người hiểu được. Người có phải hay không muốn hỏi vì cái gì hai người này dám công khai như vậy? Đáp án, bởi vì đây là công ty của Thiên tổng a!

Sau đó Bạch tiểu thụ cùng Thiên tổng tài trong nhà có thể nhìn thấy vệt trên choker Bạch Thổ chỉ biết gâu gâu gâu, “Người có tin vui.”

Sau đó Bạch mẫu cuối cùng tiếp nhận quan hệ của hai người, người có phải hay không muốn hỏi như thế nào nhận? Đáp án, này không phải hỏi được chứ, đây là tiểu thuyết HE!!

Sau đó Bạch tiểu thụ cùng Thiên tổng tài muốn đi Ireland.

Người có phải hay không lại muốn hỏi đi Ireland để làm chi? rốt cuộc là ta rất phiền cũng và người rất phiền -0- đáp án, đi kết hôn!

Sau đó công chúa xinh đẹp Bạch Viễn và hoàng tử anh tuấn Thiên Nam cùng với bảy tiểu ái nhân cùng nhau hạnh phúc khoái hoạt suốt đời ta nói vậy .

Sau đó thật sự kết thúc!

End.

hay nói giỡn... Tác giả còn muốn viết một chút a... =====
hơn nữa tác giả cần viết phiên ngoại một chút, phiên ngoại người biết sao, chính là ở phía dưới.

Ireland.

Vào đông cây cối bên đường được khảm một mảnh tuyết trắng xoá, ngạo nghễ nhìn xuống đám người qua lại. Một vị nam nhân dáng người thon dài cao ngất nắm tay một vị nam nhân khác hơi thấp đi trên đường tuyết phủ thật dày.

Giọng nói mềm nhẹ nỉ non như tuyết rơi.

“Thật tốt...”

Bạch Viễn gặt gao nắm tờ giấy trong tay, thì thào ra tiếng.

Bên cạnh người nam nhân thản nhiên cười, nhìn thấy Bạch Viễn ngũ quan lạnh cứng lại khó được dịu dàng.

Bạch Viễn một bàn tay nắm thật chặt bàn tay dày rộng của nam nhân, lần thứ ba mót mở ra giấy kết hôn màu tím đỏ tác giả là một đại lừa gạt, người ta Ireland giấy hôn thú mới không phải màu tím đỏ. ở góc dưới bên trái tám chữ cái lại để cho hần khóe mắt phá lệ yếu ớt.

Together.

Cùng nhau. Thật tốt.

Thiên Nam đột nhiên dừng bước, bình tĩnh nhìn Bạch Viễn trong chốc lát, thản nhiên mở miệng, “Ở Ireland kết hôn, là không cho phép ly hôn.”

Bạch Viễn nghe vậy nhất thời tròng lớn hai mắt, nắm chặt bàn tay ấm áp bên cạnh, tâm như nổi trống, ấm áp lan tràn tứ chi.

Thiên Nam khóe mắt đều tràn ra dịu dàng, đột nhiên cúi người tiến đến hần bên tai nói một câu nói.

Bạch Viễn ngẩn người, sau đó không chút do dự kéo qua cổ Thiên Nam liền hôn lên.

Ta cũng yêu người.

Đặc biệt đặc biệt yêu.

Vừa hôn triền miên, tuyết rơi xuống.

Bông tuyết tung bay, tùy ý ở trên đầu hai người phủ lên một tầng.

Thiên Nam không chút nào để ý đối người bên cạnh cười cười,

“Chúng ta cùng nhau đầu bạc.”

End.

=====

Người cho là cái này xong rồi?? NO!! =====

Còn có phiên ngoại nữa!

31. Chương 31: Phiên Ngoại 1- Vệt Và Bạch Thổ

Vệt kỳ thật có tên, hắn không gọi ái phi, lại càng không kêu vệt, hắn gọi Thượng Kiềm (cái tên này editor chém gió T_T).

Thượng Kiềm là một Tán tiên, ở Thiên giới tự đắc mỗi ngày sống phóng túng, cuộc sống như vậy qua mấy trăm năm, liền trở nên có chút không thú vị, cho nên hắn đầu óc vừa kéo, nghĩ đến Nhân giới đi chơi.

Nhưng là Thiên giới có một cái quy định bất thành văn, đến Nhân giới toàn bộ thần tiên sẽ trải qua một kiếp —— biến làm chân thân.

Biến làm chân thân nghĩa là không thể hóa thành hình người, tiên lực cũng đều sẽ bị thu hồi, nhưng là biến xong tự nhiên sẽ thăng, chẳng qua cần cố gắng tu luyện.

Thượng Kiềm cảm thấy được chuyện này không có gì lớn, có lẽ làm một động vật bị nhân loại cho rằng chỉ số thông minh thấp (người không biết chủ nhân cho rằng người chỉ số thông minh nghịch thiên đó sao?) cũng rất thú vị, sự thật cũng như thế.

Qua nhiều năm như vậy ở Nhân giới cả ngày cùng Bạch Viễn so với ở Thiên giới làm Tán tiên thú vị hơn.

Kỳ thật có đôi khi Thượng Kiềm cảm thấy được Bạch Viễn thực thất bại, thất bại đến khiến cho vốn là chính mình theo hắn năm năm cũng không thể yêu hắn.

Thượng Kiềm cảm thấy được Bạch Viễn bộ dạng ngoại hình xem như thượng thừa, tuy rằng so ra kém chính mình nha, cũng vẫn là vừa mắt, nhưng là không biết vì cái gì hắn và Bạch Viễn trong lúc đó có hữu tình có thân tình chỉ là không có một chút tình yêu.

Thượng Kiềm không biết, tình yêu sinh ra là ở đúng thời khắc gặp đúng người.

Sau đó mùa xuân của Thượng Kiềm liền tới.

Là lúc gặp một con cún kêu Bạch Thổ.

Thượng Kiềm không rõ ràng lắm, hắn rõ ràng chính là Bạch Thổ chỉ là chó, chỉ là một con chó đực, chỉ là một con chó thực mạnh.

Kỳ thật Thượng Kiềm ban đầu cũng không biết lần đầu tiên nhìn thấy Bạch Thổ thì cái cảm giác luồng điện loạn chiến nảy lên gọi là nhất kiến chung tình.

Hắn chỉ biết mình chính là thích khi dễ hắn, thích xem hắn mếu máo, thích xem hắn thẹn quá hoá giận gâu gâu, thích xem hắn khoe mắt đỏ lên bị buộc rơi lệ...

Làm vệt năm năm, Thượng Kiềm lần đầu tiên cảm thấy được đủ bất mãn, hắn muốn hóa thành hình người.

Sau đó Thượng Kiềm bắt đầu nỗ lực tu luyện, hấp thụ số lượng lớn tinh hoa, một buổi tối hắn rốt cục biến thành hình người.

Thượng Kiềm thiếu chút nữa đã quên chính mình cái dạng gì rồi, cho nên hóa thành hình người chuyện thứ nhất chính là đi soi gương.

Trong gương người tóc đen như mực, mũi cao môi mỏng, thân hình cao ngất, duy nhất khiến cho Thượng Kiềm không hài lòng chính là áo bào của hắn, năm đó đến nhân gian khi đó mặc áo dài nở đầy hoa, (làm vệt bị nhiễm - -) khiến cho bên ngoài vốn cực kỳ lạnh lùng trở nên có chút diêm dúa lẳng lơ, đối cách nói khác là nữ khí (Giống con gái =))))).

Thượng Kiềm cũng không để ý nhiều, một giây sau liền hiện ra trước mặt Bạch Thổ.

Lúc ấy đêm muộn, ánh trăng sáng tỏ, Bạch Thổ da lông trắng tinh hiện thực phá lệ vui mắt, trường cảnh nhất thời khiến cho Thượng Kiềm rõ ràng nghe được thanh âm máu sôi trào.

Bạch Thổ đang ngủ, thân thể thịch thịch nương theo hơi thở đều đều phập phồng lên.

“Ngu xuân.”

Thượng Kiếm thanh âm không hề thô to, trở nên có chút trầm thấp, như nam châm đem Bạch Thỏ đang ngủ say ôm chặt khiến cho hắn tỉnh lại.

Bạch Thỏ khẽ hừ một tiếng mở hai mắt ra, sau đó một giây sau hắn liền trừng lớn mắt thiếu chút nữa gâu gâu ra tiếng.

Một bàn tay ấm áp lại tức thời ngăn chặn tiếng kêu sợ hãi.

Chỉ nghe đến nam nhân cúi đầu cười,

“Như thế nào? Không biết ta?”

Thanh âm này rõ ràng chưa từng có nghe qua, nhưng là Bạch Thỏ lại cảm thấy phá lệ quen thuộc.

Trong đầu ý nghĩ đầu tiên hiện lên, vệt?

Thượng Kiếm tay vẫn là nắm chặt cái miệng của hắn, hai mắt hẹp dài loãn ra đường cong mờ, trong mắt ba phần bốn cột, còn có bảy phần, là Bạch Thỏ không thể nào nhìn ra sắc thái.

“Là ta.”

Nam nhân lại cúi đầu nói, Bạch Thỏ trái tim nhảy loạn nhất thời không hiểu yên ổn lại.

Thân thể động vật luôn không có phương tiện, nói thí dụ như Bạch Thỏ hiện tại muốn phản kháng hai tay che miệng chính mình, lại phát hiện vật lộn một phen căn bản chính là phí công.

Bạch Thỏ có chút buồn bực, ánh mắt như nước long lanh thẳng tắp khoét tới.

Thượng Kiếm mỉm cười, buông lỏng tay ra.

“Gâu gâu?” (Vệt?) Bạch Thỏ giảm thấp xuống thanh âm, nghi hoặc mở miệng.

Thượng Kiếm nhú mày,

“Tại sao không nói tiếng người? Làm chó thực thích sao?”

Bạch Thỏ mày nhất thời nhú lại, nhân cơ hội hung hăng cắn lên ngón tay Thượng Kiếm một cái, rồi sau đó dương dương tự đắc muốn nhìn bộ dạng Thượng Kiếm thẹn quá hoá giận.

Nhưng là hắn thất vọng rồi, Thượng Kiếm mày cũng chưa nhăn, chính là ý cười nhẹ nhàng nhìn hắn.

Chẳng biết tại sao Bạch Thỏ trái tim mới vừa yên ổn nhất thời lại lung tung đập loạn, hắn không chế không được, đành phải đông cứng chớp mắt tựa đầu mai phục.

“Ngu xuân. Ngay cả hình người đều hóa không được.” Thượng Kiếm châm chọc nói.

Bạch Thỏ bật người ngẩng đầu lên, khoe mắt, đầu óc một trận nóng, không chút do dự biến thành hình người.

Áo trắng như tuyết, mi mục như vẽ.

Bạch Thỏ hình người da thịt trắng nõn, tóc đen như vậy mực dài đến eo, xinh đẹp đến kinh tâm động phách.

Bạch Thỏ đắc ý giơ lên cằm,

“Hừ, người mới ngu xuân.”

Kỳ thật Thượng Kiếm đã thử tưởng tượng qua bộ dạng Bạch Thỏ, có lẽ là cái loại ngơ ngác ngây ngô, có lẽ là cái loại thực đáng yêu thực manh, lại có lẽ là cái loại thực bình thường không có gì lạ.

Còn chưa có nghĩ qua là xuất trần xinh đẹp như vậy.

Chính là xinh đẹp, tuy rằng Bạch Thỏ một thân áo trắng, nhưng nước nhuận trong hai mắt lại nhuộm lên vài phần mị hoặc cùng giảo hoạt, mê hoặc lòng người.

Thượng Kiếm hơi thở bị kiềm hãm, thấy có chút ngứa.

Hắn cho tới bây giờ cũng không phải cái người giỏi về che giấu cảm xúc chính mình, lại càng không nghĩ trước mặt Bạch Thỏ có nửa phần che giấu, cho nên một giây sau hắn liền không chút do dự nắm cầm Bạch Thỏ.

Bạch Thỏ sửng sốt, kinh ngạc đến quên phản kháng.

Thượng Kiếm đem mặt vội vàng tiến đến,

“Ngu xuẩn. Trêu chọc một câu liền hiện hình.”

Bạch Thỏ là yêu, không phải tiên, Thượng Kiếm nháy mắt liền minh bạch.

Bạch Thỏ phục hồi tinh thần lại, hai má trắng nõn nhiễm lên phấn hồng thản nhiên.

Hắn hóa thành hình người có lẽ là bị phép khích tướng của vệt bức, có lẽ... Còn có một chút nguyên nhân không rõ ở bên trong, che giấu bĩu môi, “Phiền chết! Ta không hóa hình người người trào phúng ta, hóa thành hình người người cũng muốn trào phúng ta!”

Thượng Kiếm nở nụ cười, ngón tay triển khai, bàn tay to nhất thời bắt được cả cầm Bạch Thỏ.

“Người có biết ta vì cái gì muốn hóa thành người không?”

Này tư thế quá mức ngả ngớn khiến cho Bạch Thỏ hai má có chút nóng lên, hắn giãy cựa quay về, nghiêng rằng nghiêng lợi nói.

“Không biết, cũng không muốn biết.”

Nhưng mà vừa mới nói xong, môi của hắn liền bị phong trụ, xúc cảm ấm áp, bất đồng cùng vệt trước kia đối với hắn chỉ mở một cái ngăn ngủ.

Vệt mặt gần trong gang tấc, Bạch Thỏ chỉ cần chớp chớp lông mi liền có thể đủ xẹt qua gương mặt của hắn.

Nhưng là Bạch Thỏ hiển nhiên là bị hành động của vệt dọa, chính là lảng lảng trừng đối phương, máu dần nổi cuộn cuộn lên, như thủy triều cộ rửa ý thức của hắn.

Thượng Kiếm trong mắt lau qua ý cười, chìa đầu lưỡi phá lệ khiêu khích liếm liếm khoe miệng Bạch Thỏ.

Bạch Thỏ nhất thời hoàn hồn, một cái tát quạt qua.

Thượng Kiếm trên khuôn mặt tuần lãng liền hiện lên năm dấu tay.

Bạch Thỏ lại choáng váng, hắn không nghĩ tới vệt không né, rõ ràng vệt có thể...

Thượng Kiếm không có chút tức giận, ra tay lại cướp lấy cầm Bạch Thỏ, ngón tay xoa môi Bạch Thỏ, “Ta hóa thành hình người chính là muốn như vậy.”

Bạch Thỏ nhất thời cảm giác trong đầu bom hẹn giờ nháy mắt nứt toác, bằng không vì cái gì hắn cảm giác đầu óc thực trì độn, căn bản là không hiểu vệt đang nói gì đây?

“Nói... Nói cái gì đó.”

Bạch Thỏ thân mình lui về sau, ấp úng nói.

Thượng Kiếm đang muốn mở miệng liền nghe được thanh âm tay cầm cái cửa xoay qua, lập tức ôm Bạch Thỏ liền độn tới ngân sương.

Ngân sương là chỗ ở khi Thượng Kiếm vừa mới bắt đầu đến Nhân giới, bởi vì lấy đỉnh lên tiên khí nhiều năm qua vẫn là như cũ, trước sau như một sạch sẽ.

“A!? Ta đi rồi chủ nhân tìm ta làm sao bây giờ?” Bạch Thỏ bị kéo đến ngân sương toát ra câu nói đầu tiên là như vậy.

Thượng Kiếm nghe vậy có chút ý vị thâm trường nở nụ cười,

” Chủ nhân người ở nhà đều bận không thở nổi sẽ có thời gian để ý người?”

Đều bạn không thở nổi? Nào có a? Chủ nhân mỗi ngày buổi tối không phải chỉ cùng một chỗ với vợ hần sao, vội cái gì sao?

Bạch Thỏ hồ nghi liếc vệt một cái,

“Không hiểu ra sao cả.”

Thượng Kiếm chọn mi, ngồi ở bên giường bạn tối mắt mà vẫn thông dong nhìn Bạch Thỏ, khóe môi tràn ra vài phần bồn chồn, “Thực ngu xuẩn, quả nhiên đáng giá ‘Dạy dỗ’”

Dạy dỗ mọi người a! Đại gia ta sớm đã bị chủ nhân dạy dỗ đủ rồi được không!

Bạch Thỏ oán hận kéo qua ghế dựa ngồi xuống, lại nói, “Không hiểu ra sao cả.”

Thượng Kiếm vui vẻ,

“Người học lại cơ à?”

Bạch Thỏ giận,

“Người có bệnh a?”

“Người có thuốc a?” Thượng Kiếm châm biếm lại.

Bạch Thỏ nhất thời nghẹn lời không biết nói cái gì cho thỏa đáng,

Quả nhiên tiếng Trung dốt nát không nên trêu vào nam nhân lời nói ác độc!

Bạch Thỏ có chút buồn rầu, không kiên nhẫn đứng dậy nói,

“Ta trở về.”

Thượng Kiếm đột nhiên đứng dậy bắt được tay hần, còn thật sự có vài phần nghiêm túc nhìn Bạch Thỏ, “Người thật không biết ta nghĩ cái gì?”

Vệt con người tối đen sâu thẳm, loé lên tia sáng ở trong phòng có vẻ có chút dọa người, Bạch Thỏ hai má lại đỏ, vội vàng tránh ra,

“Không biết!”

Thượng Kiếm đôi mắt lạnh vài phần, khắc chế đáy lòng xao động, nói, “Vậy người đi đi.”

Dù sao sau này người sẽ biết.

Bạch Thỏ như được đại xá, vội vàng độn trở về nhà.

Thượng Kiếm ngã xuống trên giường, đột nhiên cảm thấy được cần bắt cóc Bạch Thỏ a.

“A!! Vệt người là tên khốn!!”

Sáng sớm, trong ngân sương nam nhân liền phát ra tiếng thét chói tai sắc bén, hù dọa chim sẻ ngoài cửa sổ một trận ngã ục ục xuống đất.

Thượng Kiếm hai mắt đầy ra hai bên, xoa nhẹ cái lỗ tai chịu hành hạ, bình tĩnh ôm chặt Bạch Thỏ đã muốn biến thành hình người, nhẹ nói, “Sớm yên tĩnh.”

“Sớm yên tĩnh mọi người!! Người tên khốn!!”

Hừ chết nó được chứ! Sáng sớm tỉnh lại phát giác không phải ở nhà coi như xong! Bên cạnh người cư nhiên còn có nam nhân!

Bạch Thỏ lòng đầy căm phẫn chỉ vào đầu sở lừa gạt hần đến ngân sương lớn tiếng khiển trách.

Thượng Kiếm bỗng nhiên buồn bực nở nụ cười, mạnh mẽ đem Bạch Thỏ đặt ở dưới thân, thừa dịp đối phương kinh ngạc nhắm mắt hôn một cái khuôn mặt của hần, sau đó thoả mãn đứng dậy.

Bạch Thỏ phục hồi tinh thần lại lại là một trận xung não, giơ lên tay liền tạt qua.

Thượng Kiêm lần này sẽ không nguyện ý tiếp tục bị đánh, dễ dàng liền đem bàn tay trắng nõn thon dài bắt được, sau đó từ từ học ra một câu, “Mưu sát chồng cũng bị phạt, ngốc.”

“Vet thôi không biết xấu hổ!” Bạch Thỏ xấu hổ và giận dữ đẩy ra Thượng Kiêm.

Rốt cục hiểu được vì cái gì tiểu mỹ nhân gọi hắn vet thôi! Lúc ấy là chính mình choáng váng mới có thể buồn bực chọn vet, rõ ràng không thú có phải tốt hơn không!

Thượng Kiêm rảnh rồi đem chỉnh lại áo bào sau đó đột nhiên nghiêng đầu khuôn mặt khốc tang nhìn Bạch Thỏ, “Người ta đều cùng ngươi ngủ, ngươi cũng không đối người ta chịu trách nhiệm sao?”

Bạch Thỏ trên trán gân xanh nhảy dựng, “Ngươi có tiết tháo một chút được không!!” Rống xong lại bật người phản bác, “Ngươi còn thân mật với ta hơn nhiều lần thì ngươi cũng cần đối ta phụ trách a?”

Thượng Kiêm vui vẻ vội vàng đáp,

“Ta phụ trách, ta tuyệt đối phụ trách! Ngươi xem ta thực có trách nhiệm =3=”

Bạch Thỏ khóe miệng co quắp, bình tĩnh lau mặt đáp, “1. 2. 3... Tốt lắm tiểu tử ngươi mau tỉnh lại, chuyện ngươi vừa mới nghe được hết thấy đều là nghe nhầm, là ảo giác biết không.”

Thượng Kiêm: “...”

Bạch Thỏ bỗng nhiên hoảng loạn kêu lên,

“A a a, ta cần phải trở về!”

Thượng Kiêm còn chưa có trả lời Bạch Thỏ liền biến mất không thấy tung tích.

Hắn bắt đắc dĩ thở dài, hai mắt hẹp dài nhẹ nhàng nhú lại nhìn phía ngoài cửa sổ.

Lần đầu tiên cảm thấy được.

Nơi này thật mỹ lệ.

32. Chương 32: Phiên Ngoại 2- H

Bạch Thỏ về đến trong nhà liền biến trở về chỗ ngoạn ghé vào trong hang ổ của mình, ánh mắt tùy ý phiêu ở trong phòng.

Bạch Viễn vừa mới rời giường, còn buồn ngủ đi tới phòng tắm, rồi sau đó Thiên Nam cũng vào phòng tắm, ôm Bạch Viễn đang đánh răng mà bắt đầu hôn cổ.

Cửa phòng tắm không đóng, một màn hoạt sắc sinh hương nhất thời rơi vào trong mắt Bạch Thỏ.

Bạch Thỏ sắc mặt có chút hồng, trong đầu không hiểu liền hiện ra vet khuôn mặt tuần tú.

Thiên Nam chờ đợi Bạch Viễn đánh răng xong liền đưa hắn đặt ở trên cửa tròng điệp hôn, tiếp theo Bạch Thỏ liền trở mắt nhìn tay chủ nhân tham tiến trong quần áo tiểu mỹ nhân, sau đó tiểu mỹ nhân phát ra thanh âm ngọt nị ưm ưm ưm...

Sáng sớm! Đây... Đây là muốn làm cái gì!

Bạch Thỏ ngượng ngùng đang chuẩn bị thu hồi tầm mắt của mình, liền đột nhiên nghe được thanh âm thô to của vet vang lên, “Bạch Thỏ, rình coi người khác là không tốt nga ~ “

Bị bắt tại hiện trường cảm giác rất dọa người!

Bạch Thỏ xấu hổ đem cổ ngạnh lên phản bác nói,

“Gâu gâu (Ta không rình coi được chứ! Ta quang minh chính đại nhìn!) “

Vết rõ ràng a một tiếng,

“Như vậy người cảm thấy hứng thú?”

“Gâu gâu gâu (Hứng thú cái rắm!) “

Bạch Thổ thần tình khó chịu liếc vết một cái.

Vết vẽ mặt bị thương,

“Người ta không phải sẽ đổ người chịu trách nhiệm sao, chuyện của người chính là chuyện của người ta nha ~ “

Bạch Thổ khước mắt vừa kéo, liếc mắt,

“Gâu gâu gâu (Người không phải động vật sao? Sao có thể nói chuyện?) “

Thượng Kiếm: “...”

Một lúc sau, Bạch Viễn mới đỏ bừng cả khuôn mặt trong phòng tắm đi ra, liền vội vàng vàng chạy vào phòng bếp, lúc đi ra bưng một cái bát, đi tới bên người Bạch Thổ.

Bạch Thổ vừa thấy tiểu mỹ nhân lại đây ánh mắt liền sáng, vui vẻ vươn đầu lưỡi liền chuẩn bị liếm Bạch Viễn, kết quả nhất thời cảm giác lạnh cả người, gió nổi từng trận, các loại ánh mắt sắc bén đâm tới.

Một đến từ chủ nhân, một đến từ tiểu mỹ nhân, còn có một... đến từ vết.

Bạch Thổ cuối cùng quyết định hay là không cần mạo hiểm, phần nộ thu hồi đầu lưỡi của mình, buồn bực bắt đầu ăn.

ToT huhu, các người đều khi dễ ta.

Bạch Thổ ăn hết trong bát sau đó Thiên Nam cùng Bạch Viễn liền rời đi, trong phòng trống rỗng chỉ còn lại có vết cùng chó trắng, yên tĩnh đến có thể nghe được tiếng hít thở lẫn nhau.

Không khí quỷ dị như vậy khó có thể không chế, Bạch Thổ đang chuẩn bị lùi về hang ổ tầm mắt liền bị vật áo màu đen niêm trụ.

Giương mắt chỉ thấy Thượng Kiếm hình người nguy hiểm nheo lại hai tròng mắt, trên cao xuống nhìn xuống hẳn, thanh âm có vài phần nghiêng răng nghiêng lợi, “Bạch Thổ!”

Cảm giác áp bách mãnh liệt vòng quanh Thượng Kiếm cùng một chút tức giận không chút do dự đánh úp về phía Bạch Thổ, Bạch Thổ trong lòng run lên, cũng không cam chịu yếu thế biến thành hình người, cảm giác lên, “Người gọi đại gia để làm chi!”

Nhưng mà Thượng Kiếm thấy hẳn bộ dạng ngạo kiều lại cúi đầu nở nụ cười, bất đắc dĩ phủ trán, “Làm sao lại sinh ra người này ngu xuẩn, khí lực không dậy nổi thế này.”

Bạch Thổ ngẩn người, rồi sau đó khước mắt tràn ra vài phần đồng tình.

Đứa nhỏ này, đầu óc thực sự bệnh đi, lúc trước còn không thích đâu, như thế nào đột nhiên liền nở nụ cười.

Hắn cảm thán,

“Ai, đứa nhỏ này”

Thượng Kiếm trong mắt xẹt qua vài phần nghi hoặc, lời này có ý tứ gì?

Rồi sau đó thấy Bạch Thổ vẽ mặt nhếch nhếch Thượng Kiếm nhất thời tỉnh ngộ, trên mặt hiện lên một tia nghiêng ngẫm, kéo qua Bạch Thổ liền độn trở về ngân sương.

Bạch Thổ vốn muốn phản kháng, đột nhiên tâm đồng tình tràn ra liền không phản kháng, ừ, lấy việc này đều là có thể lý giải, a, thế giới bao nhiêu tốt đẹp, chính là nhi đồng thiếu nào có bao nhiêu đáng thương.

Bạch Thổ đang thất thần liền bị đẩy ngã lên giường mềm mại, hắn hoảng sợ, kinh ngạc trừng mắt vết đang cười ở trên người mình, thanh âm bắt đầu phát run, “Người... Làm gì...”

Thượng Kiêm tựa tiểu phi tiểu đáp trả,

“Người a.”

“Cái... Cái... gì?”

Bạch Thỏ cà lăm nói, âm cuối run rẩy, thanh tuyến giống như bị ăn mất.

Thượng Kiêm cúi xuống, ngón tay thon dài nhẹ nhàng xẹt qua hai má Bạch Thỏ, thanh âm thô to, “Người có phải hay không cảm thấy được, ta làm hết thấy đều có thể lý giải?”

Bạch Thỏ sửng sốt, không nói gì phản bác, nhưng mà phía sau lưng lại một trận lạnh cả người.

Vết như vậy thật đáng sợ, toàn thân tản ra hơi thở như liệt báo đang theo dõi con mồi, có cổ hơi thở uy hiếp hỗn loạn trong đó, làm cho người ta không rét mà run.

Thượng Kiêm hai tròng mắt có chút sâu thẳm, nhanh hôn môi Bạch Thỏ một chút lại hỏi, “Như vậy như thế nào đây?”

Bạch Thỏ mặt nhanh chóng hồng hồng, tay che miệng dựa vào vai phần không khí cuối cùng thở hỗn hển trừng mắt nhìn qua, “Lăn...”

Thượng Kiêm không cho là đúng cười cười, trong mắt sóng ngầm bắt đầu khởi động, đột nhiên mạnh mẽ giữ tay Bạch Thỏ, hung hăng hôn xuống.

Bạch Thỏ sửng sốt một giây, kịp phản ứng bật người dùng sức đẩy ra Thượng Kiêm đang ở trên thân mình.

Nhưng mà hấn khí lực căn bản không phải cùng một cấp bậc với Thượng Kiêm, Bạch Thỏ giãy dụa cùng hấn cũng như lông mao cùng núi Thái Sơn.

Thượng Kiêm đã nắm hai cổ tay Bạch Thỏ cùng một chỗ liền gắt gao đặt ở trên đỉnh đầu, chìa lưỡi muốn chen vào trong miệng Bạch Thỏ.

Bạch Thỏ lại gắt gao cắn chặt răng không cho Thượng Kiêm đi vào, lại trừng hai tròng mắt đã không còn trong sáng, lấy dính lên vài phần tình dục, vài phần mị hoặc, đem dục vọng Thượng Kiêm tầng tầng chất cao.

Thượng Kiêm mặt mày loạn loan, ý cười ở trong mắt ngất mờ.

Thật đúng là đủ quật cường.

Hấn cũng không nhụt chí, một bàn tay trói buộc hai tay Bạch Thỏ, một bàn tay bất ngờ không phòng ngự trượt vào vạt áo Bạch Thỏ, tìm được trước ngực Bạch Thỏ trùng điệp nhéo nhéo.

“A...!”

Bạch Thỏ lên tiếng kinh hô, tiếng nói khàn khàn giống như dây thanh bị mài.

Thượng Kiêm lưỡi nhân cơ hội linh hoạt chui vào trong miệng Bạch Thỏ, phá lệ điên cuồng hấp thu hơi thở của hấn, bá đạo quét ngang vách tường trong miệng của hấn.

Bạch Thỏ trong đầu trống rỗng.

Thượng Kiêm mi mông run rẩy, ở trong miệng Bạch Thỏ tàn sát bữa bãi chậm rãi bình phục, ôn nhu quấn lấy đầu lưỡi Bạch Thỏ.

Nhưng mà Bạch Thỏ mỗi lần bị đụng vào liền trốn, Thượng Kiêm trong mắt ý cười loạn loan, không để cho Bạch Thỏ chống lại, đem lưỡi kéo lại liền quấn quýt lấy, để cho hấn không có cơ hội đào thoát.

Bạch Thỏ bị hôn đến đầu óc choáng váng, trong đầu giống như bị pháo nổ tung, rầm rầm rung động.

Thượng Kiêm hôn sâu, xem chừng Bạch Thỏ không tiếp tục phản kháng, liền dần dần nới lỏng trói buộc đối với hấn, đầu lưỡi trượt xuống, cắn cắn hầu kết Bạch Thỏ cao thấp lẫn lộn.

Cảm giác tê dại ở cơ thể một chút một chút tản ra, như bị nước tắm, chậm rãi chảy xuôi đến trái tim Bạch Thỏ, tứ chi, toàn thân.

Thượng Kiêm lại khó chịu, nửa mình dưới cứng rắn gay gắt, rất muốn trực tiếp xuyên vào người dưới thân, rất muốn xem hân khoe mắt đỏ lên bị buộc rơi lệ, rất muốn xem hân dưới thân chính mình uyển chuyển cầu hoan...

Thượng Kiêm thở dốc, gian nan áp chế tình dục, sau đó đành chỉ động tác, khàn khàn mở miệng, “Người sẽ hiểu sao?”

Bạch Thỏ đầu óc trống rỗng, trước mắt vụ mớ hồ một mảnh, nghe thấy thanh âm Thượng Kiêm liền chậm chạp đem ánh mắt ngược lên.

Nam nhân đường nét khuôn mặt lãnh đạm qua hơi nước trong mắt có vẻ phá lệ dịu dàng, quần áo hơi mỏng ở dưới da thịt có đường nét hoàn mỹ, tinh tế rắn chắc.

Bạch Thỏ thấy cổ họng phát nóng, khàn khàn nói,

“Àn?”

Một tiếng này nhiễm lên tình dục và phá lệ hấp dẫn thiếu chút nữa khiến cho Thượng Kiêm khắc chế không được đem Bạch Thỏ trong lòng hung hăng chà đạp dục niệm, Thượng Kiêm ổn ổn hơi thở, đầu ngón tay miết lên thân thể Bạch Thỏ “Đây là người tự chuốc lấy.”

Bạch Thỏ thở hổn hển, cũng không rõ ràng Thượng Kiêm nói cái gì, chính là mở to hai mắt ướt sũng vô tội nhìn qua.

Hân quần áo cởi một nửa, hồng mai trước ngực non nớt ngạo nghễ như tuyết trong đất nở rộ, trêu đùa thị giác.

Tóc đen lưu luyến hỗn độn trải tại trên giường, đem Thượng Kiêm vài phần trong sáng cuối cùng cuốn lấy, tiêu hủy hoàn toàn thành bột mịn.

Chỉ còn lại dục vọng trần trụi tung hoành.

Thượng Kiêm thấp giọng nguyên rửa một tiếng, cúi đầu cắn trước ngực Bạch Thỏ một chút.

Nhũ tiêm non nớt tiếp xúc với làn môi ẩm áp nhất thời run lên, Thượng Kiêm liếm láp một phen sau đó dùng răng nanh cắn ra bên ngoài kéo kéo.

“A...”

Bạch Thỏ kêu ra tiếng, tiếng nói ngọt nị kỳ cục không thể ức chế từ miệng phun ra, dọa hân nhảy dựng, thần trí đột nhiên trong sáng lên.

Sau đó một giây sau, ba một tiếng, Thượng Kiêm trên mặt nhất thời lại hiện lên năm dấu tay rõ ràng.

Thượng Kiêm bị một chuỗi này phiền được có chút mơ màng, thiếu chút nữa ngã xuống.

Kháo.

Hân không thể tin đứng dậy nhìn chằm chằm Bạch Thỏ, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Bạch Thỏ!”

Thượng Kiêm tiếng nói khàn khàn cùng hơi thở xâm lược không lưu tình chút nào hướng Bạch Thỏ.

Bạch Thỏ trái tim thiếu chút nữa đành chỉ nhảy lên, đột nhiên lại ba một chút quạt qua, “Tên khốn.”

Thượng Kiêm không ngờ lại có thể lại bị quạt một bạt tai, hân nhất thời liền sôi gan, nhưng mà Bạch Thỏ lại đột nhiên toát ra một câu ‘Tên khốn’, để cho hân có chút dở khóc dở cười, “Ta làm hết thấy theo ý của người không phải cũng có thể hiểu sao?”

Thượng Kiêm không đợi Bạch Thỏ trả lời liền hung hăng hướng tới hai mảnh môi đỏ mọng đè ép xuống, sau đó không chút do dự giữ hai cổ tay Bạch Thỏ, lấy vạt áo gút gao buộc lại.

Người không thành thật nên đối đãi như vậy.

Một loạt động tác mây bay nước chảy, sinh động liền mạch lưu loát, đến khi Bạch Thỏ kịp phản ứng sau lưng đã không thể nhúc nhích, muốn phản kháng lại bị lưỡi trong miệng tàn sát bữa bãi quấy đến thoát phá không chịu nổi.

“Ngô... Khôn... Ngô...”

Rất quật cường, đây rồi cuộc là người hay là chó a.

Thượng Kiếm có chút bất đắc dĩ cau lại mày, tay đột nhiên thăm dò trượt vào trong quần áo cảm lấy thân dưới Bạch Thỏ đã cứng một nửa.

Sau đó không nhẹ không nặng nhéo nhéo, cảm giác được thân mình Bạch Thỏ hung hăng run lên sau đó liền bắt đầu khuấy động.

Bạch Thỏ thân mình chưa từng bị như vậy đùa bỡn qua, dự vọng mãi cảm như hắn rất nhanh liền bị đẩy tới đỉnh, sắp sửa thích phóng đi ra.

Thượng Kiếm đột nhiên kéo khoé môi, nhả ra, ngồi dậy, thấy hân linh khẩu chảy ra một chút chất lỏng sau đó liền dùng ngón tay ngăn chặn.

Thượng Kiếm một cử động kia nhất thời khiến cho Bạch Thỏ hút một hơi khí, thiếu chút nữa ngã xuống.

Thượng Kiếm ngăn chặn kia linh khẩu, ngón tay nhẹ nhàng thổi qua bên đùi da thịt mãi cảm, kích thích thần kinh của hắn, xay nghiền ý thức của hắn, khàn khàn nói, “Muốn sao.”

Bạch Thỏ bị giày vò đến sống không bằng chết, lâm vào trong nước sôi lửa bỏng, thân mình khó nhịn ngoáy, lung tung gật đầu. “Vây đợi ta.”

Thượng Kiếm không nhanh không chậm mở miệng lần nữa, nhưng tiếng nói thô to lại đưa ấn nhẫn của hắn không có ý phát ra hoàn toàn bại lộ.

Bạch Thỏ khóe mắt đỏ lên rồi cực bị buộc rơi lệ, ngón tay sắp bị buộc đến hỗn độn không chịu nổi, lại lung tung gật gật đầu.

Thượng Kiếm tay linh mãi khuấy động một phen sau đó Bạch Thỏ liền phóng đi ra, chất lỏng đục bẩn đầy tay hắn.

Thượng Kiếm không chút nào để ý cười yếu ớt, liền dùng chất lỏng tham hưởng về phía hậu đình Bạch Thỏ.

Bạch Thỏ mới vừa phóng thích xong, thở hổn hển xụi lơ ở trên giường, nhưng mà lãnh địa trên thân thể chưa từng phát hiện lại bất ngờ không phòng ngự bị địch xâm nhập.

Bạch Thỏ mạnh mẽ kẹp chặt, ánh mắt trở nên có chút bối rối,

“Không cần...”

Tuy rằng hắn hiện tại mơ hồ không rõ ràng vết muốn làm gì, nhưng là trực giác nói cho hắn biết, là rất thống khổ. (Trực giác người sai vậy ~)

Thượng Kiếm toàn thân đều toát ra mồ hôi, cơ thể buộc chặt, thân dưới đã muốn cứng rắn phát đau.

Bây giờ nói không cần, làm sao có thể!

Hắn bỗng nhiên cúi người cắn cắn lên xương quai xanh xinh đẹp của Bạch Thỏ, lực đạo mạnh mẽ giống như đem nhẫn nại toàn bộ phát tiết ở tại đó.

Bạch Thỏ nếu bây giờ còn có thể bảo trì thần trí thanh tỉnh hắn cũng không phải là Bạch Thỏ, tuy rằng bị đối đãi thô lỗ như thế, nhưng là thân mình hắn lại chậm rãi giãn ra.

Xương quai xanh bị đầu lưỡi liếm quá giới hạn chịu đựng, thậm chí không chịu nổi thậm rên lên.

Thượng Kiếm rất nhanh thăm dò vào ngón tay thứ hai, đưa vào chất lỏng hỗn tạp lại thăm dò vào ngón tay thứ ba...

Khuếch trương được không sai biệt lắm sau, Thượng Kiếm chỉ khởi thân thể, nâng thân dưới đã gân xanh tóe trướng cứng rắn một chút nhét vào.

“A... Đau... Không cần...”

Bạch Thỏ đau đến ngũ quan có chút vụn vặt, nước mắt cũng không ngừng tuôn ra.

Thượng Kiềm dừng động tác, trều mền cúi người hôn cái trán Bạch Thỏ, mặt, chớp mũi, môi, hy vọng như vậy có thể xoa dịu đau đớn cho hắn.

Nhưng mà thân dưới Thượng Kiềm đang ở trong vách tường bao vây trường lớn, thô dài đến không đành lòng nhìn thẳng.

Cuối cùng là nhìn không được, hắn cắn chặt răng, đột nhiên không hề báo trước thẳng tắp đâm vào.

“A!”

Bạch Thỏ sợ hãi kêu ra tiếng, thống khổ ngẩng đầu lên, cổ trắng tinh như ngọc buộc vòng quanh độ cung duyên dáng.

Thượng Kiềm ngực đau đến lợi hại, áy náy cúi đầu, ôn nhu hôn khoeo mắt Bạch Thỏ, cúi đầu nỉ non, “Thực xin lỗi... Thực xin lỗi...”

Hắn bỗng nhiên tháo ra vật áo buộc cổ tay Bạch Thỏ, thông thả động lên, “Ôm chặt ta.”

Cổ tay trói buộc được giải khai, Bạch Thỏ có chút không biết phải làm sao, mê mang mở to đôi mắt dày hơi nước, ở Thượng Kiềm dao động một lần sau đó bật người dựa vào bản năng ôm chặt nam nhân trên người.

Thượng Kiềm khoe miệng xuất ra đường cong mờ, lui thân ra một ít, đột nhiên lại hung hăng đâm vào, rốt cục chôn cả căn vào.

Ấm áp nhất thời bao vây lấy hắn, khiến cho toàn thân đều cảm nhận được khoái cảm.

Bạch Thỏ hung hăng run lên, ý thức bị đau đớn thổi quét đồng thời lại có thể cảm nhận được khoái cảm không thể nói ra, xúc động gọi đến, “Vệt...”

Thượng Kiềm lại đâm vào, cúi đầu hôn khoeo môi Bạch Thỏ, “Gọi ta Thượng Kiềm.”

“Thượng Kiềm... Thượng Kiềm...”

“Ân, Ta ở đây... Ta ở đây...”

Thượng Kiềm lại là hung hăng đỉnh đến, khiến cho từng đợt từng đợt khoái cảm càng ngày càng cường thịnh đem hai người mai một, rồi sau đó tần suất trều sáp nhanh hơn.

Trong phòng hai cỗ thân thể hỗn độn gất gao triền miên, giống như bị niêm trụ, khó có thể phân biệt.

Thượng Kiềm cuối cùng ở trước khoái cảm lần lượt tập kích tước vũ khí, phóng thích trong thân thể Bạch Thỏ, lưu luyến đi ra, khắc chế dục vọng ôm Bạch Thỏ tựa đầu chôn ở cổ hắn.

Bạch Thỏ không rên một tiếng, trên lồng ngực phập phồng, chậm rãi bình phục thân thể xao động.

Hơi thở tình dục phiêu ở trong không khí, không hề kiêng kỵ kích thích khứu giác của hắn.

Qua đã lâu. Bạch Thỏ hồn phách rốt cục bị giật trở về, nhớ đến chuyện xảy ra, hắn trừng lớn hai mắt, mặt đỏ đến có thể nhỏ ra huyết.

Bạch Thỏ đột nhiên há mồm hung hăng cắn bả vai Thượng Kiềm một cái, cho đến khi huyết hoa nở rộ ở bên môi, “Người TMD(con mẹ nó) có thể tiếp tục cầm thú sao!!!?”

Thượng Kiềm giống như không cảm nhận được đau đớn, vẻ mặt được sung ái mà lo sợ, “Đương nhiên có thể a!”

Bạch Thỏ: “...”

Sau đó liền có đoạn đối thoại phía dưới.

“Bảo bối nhi ~ “

“Biến, vệt thối!”

“Ta gọi là Thượng Kiềm, không gọi vệt thối ~ “

“Biến, người đi chết đi!”

“Ta chết người sẽ thành quả phụ ~ “

“Biến, người rót cuộc còn muốn không biết xấu hổ!”

“Không phải đã nói sao, cần mặt mũi để làm chi ~ “

“Biến, không tiết tháo!”

“Ân? Phải thử mùi vị nam nhân không tiết tháo một chút không phải sao?”

“Biến, không... Ngô...”

Giữa ban ngày làm mấy chuyện gì đó không tốt a.

Tắt đèn.

End

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tong-tai-cham-ma-hoi-thi-bang-son>